Bogdan-Tudor Bucheru

ATINGEREA

TEXAROM & MILLENNIUM BOOKS
2011

Redactor: Ona Frantz
Ilustrația copertei: metamorphosis

ATINGEREA

TEXAROM
www.texarom.com
e-mail: office@texarom.com
telefon: 01-520-838-0824

MILLENNIUM BOOKS
e-mail: office@millenniumpress.ro
telefon: 0371-388260
www.millenniumpress.ro

ISBN 978-606-8113-30-2

Cuprins

O MIE DE FURNICI

„Oamenii cred mai degrabă
ceea ce le place să creadă."
Julius Caesar

A fost odată o insulă. Şi un şarpe. Şi şarpele avea picioare. Putea colinda întreaga insulă.

Bărbatul şi Femeia erau şi ei pe insulă. Şi nu erau nişte minţi luminate. Dar trăiau fericiţi precum scoicile.

Iar cei de sus le cercetau cu atenţie fiecare faptă, fiecare mişcare, scrutîndu-le gîndurile şi căutîndu-le visele. Însă Femeia şi mai ales Bărbatul nu prea aveau gînduri pentru că mintea li se tîra asemenea melcilor pe nisip. De visat, se visau unul pe altul şi nu puteau despărţi viaţa de vis, aşa cum apa nu se poate despărţi de mal.

Doar şarpele îşi putea plînge singurătatea, măsurînd insula pas cu pas. Mintea lui rostogolea cuvinte, vocea i le ridica spre cer, dar nu mai era nimeni să-i dea ascultare. Îşi pierduse aripile, îşi pierduse şi puterea gîndului, apoi, ceea ce era mai rău, îi pierduse pe cei de-o seamă cu el. Deoarece nu era prima oară cînd cei de sus îl priveau.

Insula era prea mică pentru el, nu mai putea zbura deasupra mării. Suferea, uscîndu-se încet. Florile în arşiţă mureau mai uşor decît şarpele singur, legat de pămînt.

Bărbatul şi Femeia nu-l priveau niciodată în ochi, nu-l primeau niciodată în visele lor. Şi, cel mai adesea, îl ocoleau indiferenţi. Frunze în bătaia vîntului, cei doi alunecau nepăsători de-a lungul ţărmului. Uneori intrau şi în pădure. Dădeau ocol neputincioşi pomilor înalţi, plini de fructe. Dar pofta lor dura numai cîteva clipe. Se întorceau pe plajă, împinşi de uitare, şi se tăvăleau bucuroşi în nisipul umed. Apoi priveau, parcă hipnotizaţi, cum se sparg valurile. Rîdeau. Şi erau fericiţi. Prea fericiţi chiar.

Şarpele îi urmărea uneori. Ochii i se luminau o clipă, admirîndu-le inocenţa. Treptat îi îndrăgise. Nu erau ce-şi dorea el, dar îi puteau alina singurătatea.

Femeia şi Bărbatul nu-l vedeau deloc. Pentru ei era mai puţin decît valurile, mai puţin decît scoicile, mai puţin decît nisipul. Dar au tresărit cînd piatra aruncată de şarpe a izbit apa, săltînd peste valuri. Au dat să fugă. Bărbatul ajunsese deja în pădure cînd ea s-a oprit, uitîndu-se înapoi. O nouă piatră muşcase spuma mării. Era frumos. Nu mai văzuse aşa ceva pînă atunci.

Bărbatul s-a apropiat de ea şi au privit mult, mult timp, cum şarpele azvîrlea pietre. Ar fi stat acolo toată ziua, zîmbindu-şi unul altuia. Dar şarpele a încercat să le vorbească. I-a strigat şi ei au plecat. Nu speriaţi, ci numai uşor dezamăgiţi. Noul joc se terminase.

Iar cei de sus au văzut aceasta pentru că, oricît a încercat şarpele să-i cheme înapoi, vocea i s-a stins într-un sîsîit slab şi neplăcut.

Tîrziu, dinspre copaci, s-a auzit cîntecul stîngaci al Femeii, îngînat greoi de glasul Bărbatului.

Şarpele s-a întristat din nou. Şi a plîns multă vreme, fără vorbe acum. A cutreierat insula în lung şi-n lat, încercînd să se elibereze de durere. În cele din urmă s-a întors pe ţărm şi a pîndit apropierea celor doi. I-a urmărit cum se zbenguiau printre alge moarte. Ca două valuri. Rîdeau tare, chiuiau. Trecînd pe lîngă ei neluat în seamă, şarpele s-a scufundat în apă. Adînc. S-a întors plin cu fructe de mare. Le-a lăsat chiar lîngă cei doi.

Femeia le-a observat prima. S-a oprit, privindu-le. O clipă s-a uitat şi la şarpe, dar s-a întors imediat spre fructe. A început să mănînce cu poftă. Bărbatul o urmărea nehotărît. În final, curiozitatea a învins şi i s-a alăturat.

Cînd mîncarea s-a terminat, cei doi au ţîşnit în sus şi-au început să alerge de-a lungul plajei, hîrjonindu-se ca nişte ciulini purtaţi de vînt.

Pironit în nisip, şarpele nu-i putea striga. Nici să-i vadă nu mai putea de acolo, de jos. S-a retras cu greu din calea valurilor ce răscoleau algele amestecate cu nisip.

S-a apropiat încet de iarba crudă ce mărginea pădurea, uitîndu-se din cînd în cînd în sus. Nesocotise mersul, plîngîndu-şi zborul pierdut, asemenea brizei ce-şi aminteşte că a fost furtună.

Fără picioare, insula era acum prea mare pentru el. Bărbatul şi Femeia se aflau prea departe. Iar cei de sus văzuseră totul.

Folosindu-şi solzii, tîrîtoarea s-a prins de scoarţa pomului, urcînd tot mai sus. S-a oprit în frunziş, la marginea unei crengi, şi, încolăcindu-se, a rămas acolo în aşteptare.

Bărbatul şi Femeia se fugăreau în continuare pe plajă sau printre copaci. Picioarele lungi şi puternice îi purtau oriunde cu mare uşurinţă şi goana le bucura sufletul mai mult ca orice altceva pînă atunci.

Cînd au ajuns sub pomul plin de fructe inaccesibile, s-au învîrtit în jurul lui multă vreme, mînaţi de poftă. În cele din urmă au renunţat şi, chiar cînd voiau să plece, şarpele a alunecat uşor dintre frunze. În dinţi ţinea o poamă mare, roşie şi apetisantă. Femeia a văzut-o şi, după ce a cîntărit din ochi şarpele, a întins mîna şi a înşfăcat darul. A muşcat, apoi s-a întors spre Bărbat: E bun mărul, mănîncă şi tu!

În clipa aceea şarpele s-a scufundat în beznă şi n-a mai ştiut nimic, dar cei de sus văzuseră totul.

Apoi s-a trezit pe un buştean imens. Şarpele avea solzi ascuţiţi care-i permiteau să meargă oriunde pe buştean.

O mie de Furnici erau şi ele pe buştean…

PORTRET DE FATĂ NETERMINATĂ

Trei puncte întunecate pătau albul nelimitat al zăpezii. Popa din Dridu, Gheorghe Tartu, nevastă-sa, Leontina, şi vărul lui, Vasile Ionescu, înaintau cu greutate prin nămeţi. Undeva dincolo de puterea ochilor, slăbită din pricina serii timpurii de decembrie, se aflau nedesluşitele umbre ale stîlpilor de telegraf, jalonînd calea ferată nefuncţională acum, după ninsoarea căzută trei zile în şir. Nu era nimic altceva de jur-împrejur, pe cîmpia viscolită ori pe drumul ascuns sub stratul gros de omăt, lăsînd doar urma liniei lui şerpuitoare.

— Dacă nu se întîmplă curînd o minune, o să cam degerăm pe-aci, spuse preotul, mai mult pentru sine.

— Apăi, bă Gigi, asta-i treaba ta, că doar tu ne tîrîşi afară din casă p-aşa vreme dă nici Dracu' nu şi-ar scoate copiii, îi răspunse printre dinţi Vasile, care, mergînd înaintea celorlaţi, primea tot vîntul în faţă.

— De-ar fi sfîrşitul lumii mîine, eu tot trebuie să ajung la slujba de duminică, că doar asta-i misiunea mea, omule! De cîte ori să-ţi mai spun? ridică popa glasul. Şi-apoi, tu te plîngi, mă Sile, că doar eşti tînăr şi mai în putere ca mine! Zău, pînă şi răposata mea preoteasă…

— Da' ce-o mai amesteci şi pe ea în ciorba noastră?! se auzi din spate vocea iritată a Leonorei. Las-o-n pace… măcar pe gerul ăsta.

Preotul merse cîţiva paşi în tăcere, apoi izbucni:

— Eheei, ce ştii dumneata, Noro! Alde Geta, răposata, Dumnezeu s-o odihnească, numai dînsa mă înţelegea! Femeie ca dumneaei, mai rar!

— D-ăi duşi, numa' dă bine! interveni Vasile, oprindu-se ca să-şi scuture mustaţa de zăpadă, apoi se întoarse spre preot. Ce spui, vere, n-ar trebui să ne întoarcem? În curînd e noapte şi drumu-i greu dă urmat.

— Apoi, eu cred că sîntem taman la jumatea drumului; ori înapoi, ori înainte tot una-i…

— Bine că ştii dumneata unde sîntem! zise Leonora, ajungînd lîngă ei. Că mi-a-ngheţat şi sufletu-n mine, continuă femeia, care, înfofolită în două cojoace şi trei basmale, de numai ochii i se mai zăreau, tremura de mai mare mila.

— Hai, Sile, măreşte pasul, c-ajungem acu'! îl îndemnă Gheorghe, pornind înainte. Hai, că ne-aşteaptă alde Nelu Bălănoiu cu vin fiert!

După ce ezitară cîteva clipe, cei doi îl urmară, sprijinindu-se unul de celălalt.

Înaintară fără să scoată o vorbă, însoţiţi de vîntul ce spulbera zăpada în care se scufundau pînă-n genunchi la fiecare pas făcut. Şoptindu-şi în barba îngheţată o rugăciune, preotul Gheorghe Tartu deschidea calea cu încăpăţînarea-i caracteristică.

— Ia stai aşa! Ce s-aude? se opri Leonora brusc.

Întorcîndu-se, zăriră în urma lor silueta masivă a unei maşini şi răsuflară uşuraţi.

— Domnul nu ne-a uitat, spuse popa, făcîndu-şi semnul crucii de trei ori la rînd. Acum sîntem salvaţi, văzurăţi?

— Vedem… dacă ne-o lua! răspunse nevastă-sa, ţinîndu-l strîns de braţ pe Vasile.

— De ce să nu ne ia? spuse preotul, temîndu-se pentru o clipă, apoi continuă liniştit: Cred că-i un autobuz, aşa că trebuie să ne ia!

— Da' ce mişc-aşa dă-ncet?! deschise gura celălalt bărbat. Parc-ar sta-n loc, nu altceva…

Aşteptară nerăbdători pînă ce autobuzul, care înainta cu greutate, se opri la doi paşi de ei şi se deschise uşa din faţă. Urcară, mai întîi popa, apoi Leonora şi Vasile, ultimul.

— Mulţumim mult, fiule, răcni Gheorghe către şofer, îndreptîndu-se împreună cu însoţitorii săi spre locurile din spate, fără ca vreunul dintre ei să le dea atenţie conducătorului sau celor patru pasageri aşezaţi pe scaunele din faţă.

— Gata, femeie, o să ajungem repede… Doamne, că bine-i la căldură! spuse preotul, scoţîndu-şi

mănuşile şi fularul.

— Şi-n cuptor dacă m-ai pune acu', tot frig mi-ar fi, zîmbi ea, continuînd să tremure între ei.

— Freacă-ţi picioarele şi mîinile, Noro, şi-ai să te-ncălzeşti, o îndemnă Vasile.

— Hai, că n-a murit nimeni pînă acum de puţin frig, zise mulţumit popa în timp ce-şi scutura barba căruntă de zăpada care începuse să se topească.

Rămaseră în tăcere o vreme, ascultînd sforăitul monoton al motorului aflat chiar sub ei. Absorbind căldura plăcută din maşină, Gheorghe îşi plimbă privirea peste scaune. Numără 31 de locuri, inclusiv cele pe care stăteau ei, şi se gîndi că nu se aflau într-un autobuz, ci mai de grabă într-un microbuz. În afară de şoferul care, aplecat peste volan, părea concentrat asupra drumului, toţi ceilalţi pasageri, o femeie şi trei bărbaţi, stăteau neclintiţi pe scaunele lor şi, priviţi din spate, lăsau impresia unor păpuşi cu sforile rupte.

— S-a-nnoptat afară, nu se vede nimic pe fereastră, zise Vasile, întorcîndu-se spre ceilalţi.

— Fii serios, abia ne-am urcat şi era încă lumină, i-o reteză Leonora, care tocmai îşi scosese mănuşile şi acum îşi desfăcea broboadele, lăsîndu-şi liber părul buclat, ce încă nu începuse să încărunţească.

— E noapte, uită-te şi tu! insistă bărbatul, holbîndu-se pe geam.

— Nu vezi nimic din cauza luminii din maşină, asta e! veni răspunsul acru.

Clătinînd dezaprobator din cap, popa spuse spre nevastă-sa:

— V-aţi găsit motiv de ceartă, femeie! Ce, Doamne-iartă-mă, aveţi?

Mulţumit că pusese capăt disputei, preotul se aşeză cît mai bine, apoi se lăsă cuprins de amintiri.

— Era în optzeci şi şase… sau… Nu mai ţin minte anul, dar era o iarnă la fel de grea ca asta… ba chiar mai grea… Venise alde Safta a lu' Macaru pe la noi şi Geta, răposata, făcuse nişte ţuică fiartă cum numai dînsa ştia să facă…

— Nu mai aminti de ţuică fiartă, vere, că mi se face-o poftă… Nu crezi c-ar fi trebuit s-ajungem?

— Stai liniştit, Sile, cînd o să vedem luminile din sat înseamnă c-am ajuns, răspunse popa, supărat de întrerupere.

— Da' nu se vede nimica pă geam, Gigi! Uită-te şi tu!

— Nu vezi nimic pentru că nu-i nimic de văzut acu'! se răsti Leonora, care, fără un motiv anume, era nervoasă. Gigi, eu mă duc să-ntreb cît mai e de mers…

— Nu ştiu, Noro. Poate că oamenii dorm, spuse preotul, privind circumspect la pasageri.

— Da' ce, şi şoferul doarme? îi întoarse ea vorba.

— Nu vă par ciudaţi? şopti Vasile arătînd spre cei din faţă. Nu s-au mişcat deloc de cînd ne-am urcat… şi hainele dă pă ei… Nu vedeţi cum e-mbrăcaţi? Uite, bătrîna, că-i mai încoace… Are numa' un batic în cap… şi numa' o vestuţă pă ea, în mijlocul iernii!

Preotul se uită la ei, apoi se întoarse spre văru-său, înălţînd din umeri.

— Eu mă duc să-ntreb, zise Leonora ridicîndu-se, apoi înaintă cu o grijă inexplicabilă pînă la jumătatea maşinii. Domnule! Nea şoferu'!

Nu primi nici un răspuns, deşi era clar c-o auzise. Aruncă o privire înapoi, spre bărbaţi, după care se apropie de bătrînă.

— Tanti, cît mai e…

Se opri nesigură, contrariată de nemişcarea femeii.

— Tanti, şopti uşor şi-i puse mîna pe umăr.

Ţipătul Leonorei făcu să vibreze geamurile. Îngroziţi, cei doi bărbaţi se repeziră spre ea. Vasile o prinse de umeri, în vreme ce Gheorghe se uita nedumerit în jur, neînţelegînd ce se întîmplase.

— Ce-i, Noro, ce-ai păţit? Spune ceva!

Arătînd cu degetul spre scaunul gol, femeia reuşi să îngaime:

— A dispărut… bătrîna… Am atins-o… şi-a dispărut!

Rămaseră un moment privind uimiţi locul liber, neîndrăznind să facă vreo mişcare.

— Doamne, ce-i asta?! se închină preotul. Hai înapoi! În spate.

Se retraseră cu sîngele răcit în vene, popa mergînd cu spatele, făcîndu-şi fără încetare semnul crucii, în timp ce Leonora, împietrită, era dusă pe sus de Vasile. Se aşezară la loc pe scaunele lor,

ferindu-se să privească spre cei din faţă.

— Domnul să ne-ajute! se încurajă Gheorghe Tartu, care trecuse prin multe, dar o asemenea grozăvie nu mai văzuse niciodată în viaţa sa.

— Ar fi trebuit s-ajungem pînă acu'… Ar fi trebuit… Unde sîntem, vere?

— Nu ştiu, Sile, nu ştiu…

Nu mai scoaseră nici un cuvînt multă vreme, strîngîndu-se unul lîngă altul, de parcă lucrul acesta le-ar fi ajutat cu ceva.

Încă în stare de şoc, Leonora, palidă la chip, privea fix în podeaua acoperită de o mochetă care-şi pierduse culoarea iniţială sub nenumăraţii paşi ce-o apăsaseră. Se uita fix, fără să clipească măcar, în timp ce bărbatu-său o ţinea de mînă, neştiind cum s-o ajute, şi bolborosea ceva neinteligibil.

Învingîndu-şi teama, Vasile privi iar spre ceilalţi pasageri, ba chiar îi cercetă cu atenţie. După ce se convinse că nici unul nu se clintise din loc, se mai linişti.

— Vere, hai să vedem ce-i cu ei, spuse el, întorcîndu-se către preot.

— Nu! tresări Leonora. Nu vreau să merg acolo!

Preotul o cuprinse după umeri, ocrotitor.

— Vino-ţi în fire, femeie. N-avem de ce ne teme cîtă vreme Domnul e cu noi!

— Gigi… Eu mă duc să văd, zise Vasile, ridicîndu-se. Mă duc…

Nora gemu şi se strînse mai mult în braţele lui Gheorghe, tremurînd toată.

— Ai grijă, Sile! şopti ea şi-l urmări înspăimîntată cum înaintează cu paşi nesiguri.

Ajuns lîngă scaunul pe care şezuse bătrîna dispărută, bărbatul se opri. Se uită cu atenţie la cei doi care se aflau pe bancheta din spatele şoferului. Apoi la cel aflat mai aproape de el, pe partea cu uşa. Din spate părea un om între două vîrste, obişnuit, şi, luîndu-şi inima-n dinţi, Vasile se apropie.

— Hei!… Neică?…

Întinse mîna spre străin, dar şi-o retrase pînă să-l atingă. Mai înaintă un pas şi-l privi de aproape. Dădea impresia că era împietrit, însă totuşi viu. Nu mişca, nu respira, iar ochii îi sclipeau asemenea sticlei.

— Ai grijă! se auzi din spate vocea Leonorei, chiar în clipa în care degetele lui Vasile treceau prin spaţiul unde, cu numai un moment înainte, se aflase străinul.

— Vino-ncoa', vere, strigă el. Hai, că nu e nici un pericol.

Vasile se îndreptă spre ceilalţi pasageri şi, cu o singură vînturare a mîinii, îi făcu să dispară. Apoi se repezi la şofer şi-l spulberă.

— Hai, c-am scăpat de ei! anunţă triumfător.

Preotul se apropie, trăgînd-o după el pe nevastă-sa, încă temătoare.

— Încearcă să deschizi uşile, Sile, să ieşim odată de aci!

— Nu pot, răspunse celălalt, care, instalat la volan, apăsa la nimereală butoanele din faţa sa. Nimic nu merge!

— Stai puţin, atunci, cum ne-am urcat? prinse glas Leonora. Doar era deschisă uşa!

— Zău că nu ştiu, Noro. Uite, nu merge! zise dezamăgit şi totodată încurcat Vasile apoi, brusc, tresări. Priviţi! Nu se vede nimic prin parbriz!

Gheorghe şi Leonora se zgîiră degeaba pe geam; bezna înconjura complet autobuzul, nelăsînd nimic să ajungă pînă la ei.

— Măcar lumina farurilor ar trebui să se vadă, şopti preotul, înfiorat.

Se uitară unul la altul dezorientaţi.

— Vreau acasă! se tîngui femeia. Acasă…

Vasile se repezi la uşă şi începu s-o izbească puternic cu picioarele.

— Să ieşim odată d-aci! zbieră, dar în cele din urmă se opri, înţelegînd că n-are nici o şansă.

— Noro! se răsuci el. Ai un cuţit? Sau ceva…

Preotul ridică mîinile a neputinţă, iar Leonora se scotoci prin buzunare, aţîţînd nerăbdarea lui Vasile.

— Nişte chei am. Crezi că…

Bărbatul le înşfăcă fără să-i răspundă şi, întorcîndu-se, începu să scobească în garnitura de

cauciuc care astupa încheietura uşii.

— Merge? întrebă Gheorghe, nevăzînd nimic din cauza femeii ce-i stătea în faţă.

— Îhî… merge, şopti celălalt, strecurîndu-şi degetele prin gaura făcută şi trăgînd apoi cu putere.

— Cum e, Noro, merge? se agită popa încercînd să privească peste umărul nevestei.

Vasile smuci, opintindu-se din toate puterile, însă uşa nu se clinti, de parcă nu o zgîlţîia un om de nouăzeci de kilograme, ci un prunc neputincios.

— La dracu'! Mi-a prins mîna, Paştele şi Dumnezeii…

— Nu drăcui, blestematule! sări ca ars popa, cu sîngele urcîndu-i în obraz şi cu ochii dilataţi. Şi-acum, cînd ne-ajunseră păcatele lumeşti, nesocoteşti cele sfinte?!

Domolindu-se, Vasile îşi înghiţi vorbele pline de năduf, după care, proptindu-se cu mîna liberă în uşă, încercă să se elibereze, fără succes însă.

— Ce-i, nu poţi? întrebă Leonora şi se lipi de el, cuprinzîndu-i pieptul cu braţele.

Traseră împreună de cîteva ori, în vreme ce, în spatele lor, preotul, încă roşu de supărare, părea să-i privească fără să-i vadă.

Gîfîind, femeia se întoarse spre el, clătinînd din cap dezaprobator.

— Ce-ai de gînd, omule? O să stea cu mîna-n uşă pînă-ţi trece dumitale supărarea?

Mormăind ceva nedesluşit, Gheorghe li se alătură şi, împreună, începură să smucească de mîna captivă.

După cîteva încercări nereuşite se opriră, uitîndu-se unul la altul disperaţi.

— Nu, c-asta-i prea dă tot! izbucni Vasile, cu răsuflarea sugrumată din cauza efortului făcut. Doar n-o să rămîn atîrnat aci, ca un bou în gard!

— Stai să ne mai tragem sufletul o ţîră, îngăimă Leonora, lipsită de vlagă, privind la preotul care, sprijinindu-se de-o banchetă, înghiţea nesătul aerul, ca un pui de găină lovit de boala căscatului.

— Prinde-mă dă umăr, îi spuse Vasile femeii după ce aceasta se ridică, îndemnîndu-l şi pe Gheorghe.

Se opintiră o dată, de două ori, de trei ori, şi a patra oară se prăvăliră cu toţii pe jos.

— Fir-ar să fie! gemu Leonora ridicîndu-se cu greutate. Cred că mi-am rupt mîna…

Bărbaţii se sculară de jos şi, în timp ce preotul îşi pipăia locurile lovite, Vasile îşi cerceta degetele stîlcite. Cînd strînse pumnul, mii de ace fierbinţi începură să i se agite pe sub piele, făcîndu-l să strîngă din dinţi de durere.

Frecîndu-şi braţul vătămat, femeia se îndreptă spre uşa din spate şi-i încercă rezistenţa lovind-o cu piciorul, apoi trecu pe la fiecare fereastră, sperînd să găsească una care să poată fi deschisă, în vreme ce, aşezaţi unul lîngă celălalt, dar evitînd să se privească, cei doi bărbaţi o urmăreau în tăcere.

Ajungînd în faţă, Leonora se aşeză dezamăgită la volan şi începu să apese şi să tragă cu mişcări nervoase de tot ce-i stătea la îndemînă. Se opri în cele din urmă, cu ochii aţintiţi spre întunericul de dincolo de geam, şi se porni să plîngă încet.

— Taci, Noro… taci, îi spuse cu voce joasă popa.

— Voi mai auziţi motorul? Că eu nu mai aud nimica, spuse Vasile, ciulind urechile.

Preotul ascultă vreme de cîteva secunde, apoi clătină din cap.

— S-a oprit… şi noi nici n-am băgat de seamă cînd, zise el cu amărăciune, cu deznădejdea întipărită pe faţă.

Se lăsă o linişte apăsătoare, fiecare auzindu-şi bătăile înteţite ale inimii. Chiar şi Leonora încetase să mai plîngă, străduindu-se să-şi potolească respiraţia agitată.

— Unde-s cheile, Vasile? tresări ea amintindu-şi.

— Cheile? Ăă… nu ştiu… Cred că le-am scăpat…

— Le-ai scăpat?! se văită femeia şi, îndreptîndu-se spre uşă, începu să le caute. Cum de le-ai pierdut? Erau cheile de la casă, acum ce-o să…

— Da' lasă-le-n pustii de chei, Doamne-iartă-mă, de asta ne arde nouă acum?! izbucni Gheorghe. Zău, Noro, uneori mă gîndesc că de nouă ani, de cînd te-am luat, mai rău te-ai prostit. Păi, de chei ne e nouă acum?!

— Bine că eşti dumneata dăştept! se burzului nevastă-sa. Că numai unu' ca dumneata îşi poate

scoate nevasta pe o vreme ca asta şi s-o pună să bată cîmpii…

— Ia lăsaţi cearta, oameni buni! interveni împăciuitor Vasile, care pînă în acel moment căutase cu ochii prin jur. Mai bine ajutaţi-mă să desfac scaunele astea. Ca să sparg geamul cu ele.

Se aplecară cu toţi peste banchetă şi şuruburile mîncate de rugină cedară mult mai uşor decît se aşteptau.

— Cum facem, Sile?

— Trebe să lovim cu fieru'… Vere, ajută-mă să-l ridic pe umăr! Tu, Noro, dă-te-ntr-o parte!

Luîndu-şi avînt, Vasile izbi cu bancheta în parbriz şi aceasta, ricoşînd cu un sunet surd, îl aruncă înapoi peste preot, care căzu între scaune.

— Te-ai lovit! strigă femeia, ajutîndu-l să se ridice.

— Parc-ar fi oţel, spuse cu ciudă Vasile, apoi înjură printre dinţi ca să nu-l audă Gheorghe, care-şi freca de zor ceafa lovită. Nu cred că mai are rost să încercăm, adăugă el resemnat, apoi, strecurîndu-se pe lîngă ceilalţi doi, se îndreptă spre fundul maşinii, acolo unde lumina chioară a becurilor ascunse în carcase de plastic era ceva mai puternică.

Preotul şi preoteasa îl urmară tăcuţi şi se aşezară cu toţii pe locurile din spate.

— Unde sîntem, omule? întrebă femeia, care, cu faţa răvăşită şi părul vîlvoi, părea să fi îmbătrînit brusc.

— Nu ştiu, Noro, zău că nu ştiu… da-n poarta raiului cu siguranţă că n-am nimerit! răspunse Gheorghe, făcîndu-şi semnul crucii. Că de-ar fi trăit alde Geta, răposata, să vadă şi dumneaei asemenea blestemăţie, şi tot n-ar fi crezut! Că doar dînsa poate să spună cîte cele ce-am făcut… Numai pentru credincioşi şi spre lauda numelui Domnului am făcut!

Aruncîndu-se brusc în genunchi, popa îşi împreună mîinile a rugăciune.

— Iartă-ne, Doamne, pentru păcatele noastre! Cred în unul Dumnezeu, Tatăl Atotţiitorul, Făcătorul cerului şi al pămîntului, văzutelor şi nevăzutelor… şi-n Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, Carele din Tatăl S-a născut mai înainte…

— Iartă-mă, Doamne! urlă Vasile, lăsîndu-se şi el să cadă în genunchi şi ridicînd privirea spre plafon. Iartă-mă, Doamne! Mărturisesc c-am păcătuit…

— …s-au făcut… Carele pentru noi oamenii şi pentru a noastră mîntuire S-a pogorît din ceruri şi întrupat de la Duhul Sfînt şi din…

— Am tras, recunosc! se tîngui Vasile şi începu să plîngă ca un copil, lacrimile mari scurgîndu-i-se pe pielea aspră, roasă de vînt a obrajilor şi oprindu-i-se în colţurile mustăţii stufoase. Am tras, Doamne, da' n-aveam încotro… Că era ordin!

— …a înviat a treia zi, după Scripturi… şi S-a suit la ceruri şi şade de-a dreapta Tatălui…

— Am greşit, Doamne! Da' era ordin, şi cînd e ordin n-ai ce face…

— …a Cărui împărăţie nu va avea sfîrşit… şi în Duhul Sfînt, Domnul de viaţă făcătorul, Carele de la Tatăl purcede, Cela Ce împreună cu Tatăl şi cu fiul este…

— Mi-a fost frică ş-am tras, Doamne, Dumnezeule. Că era ordin… şi mă călca ei în picioare…

— …una sfîntă, sobornicească şi apostolească Biserică…

— …greşit şi mă căiesc, Doamne…

— …Aştept învierea morţilor… şi viaţa veacului ce va să fie. Amin!

— …Am greşit, da' numa' eu ştiu cît m-am căit şi m-am frămîntat… c-am omorît oameni şi copii nevinovaţi, rosti Vasile printre sughiţuri.

— Şi dac-am păcătuit, urmă preotul fără să-l ia în seamă pe celălalt, am păcătuit din prea multă rîvnă şi prea multă…

— …Am greşit, Doamne! Am tras, şi p-asta am fost blestemat… Că nimenea şi nimica nu s-a mai lipit de sufletul meu…

— Nu mai plînge, mă, că eu te iubesc! zise Leonora, care pînă atunci stătuse neclintită, pierdută parcă. Nu mai plînge, Sile… Ai uitat nopţile noastre de taină? Ai uitat dragostea mea?

Albit la faţă, popa se ridică în picioare, întorcîndu-se uimit spre nevastă-sa.

— Ce tot spui acolo, femeie?!

— Da, îl iubesc! ţipă ea, lăsîndu-şi mîinile pe umerii lui Vasile. Dacă tot e să-mi spui păcatele, află

că-l iubesc. Mărturisesc în faţa Domnului şi sper să capăt iertarea Sa…

— D'apoi, nu ştii, stricato, că numai în faţa altarului capeţi iertarea Celui de sus?! strigă Gheorghe încercînd să-şi înghită nodul ce i se oprise în gît.

Privindu-l încurcată cîteva clipe, femeia zise:

— Apăi… m-am spovedit!

Cu răsuflarea tăiată, preotul se prăbuşi pe scaunul de lîngă el şi rămase încremenit.

— Femeie… cui te-ai spovedit?

— La alde popa Grigore… astă-vară, cînd am fost la mama, răspunse Leonora şovăielnic.

— Deci aşa am ajuns! După cîte am făcut pentru biserică, pentru săteni… pentru tine… Te duci şi te spovedeşti altuia! Mai bine mă omorai!

— Da' ce-ai fi vrut, omule?

— O vorbă nu ţi-aş fi spus! Sub nici o formă n-aş fi încălcat taina sfîntă a spovedaniei. Totul ar fi rămas în biserică.

Uitîndu-se la bărbatul dărîmat din faţa sa, femeia simţi că i se face milă de el şi, dintr-o dată, povara păcatului i se păru greu de suportat.

— Ţi-am spus acuma, zise ea aproape şoptit.

— Nu-i totuna, Leonoro! Aci nu sîntem lîngă altar… şi nici nu sîntem singuri!

— Apăi, nu trebe să te fereşti dă mine, vere, prinse glas Vasile, care se ridică, se aşeză la numai un scaun depărtare de preot şi, trăgînd femeia lîngă el, rînji tîmp.

— Dac-ar auzi răposata! continuă popa. S-ar cruci, nu altceva!

— Aşa, scoate-mi-o pe nas! Că mi-a trebuit bărbat bătrîn şi văduv, să trăiesc zi şi noapte cu strigoiu' neveste-sii! Că pînă şi lu' aia mică i-ai pus numele ei! De-aş fi ştiut eu în nouăzeci, cînd te-am luat… Am crezut că mă pricopsesc, proasta de mine!

Rămaseră în tăcere multă vreme, Gheorghe retras în suferinţa sa, iar Leonora şi Vasile strînşi unul în altul.

Timpul se scurgea departe de restul lumii, acea lume confuză, dar plină de lucruri clare, lume înşelătoare, şi totuşi certă.

Timpul se scurgea, se pierdea, transformînd realitatea ceţoasă şi dureroasă în somn ocrotitor, somn salvator, somn absolut, ca o pauză datorată vieţii, tulburării, acţiunii, somn ca un preludiu al morţii… sau al renaşterii.

Vise zgîlţîite de umbre, de angoase, de imagini purtînd amprenta intimităţii, de zvîrcoliri ale conştiinţei schingiuite, răpuse… şi chiar îngropate.

Primul se trezi Gheorghe, tresărind sub apăsarea unor gînduri imediat uitate. Privi speriat în jur apoi îi înghionti pe ceilalţi, care, strîns îmbrăţişaţi, păreau contopiţi într-un singur trup.

— E cineva… A apărut unul în maşină, şopti popa temător.

— Ce… Cine? întrebă Leonora deschizînd ochii, apoi, zărind străinul, îşi înghiţi un ţipăt.

Lui Vasile îi trebui aproape un minut ca să-şi amintească unde era şi ce se întîmplase, după care privirea i se opri asupra necunoscutului.

Se uitau la el, fără a îndrăzni să facă nici un gest, aproape că nu mai respirau. Îi vedeau din spate părul alb, în contrast puternic cu haina neagră, vizibilă doar de la umeri în sus, în rest acoperită de spătar. Neclintit, parcă dintotdeauna acolo, atrăgîndu-le privirile ca un magnet, îmbibînd spaţiul din jurul său cu tăcerea şi nemişcarea lui.

Învingîndu-şi starea de paralizie, Vasile le făcu celorlalţi un semn discret, după care se ridică în picioare, încet şi cu băgare de seamă. Păşi cuprins de curaj, însă încremeni cînd, brusc, străinul se răsuci spre ei.

— Încotro mergeţi, oameni buni? sună vocea lui, neaşteptat de blîndă.

Cei trei înţepeniseră, Gheorghe cu gura căscată de uimire, Leonora muşcîndu-şi buza ca să nu ţipe, iar Vasile cu un picior în aer.

Bătrînul se uita la ei cu un zîmbet cald pe chip, fără să ia în seamă spaima lor, şi în cele din urmă preotul îşi reveni. Îşi drese glasul şi-l întrebă:

— Neică… Da' cînd te-ai urcat?

— De urcat, m-am urcat demult! răspunse străinul, ridicîndu-se şi apropiindu-se.

Vasile se retrase temător la loc, lîngă Leonora.

— Ion Dascălu e numele meu, dar mi se spunea Ion a' lu' Ciuruitu, se prezentă bătrînul, aşezîndu-se pe bancheta din faţa lor, întors astfel încît să-i poată vedea bine. Sînt oltean de felul meu, însă am trăit multă vreme-n Bucureşti.

Gheorghe îl cercetă cu atenţie, căutînd ceva care să-i dea încredere în acel om. Era îmbrăcat într-un costum de modă veche, aşa cum îşi amintea că se purtase pe vremea tinereţii sale, cînd nevastă-sa nici nu se născuse, iar văru-său era copil mic.

— Eu sînt părintele Tartu… Soţia mea, Leonora… El e Vasile, văr cu mine, îngăimă preotul.

— Şi cînd zici că te urcaşi în maşină? prinse curaj femeia.

Bătrînul tăcu un moment, părînd a socoti răspunsul.

— Eheei!… Era în toamna lui şai'j'doi. Atunci m-am urcat…

— Nu se poate, tataie! interveni Vasile. Sînt… trei'şase dă ani d-atuncea!

— Trei'şapte de ani, mai exact, îl corectă străinul, binevoitor.

Se uitară unul la altul, neştiind ce să creadă, apoi îşi îndreptară suspicioşi privirile către celălalt.

— Nea Ioane, spuse popa, ce loc e ăsta, că autobuz nu-i! E plin de ciudăţenii… de fantome.

— Ei, nu vă temeţi! Chiar dacă aşa pare, nu-s fantome… mai mult decît sînt eu…

— Şi… şi cum… putem ieşi d-aici? întrebă Leonora cu o strîngere de inimă.

— V-aş spune dac-aş şti! Am încercat multă vreme să aflu, însă… Apoi am înţeles cum merg lucrurile… şi n-am mai vrut să plec. Şi nici voi n-o să mai vreţi să plecaţi, ascultaţi ce vă spun eu, Ion a' lu' Ciuruitu…

— Da' dă ce-ţi zice, tataie, a' lu' Ciuruitu?

— După taică-meu îmi spune aşa. În nouă sute şapte, cînd cu răscoala, tata a fost unul dintre cei care aţîţau lumea. Eu eram copil pe vremea aia… Cînd au venit soldaţii şi-au tras ca să împrăştie răsculaţii, oamenii au fugit care-ncotro. Tata s-a ales cu două gloanţe-n fund şi de-atunci sătenii i-au spus Ciuruitu, ca poreclă.

— Şi bunicu' a avut de pătimit cu răscoala, spuse Gheorghe, dar Leontina îl înghionti să tacă.

— Aprig om mai era tata! povesti bătrînul mai departe. În război mi-a salvat viaţa de cîteva ori.

— Ai făcut războiul, neică? întrebă femeia, încercînd să pară interesată.

— Da, l-am făcut! În nouă sute şaişpe aveam douăzeci de ani. Am plecat eu şi cu tata, că ne-au chemat la oaste. Am luptat pe Valea Jiului, continuă el gînditor. Apoi retragerea… Am făcut iarna în Moldova. Aţi fost în Moldova?

— Eu… Am mers o dată la Focşani, spuse Vasile. Şi-o dată la Galaţi…

— Dacă nu era tata cu mine n-aş fi rezistat! Grozav om a fost! Nu l-a răpus glonţul… A murit din cauza tifosului. Dar şi bolnav, tot nu se lăsa! Ţin minte cum, la spitalul de campanie… pe tata îl lovise o poftă teribilă să mănînce un castravete acru. Ştiţi ce-a făcut? S-a strecurat, aşa bolnav cum era, pînă la bucătar şi i-a pus pistolul la tîmplă…

Omul îşi întrerupse amintirile pentru a cerceta chipurile palide ale celorlalţi, apoi reluă:

— L-au îngropat la Corlăteşti, alături de mulţi alţii… Prin treizeci şi ceva am fost să-i revăd mormîntul…

— Bine că Domnul a avut grijă de dumneata, interveni popa, care, deşi impresionat de cele auzite, nu reuşea să-şi ascundă stinghereala.

— Am scăpat, nu zic că nu… Eram la Mărăşeşti în vara lui nouă sute şaptişpe… Noi într-o parte, nemţii de cealaltă parte… Era al naibii de cald, ni se terminase apa, însă nu puteam să facem nici o mişcare, trebuia să rămînem pe poziţii. Îmi amintesc că mi se uscase gîtul şi mă ardea teribil. O oră întreagă m-am tot uitat la cîteva fire de iarbă aflate în afara tranşeei. Cînd am întins mîna să le iau, m-a lovit… de parcă pe mine mă aştepta. Aşa mi-am pierdut braţul drept, încheie bătrînul, fluturîndu-şi mîneca goală, spre groaza celor trei, care cu numai cîteva clipe înainte îi văzuseră braţul întreg.

Surprins pentru moment de reacţia lor, omul le spuse cu calm:

— Asta-i mîna lui Alfonso – şi, sub ochii lor, mîneca i se umplu la loc.

— Care… Alfonso? întrebă pierit Vasile.

— Alfonso e un tînăr din Barcelona. S-a născut pe la 1700, dacă-mi amintesc eu bine.

Deloc lămuriţi, şi cu atît mai mult înspăimîntaţi, cei trei, ca la un semn, înghiţiră în sec.

— Taică, spune-ne… Spune-ne, ce loc e acesta? întrebă rugător Gheorghe.

Omul se scărpină lîngă ureche, căutînd parcă acolo răspunsul.

— Părinte, cum să-ţi explic… E un fel de… arcă. Da, e un fel de arcă!

— O arcă! exclamă Leonora, uitîndu-se nedumerită spre bărbată-său.

— Nu-nţeleg, zise preotul contrariat şi totodată revoltat, deşi se abţinea s-o arate.

— Păi, e o chestie… Ceva care umblă prin lumea largă şi strînge făpturile întîlnite-n calea sa. Acum are forma unui mic autobuz, dar înainte era altfel. Vine din stele… şi merge unde vrem noi.

Cumpănind lucrurile, preotul rosti ca o sentinţă:

— Numai de la Cel Necurat poate veni un asemenea lucru! Aici nu încape îndoială! – şi-şi făcu semnul crucii.

— Aşa o fi, părinte, dar Necuratul de unde vine?

Gheorghe se încruntă, însă nu-i răspunse. Se simţea dintr-odată plin de curaj în faţa groaznicelor încercări la care erau supuşi. Acum credea c-a înţeles pericolul ce-i pîndea şi nu avea de gînd să cedeze. Privi cu încredere spre nevastă-sa şi spre văru-său, încercînd să le transmită din ochi ceea ce gîndea.

— Ş-unde mergem? întrebă Vasile, căruia nu-i treceau prin cap aceleaşi gînduri ca şi preotului.

— Încotro vrem noi mergem.

— Care noi? interveni femeia.

— Sîntem foarte mulţi, strînşi de-a lungul timpului, din toate naţiile, din toate speciile… Trăieşte prin noi, înţelegeţi? Iar noi trăim prin el. Se dezvoltă prin noi, se hrăneşte cu noi, pot să spun.

Leonora se albi la chip şi se lipi de Vasile care-o cuprinse cu braţele, la fel de înfiorat ca şi ea.

— Ne mănîncă? Ne omoară?

— Nu asta am vrut să spun! Nu ne omoară, dimpotrivă. Uite, eu… Sînt născut în opt sute nouă'şase, pînă acum aş fi fost oale şi ulcele. Aşa, voi trăi, cred, secole! Şi nu voi muri propriu-zis, mă voi dizolva treptat în amintirile celorlaţi, făcînd loc altora. Mă gîndesc uneori c-a fost mai bine că mi-am pierdut braţul. Altfel, ar fi trebuit să fac şi al doilea război, şi nu cred c-aş mai fi scăpat.

Tăcură. Bătrînul privea prin ei, furat de amintiri, iar ei nu ştiau ce să mai spună, ce să mai întrebe.

— Pe de altă parte, mi-am ratat vocaţia, reluă el. Învăţasem de mic copil să vopsesc icoane. Mergeam după meşteri cînd zugrăveau în biserici şi le prinsesem meşteşugul, şi tata mă încuraja.

— Frumos, murmură Leonora, care se mai destinsese puţin.

— Îmi amintesc o poveste pe care unul, Grasu-i ziceam, ne-a spus-o într-o zi în timp ce acoperea cu vopsea peretele. Era vorba despre un pictor italian… sau olandez… Nu mai ştiu exact. Omul s-a apucat să picteze un tablou pe care şi-l dorea să fie cel mai frumos din lume. Şi ce putea fi mai frumos ca o femeie? Aşa că a început să facă portretul unei fete. A avut multe modele, dar nici unul nu l-a mulţumit pe deplin. În cele din urmă s-a apucat să picteze ceea ce era în imaginaţia lui. Lucra zi de zi şi era din ce în ce mai încîntat de ce realiza. Într-o dimineaţă, tocmai în ziua cînd spera că va isprăvi, a văzut, surprins, că portretul se stricase, culorile trecînd unele în altele. S-a supărat foarte tare, neînţelegînd ce se întîmplase. Dar a reluat lucrul. A muncit şi mai mult, pe pînză născîndu-se altă fată, mult mai frumoasă ca prima. Însă istoria s-a repetat, spre disperarea pictorului. A continuat să lucreze toată viaţa, iar fata, mereu neterminată, era tot mai frumoasă. Nu ştiu cum s-a terminat sau dacă s-a terminat, pentru că povestea n-avea final.

— Frumos, repetă Leonora captivată.

— Dar aşa, fără mîna dreaptă, schimbă el vorba, totul s-a dus. Cel puţin aici sînt fericit. Sînt… sîntem într-o lume a noastră, clădită cu amintirile, sentimentele şi trăirile a milioane şi milioane de fiinţe… de pe pămînt sau de aiurea. Unul singur şi o mie de suflete.

— Bine, dar unde-s ceilalţi? îndrebă femeia, care devenise dintr-o dată interesată.

— Unde? Aici, cu noi… în noi. E suficient să vrei, şi…

Bătrînul se topi în faţa ochilor lor, lăsîndu-i înmărmuriţi. Trecînd peste clipele de spaimă, Gheorghe îşi făcu din nou cruci şi ridică privirea rugător.

— Apără-ne, Doamne!

Înviorîndu-se brusc, Leonora se desprinse din îmbrăţişarea lui Vasile, apoi se uită pe rînd la cei doi bărbaţi.

— Şi eu vreau, şopti ea, nesigură.

Rămaşi singuri, cei doi se priviră îngroziţi.

— Întoarce-te, Noro! urlă preotul, ţîşnind în picioare, pe cînd celălalt stătea nemişcat, incapabil să reacţioneze. Întoarce-te, femeie, nu te da pe mîna Diavolului!

— Nu te teme, omule, că încă nu s-a urcat în maşina noastră, se auzi vocea ei, şi trupul îi apăru chiar în faţa lui Gheorghe.

— Noro! ţipă Vasile, repezindu-se spre ea, dar popa îl opri punîndu-i mîna-n piept.

— Asta nu-i Nora, vere! zise Gheorghe cercetînd-o atent, apoi scoase din sîn crucea din lemn cioplit adusă de pe Muntele Sfînt şi o îndreptă spre ea. Piei, drace! se răsti el, după care, văzînd că nu se întîmpla nimic, începu să se roage. Tatăl nostru, Carele eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie…

— …vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer, aşa şi pe pămînt, continuă glasul ei. Ştim şi noi rugăciuni! E uşor să le spui, mai greu e să crezi în ele. Şi la ce-ţi foloseşte să crezi în ele?

— Vrei să spui că nu există Dumnezeu?! strigă popa, învineţindu-se tot la faţă.

— Eu nu spun că nu există! Spun numai că lucrurile merg aşa… ca şi cînd n-ar fi.

Femeia se destrămă asemenea unui val de fum, lăsînd în urma ei o linişte grea, pe care nici unul dintre cei doi nu îndrăzni s-o tulbure multă vreme.

Stăteau în picioare unul lîngă altul, măsurînd din ochi maşina, încercînd să alunge gîndurile nebune ce li se zbăteau în minte. Mintea lor, mintea altora…

— Vere… Eu fără Nora nu pot să trăiesc, şopti Vasile spre Gheorghe, evitînd să-l privească în faţă.

Îi rămase în urechi urletul de disperare şi furie al preotului. Îl alungă repede însă, pierzîndu-se pentru totdeauna în braţele larg deschise ale Norei, acolo unde se năştea fericirea lui. Şi a ei. A lor. A tuturor. Se contopiră.

Şterse imaginea chinuitoare a trupurilor însîngerate, şterse umbra supărătoare a infidelităţii sale, întorcîndu-şi faţa spre sufletul său.

Conducea autobuzul aşezat comod pe scaun, înconjurat de dragostea ce se revărsa asupra sa. Conducea şi privea mormîntul şters de trecerea atîtor ani peste el. Crucea se sfărîmase de mult, nici măcar urma ei nu mai era, deşi i se părea că ieri o înfipsese în pămîntul reavăn.

Dar astea nu erau amintirile sale. Erau amintiri despre tatăl său, cel cu fundul ciuruit. Le întoarse spatele şi luă în mîna dreaptă pensula, începînd să întindă cu atenţie vopselele. Se gîndi la chipul pe care trebuia să-l aştearnă pe lemn şi se concentră şi mai mult.

Dar astea nu erau gîndurile sale. Pentru că simţea dorul de iubitul său rămas departe, dincolo de apa Eufratului. Ochii lui lăcrimau ca şi ai săi, în aşteptare.

Dar durerea nu era a sa. Alerga pe cîmpia uscată, căutînd ceva care să-i potolească foamea.

Dar nici foamea nu era a sa. Conducea cu atenţie, privind şi sperînd. Visa să întîlnească o făptură care să cunoască taina zborului. Nu cel înşelător, pe care-l putea trăi acum, ci cel adevărat. Spera să reînveţe desprinderea de pămînt, uitată fără voie de atîta vreme. Pentru că auzea din străfundurile amintirilor alterate, destrămate, chemarea venită dinspre stele, acolo unde cineva aştepta… poate.

SFOARA

Soarele se ridica tot mai sus, încrîncenîndu-se să-i ardă partea stîngă a feţei, nespălată şi nerasă de două zile. Maşina hîrîia şi tuşea, ridicînd în urmă valuri străvezii de praf, care îmbrăţişau apoi asfaltul plin de crăpături al drumului.

Şoseaua se scurgea pe sub el moale şi monotonă, obosindu-i privirea, şi, oricît se străduia, Dan nu reuşea să-şi alunge din minte figura acră a femeii care-l chinuise teribil în ultima vreme, obligîndu-l, iată, să-şi ia tălpăşiţa nu numai din casa ei, ci şi din oraş. Îşi aminti cu cîtă uşurinţă se aruncase în braţele acesteia – în primul rînd ca să scape de vechea legătură şi în al doilea rînd pentru că, în inconştienţa sa, sperase într-o relaţie comodă, lipsită de obligaţii. Trecuse cu vederea că tipa nu era deloc arătoasă, crezînd că o va putea abandona cu uşurinţă, iar cînd înţelesese că se înşelase era deja prea tîrziu. Devenise atît de posesivă, încît tot oraşul se transformase într-o închisoare pentru el. Durase o vreme pînă să ia hotărîrea de a pleca; cum şi micile lui învîrteli intraseră pe un făgaş nefavorabil, mutarea în alt loc îi păruse singura opţiune viabilă; cel puţin aşa…

Frînă în ultima clipă. Dus pe gînduri, nu observase cei doi copii care dădeau din mîini în mijlocul străzii – noroc că nu mergea prea repede. Fu cît pe-aci să slobozească o înjurătură, dar gîtlejul uscat nu scoase nici un sunet. Înghiţi de cîteva ori în sec, umezindu-şi limba, apoi scoase capul pe geam.

— Ce-aveţi, bă, aţi înnebunit?

Cel care părea mai mare – vreo paisprezece-cincisprezece ani să fi avut – se apropie agale, în timp ce tovarăşul său, un bondoc de cel mult zece ani, rămase înfipt în faţa maşinii. Dan privi cu silă la hainele ce se scurgeau pe trupurile lor nereuşind să le ascundă pielea tuciurie, tipică haimanalelor, ştia el prea bine.

— Coane, face cinci sute taxa! spuse băiatul cel mare cînd ajunse lîngă portieră.

— Ce taxă?!

— Ca să ridic barera, coane, veni sec răspunsul. Ghighi, fă-te la o parte! strigă apoi, fără să se întoarcă, spre cel mic, care-l ascultă tăcut.

Abia atunci bărbatul desluşi în stratul de colb sfoara care-i bara calea. Groasă de cel mult un deget, probabil albă la origine, se întindea pe asfalt dintr-o margine în cealaltă, aproape invizibilă.

— Stîrpiturile dracu'! izbucni Dan şi înfundă acceleraţia pînă-n podea. Maşina vibră toată, dar îşi făcu datoria, lăsîndu-i în urmă pe cei doi vagabonzi.

— Am văzut-o şi p-asta! scrîşni din dinţi bărbatul, nevenindu-i încă să creadă.

Se calmă treptat, odată cu trecerea kilometrilor prăfuiţi ce-i stăteau în faţă. După o vreme, situaţia începu să i se pară comică, zîmbi chiar. Îşi zise că n-avea rost să dea importanţă la aşa ceva…

Se concentră asupra drumului şi, deşi ştia că nu are nici o şansă, mai lovi o dată în aparatul de radio. Evident, nu obţinu nimic de la el, aşa cum nu mai obţinuse încă din a doua zi de la cumpărarea maşinii, un Ford la modă în '70, acum un hîrb ce-i mîncase într-un an de două ori mai mulţi bani decît dăduse pe el. Cînd o luase, Dan se gîndise că era un chilipir, pentru că, sub stratul de vopsea scorojită şi rugină, maşina mai păstra ceva din prestanţa iniţială. Se înşelase însă amarnic. Totuşi, cu timpul, bătrînul Ford îi devenise apropiat într-un fel, ca un vechi prieten, şi nu mai căutase să scape de el.

În depărtare se zărea un pod şi bărbatul îi urmări apropierea. Curînd reuşi să vadă clar albia secată pe care o traversa drumul. Apoi privirea îi alunecă peste tabla ruginită ce purta numele pe jumătate şters al rîului.

Opri brusc şi privi nesigur în stînga, apoi în dreapta, primind în faţă toată strălucirea soarelui.

— Pe aici am mai trecut! Ce…

Trase de volan şi întoarse pe loc, neluînd în seamă gemetele maşinii. Se mai linişti puţin după ce Fordul prinse viteză, dar rămase în continuare aplecat asupra volanului, aşteptînd. Încă nu pricepea cum de mersese în sens invers zece sau chiar douăzeci de kilometri… Şi cum de nu observase? Gîndul

îi fugi la cei doi nespălaţi care-i aţinuseră calea.

Cînd, în cele din urmă, la orizont întrezări două puncte negre în mijlocul drumului, încordarea îi crispă chipul.

— Coane, taxa e cinci mii! strigă la el puştiul după ce Dan opri la numai cîţiva paşi distanţă. Ghighi, să nu ridici barera pîn' ce nu plăteşte!

Cu mîinile tremurînde, bărbatul de la volan îşi şterse fruntea, apoi, trăgînd aer în piept, acceleră. Nu-şi dădu seama dacă-i lovise pe cei doi sau nu, însă frînă înspăimîntat cînd văzu în faţa sa, la nici douăzeci de paşi distanţă, podul.

Rămase o vreme înţepenit, incapabil să gîndească ori să facă vreo mişcare. Reuşi în cele din urmă să-şi revină şi încercă să găsească ceva. Stîngaci, îşi făcu semnul crucii şi răsuflă uşurat, chiar mîndru de gestul său. Cu siguranţă, de la sfoara aceea, bariera închipuită, i se trăgea totul. Dar cum de era cu putinţă? O simplă sfoară… Avea propietăţi magice? Sau…

Analizînd treaba pe toate feţele, Dan îşi zise că numai o fisură în spaţiu l-ar fi putut arunca înapoi. Inventase sintagma pe loc; nu auzise de aşa ceva, însă altă explicaţie nu era capabil să găsească. Dar ce legătură aveau toate acestea cu nenorocita de sfoară?! Oare ea provoca schimbarea? Şi copiii cine erau?

— V-arăt eu vouă, nemernicilor! se încurajă el şi, după ce întoarse, crescu viteza pînă ce simţi că maşina se dezmembrează. Nu-şi slăbi goana nici cînd trecu peste funia blestemată, fără a-i lua în seamă pe băieţii care-i făceau semne disperate.

Zîmbi mulţumit atunci cînd privi drumul din faţa sa. Cît vedea cu ochii, nici o urmă de pod. Încremeni însă cînd îi zări forma în oglinda retrovizoare. Încetini şi, cîteva clipe, se gîndi să se întoarcă din nou, dar nu făcu asta, ci îşi continuă mersul, mărind viteza.

Nu-l mulţumea deloc fuga sa, însă era singura soluţie rezonabilă pe care o întrevedea. Cu siguranţă era ceva necurat în tot ceea ce i se întîmplase.

Teama îl părăsi încetul cu încetul; reuşi chiar să se relaxeze în scaunul cu arcuri vechi, ce scîrţîiau la fiecare mişcare a sa, oricît de uşoară ar fi fost. Totul se pierdea în zgomotul motorului care, de sub capotă, umplea întreaga maşină cu mirosul înţepător de gaz nears.

Soarele se înălţase îndeajuns încît să nu-i mai poată atinge obrazul drept. Fordul îşi înteţea tusea cronică, stîrnind nepăsător aceiaşi nori de praf.

Dan îşi repeta în gînd că nimic din toate acelea nu se întîmplase cu adevărat. Şi totuşi… Va trebui să se întoarcă lîngă femeia aia pisăloagă! De fapt, nu era chiar aşa de rea… şi nici chiar aşa de antipatică, dacă se gîndea bine…

Frînă brusc, albit de groază, cînd îi văzu pe cei doi copii blocîndu-i calea. Cu un imens nod în gît, privi cum acelaşi puşti jigărit se apropie de el.

— Taxa e cincizeci de mii, coane!

— Cincizeci de mii! Dar înainte…

— Ăstea-i afacerile, coane! Sîntem cam strîmtoraţi, nu prea e clienţi în ultima vreme… Dă fapt, mata eşti primu' care azi treci p-acilea.

Bărbatul simţi un puternic imbold să sară jos şi să-i tragă o bătaie zdravănă. Se stăpîni cu greu, gîndindu-se că nu poate risca; cine ştie de ce mai erau în stare cei doi nespălaţi? Cu mişcări nesigure, coborî din maşină, privind spăşit spre băiat.

— Douăzeci… douăzeci şi două de mii… şi trei sute… Asta-i tot ce am, spuse Dan, golindu-şi portofelul.

Clătinînd nemulţumit din cap, puştiul înşfăcă banii şi-i îndesă în unicul buzunar al pantalonilor săi.

— Ghighi, ia vezi în maşînă! strigă el, iar piciul se strecură înăuntru şi începu să cotrobăie prin toate ungherele. În cele din urmă coborî şi ridică din umeri resemnat.

— N-am putea aranja cumva? îndrăzni Dan să sugereze.

— Cu noi nu ţine, coane! N-ai bani dă taxă, nu treci, asta-i regula! Mă gîndesc, totuşi… Poate rabla asta face restu'…

— Bine, dar am dat…

— Nu contează ce-ai dat, coane, contează cît face! i-o reteză băiatul. Douăzăci şi şapte dă mii…

şase… ba nu, şapte sute… e tot ce pot s-ofer pă ea! Ţi-am spus că sîntem cam strîmtoraţi.

Omul înghiţi în sec, neştiind ce să mai zică.

— Ghighi, saltă barera şi urcă-n maşînă!

— Mă nenorociţi, băieţi, spuse Dan rugător în timp ce puştii se urcau. Eu ce să fac aici, în drum?

— Ţîne sfoara! urlă băiatul aruncîndu-i-o la picioare, apoi acceleră şi Fordul se depărtă rapid, învăluindu-l cu un strat înăbuşitor de praf.

Rămas singur, bărbatul se uită deznădăjduit în jur, la pustietatea în care razele risipeau neobosite energia solară.

— Hai, că m-am aranjat! îşi spuse ridicînd mîinile neputincios. Apoi se aplecă şi luă funia de jos.

Era o sfoară rezistentă, groasă de un deget, împletită frumos din cinci fire, făcute la rîndul lor din alte cinci, subţiri ca nişte vene uscate încolăcite, de un alb murdar, purtînd ascunse amprentele nenumăratelor roţi ce-o striviseră.

Privi din nou în jur căutînd o scăpare. Nu putea ajunge în oraş pe jos, era prea mult de mers. Cel mai neplăcut era că nu se zărea nici o maşină. Îşi dădu seama că de fapt nu întîlnise nici un vehicul toată ziua. Oare cît avea de aşteptat pînă să apară unul? Iar atunci cînd va veni… Nu înţelegea prea bine ce proprietăţi anormale poseda funia, dar, după ce o privi lung o vreme, o întinse cu grijă de-a latul drumului. Apoi se întrebă ce taxă să ceară pentru ridicarea barierei.

LA BABA MOŞU

Plimbarea duminicală alături de soţia şi fiica sa nu reuşea decît să-l indispună. Nu mai era ca pe vremuri, cînd, tînăr fiind, se putea plimba la nesfîrşit împreună cu iubita sa, fără să-i pese că e zi sau noapte, că e vară sau iarnă.

— Nu se va sfîrşi niciodată! obişnuia Ioana să-i spună.

Acum păşea la braţul lui, conştientă că euforia de la început se pierduse pe parcursul anilor şi că această răbufnire romantică a ei era prea greu de digerat pentru Paul. Înţelegea acum că şi pentru Francesca, pe care o privea cum se învîrtea fără convingere în jurul lor, faptul de a ieşi în parcul cartierului însoţită de părinţi era cam nepotrivit. Era însă hotărîtă să salveze ce se mai putea salva din această escapadă duminicală, aşa că îşi privi cu căldură fiica, oftînd prelung.

La cei aproape paisprezece ani ai săi, Francesca nu se gîndea nici la indispoziţia aproape permanentă a tatălui, nici la frămîntările conjuncturale ale mamei. Deşi mergea cu ei pe aleea cotropită de buruieni, se imagina pe copertele agresiv colorate ale revistelor mondene. Această idee nu-i mai dădea pace de cînd năvălise norocul peste vecina sa de bloc, devenită vedetă peste noapte. Era doar cu trei-patru ani mai mare decît ea – apucaseră chiar să se joace împreună prin cartier, dar devenise celebră cu o lună în urmă, etalîndu-şi trupul pe tarabele vînzătorilor de ziare. Lumea îşi schimbase brusc centrul, gravitînd în jurul ei de parcă nimic altceva nu mai exista în univers.

— Faimă de doi bani! comentase taică-său la aflarea veştii. Mîine-poimîine, nici dracu' n-o să mai ştie de ea! Mai bine îşi vedea ca lumea de şcoală şi-şi făcea un rost.

Pentru Paul, totul se întorsese cu fundul în sus în ultima vreme, deşi se considera încă tînăr şi receptiv la nou. Totuşi felul în care oamenii se zgîiau non-stop la televizor sau în ziare şi reviste, fără să mai facă nimic concret în rest, îl indigna profund. Bunul-simţ dispăruse sub grămada de mizerii aruncate dinspre Vest. Despre morală nici nu mai putea fi vorba.

Tuşi scurt, acoperindu-şi faţa cu palma, apoi prinse din nou braţul Ioanei şi porni mai departe în tăcere, trecînd cu privirea peste rămăşiţele parcului de odinioară. Sufocată de gunoaie, colindată mai mult de cîinii vagabonzi decît de oameni, oaza de verdeaţă se pierduse aproape în întregime. Mai rămăseseră în picioare doar pomii care nu erau suficient de mici pentru a fi rupţi în joacă, dar nici suficient de mari pentru a folosi la foc. Parcul decăzuse complet. De fapt, îşi spuse el, şi cartierul decăzuse. Întreg oraşul decăzuse. În numai cîţiva ani.

Se simţi strîns de mînă, aşa că întoarse capul şi întîmpină zîmbetul Ioanei. Femeia încerca să-i alunge umbrele de pe chip, fără să-şi dorească să afle ce-l supăra. Se obişnuise deja cu firea lui închisă.

— Ce-i acolo? întrebă Francesca, arătînd cu mîna spre gardul care străjuia strada. Mergem şi noi?

Nu mai aşteptă răspunsul şi se îndreptă spre cele cîteva vagoane pe roţi, vechi şi obosite, luminate de becuri chioare. Rămăşiţe ale bîlciurilor de altădată. După o clipă de ezitare, mama o urmă, trăgîndu-l şi pe Paul după ea, deşi nu era sigură că acesta mormăise o aprobare.

— Nu e nimic de văzut! conchise bărbatul cînd ajunseră lîngă rulote.

Fata nu era însă de aceeaşi părere. Se plictisise destul în această plimbare forţată şi spera ca prezenţa acestor relicve să mai schimbe ceva. Cîţiva puştani se strînseseră în faţa standului de tras la ţintă cu arcul, alţii aruncau cu mingea după raţe de plastic ori îşi încercau forţa lovind în sacul ce mişca acul indicator.

— S-a întunecat. Să mergem! zise tatăl fără convingere.

Francesca se prefăcu a nu fi auzit, uitîndu-se lung la firma ştearsă care străjuia uşa ultimei rulote. „Ghicitoare", scria cu litere neclare, iar ceva mai jos: „La baba M…". Ultimul cuvînt se pierduse odată cu stratul de vopsea căzut.

— Intrăm şi noi? se rugă fata, cuprinsă de un interes brusc.

— De ce nu? şopti femeia, desprinzîndu-se de braţul soţului.

Paul reacţionă cu întîrziere, pentru că gîndurile îi erau într-o cu totul altă parte. Se lăsase năpădit

de grijile zilei următoare, luni, cînd va trebui să rezolve la serviciu toate angaralele pe care le evitase săptămîna trecută. Mai trebuia să se ocupe şi de propria-i afacere, care trăgea să moară.

— Ghicitoare ne lipsea! bombăni în urma lor, dar apoi intră resemnat.

Aproape că se ciocni de Ioana, care înţepenise dincolo de uşă, alături de fiica sa. După cîteva clipe, bărbatul înţelese de ce erau amîndouă derutate. În faţa lor, aşezat pe jos, dincolo de o măsuţă strîmbă, îi aştepta, mustăcind pe sub o impozantă mustaţă ţigănească, nu o babă, ci un bărbat, care nici măcar prea bătrîn nu părea.

— Asta-i prea de tot! răbufni Paul, care se aşteptase să dea peste un şarlatan mai acătării. Să mergem! – şi îşi trase soţia de mînecă.

— Poftăşte, domniţă scumpă! rosti ghicitorul cu un glas grav, teatral, invitînd-o pe Francesca să se apropie. Voieşti s-afli ce t-aştaptă, aşa-i?

— De unde ştii? întrebă fata, înaintînd cu timiditate.

— Ce naiba, Francesca! se lamentă tatăl, pentru care ridicolul situaţiei depăşea limita suportabilului.

— Las-o, Paul! E totuşi un copil, şopti Ioana, apoi se apropie şi ea.

Fata citi tariful afişat pe o tăbliţă atîrnată deasupra moşului, după care scoase din buzunar suma corespunzătoare.

— Viitorul matale să afl-aci, spuse bărbatul în timp ce aşeza un glob de sticlă pe catifeaua neagră, destrămată pe alocuri, ce acoperea masa. Baba Moşu o să-ţ' spuie tot ce voieşti.

— Ba, pe dracu o să spui, mormăi Paul printre dinţi, apropiindu-se totuşi.

— Văd aici totu', continuă celălalt, rotindu-şi încet palmele peste glob. Eşti o fătucă cuminte… ş-ascultătoare… O s-ai parte dă fericire… dă noroc şi faimă…

— Cînd? tresări fata, aplecîndu-se mai mult peste masă.

— Curînd, răspunse încet ghicitorul, privind-o pe sub sprîncene. Nu foarte răpede… da' curînd… în cîţiva ani…

— Nici măcar nu-şi joacă rolul cum trebuie, bombăni tatăl, dar nevastă-sa zîmbi şi-i făcu semn să tacă.

— O s-ai avere mare… ş-o grămadă dă peţitori, domniţă.

Francesca roşi toată, apoi privi cu coada ochiului alături, spre mama sa, care aproba din cap, vizibil amuzată.

— Văd chipul tău pă coperţi, reluă moşul. Dar… nu înţeleg scrisul…

— Playboy! strigă fata, aproape sărind în sus.

— Da, da, veni imediat confirmarea. Asta e…

— Ai auzit, mamă?! şopti Francesca, a cărei bucurie îl făcu pe tatăl său să vadă negru în faţa ochilor; asta mai lipsea, ca fiica lor să-şi umple capul cu gărgăuni.

— Hai… să mergem, draga mea, o îndemnă mama, simţind că răbdarea soţului ajunsese la limită.

Nu apucară însă să se retragă, cînd moşul vorbi în urma lor:

— Poate vreţi să aflaţi ce vă spun cărţile, duduie dragă. Nu durează mult.

— Să mergem dracului odată! se răsti Paul, trăgîndu-şi soţia de mînă, puţin cam tare însă.

Ioana se smuci la rîndul ei, eliberîndu-se din strînsoare. Îndîrjirea bărbatului său reuşise s-o înfurie. Se reîntoarse la masă, iar Francesca o urmă imediat, în timp ce Paul se oprise perplex în uşă.

— Cărţile nu dă greş niciodat', spuse ritos ghicitorul după ce primi banii, apoi prinse să amestece un pachet soios, de o culoare incertă.

Le aşeză pe masă, rînd pe rînd, studiind gînditor fiecare carte. În final aruncă o privire scurtă spre femeia din faţa sa, apoi reveni asupra cărţilor, clătinînd din cap nemulţumit.

— Ce e? se interesă Ioana.

— O să fii vedetă şi tu! scrîşni Paul, apropiindu-se de ea.

— Oi mai încerca o dat', mormăi bătrînul pe sub mustaţă.

Sub privirile celor trei, reaşeză cărţile, chipul său exprimînd o îngrijorare din ce în ce mai mare.

— Tot ca prima dat'…

— Ce e?!… Spune-mi!

— …Dă rău, duduie dragă… Careva apropiat… dîn familie… o să paţă ceva rău… poate chiar într-astă zi.

Femeia dădu din cap, neîncrezătoare, apoi se albi brusc.

— Tanti Maria!

— Ce tot spui? interveni Paul. Doar nu crezi toate tîmpeniile astea!

— Ştii că suferă cu inima… Mătuşa Maria!

— Vino-ţi în fire, dragă! se răsti bărbatul, trăgînd-o afară.

Francesca îi urmă imediat, dar gîndurile ei erau în altă parte.

Paul îşi conduse nevasta spre banca din apropiere, ajutînd-o să se aşeze pe singurele două blăni întregi. Apoi, forţîndu-se să se calmeze, reluă pe un ton blajin:

— Vino-ţi în fire, Ioana! Eşti femeie în toată firea… Ce-ar zice elevii tăi dacă te-ar şti atît de credulă ?

Soţia îl privi o clipă, părînd a se linişti, după care chipul îi păli din nou.

— Vărul Costel! E plecat la Braşov… Ştii doar că mînă maşina ca un nebun! A mai avut două accidente pînă acum… Dă-mi telefonul să-l sun!

Bărbatul îşi muşcă buza pînă la sînge; nu dorea să izbucnească în public.

— Dar, bine, femeie, nu tu m-ai convins să las mobilul acasă? Ca să nu ne deranjeze nimeni?

O privi lung cum îşi frămînta mîinile, căutînd un argument care s-o smulgă din starea aceasta de agitaţie. Tresări brusc, apoi se răsuci, convins că a găsit soluţia, şi se îndreptă spre rulota ghicitorului.

— O să-şi înghită cuvintele, nenorocitul dracului!

După ce tatăl său intră, Francesca se aşeză şi ea pe bancă, luîndu-şi mama în braţe. Un gest mai mult reflex, pentru că nu cîntărise aproape deloc motivul disputei dintre părinţi. Soarta care-i fusese prezisă o apăsa prea tare ca să se poată gîndi şi la altceva în acel moment. Cu o zi în urmă ar fi rîs de oricine ar fi luat în seamă cuvintele unei ghicitoare, dar acum vedea lucrurile într-o cu totul altă lumină.

Din rulotă ajunseră pînă la ele cîteva frînturi de cuvinte; cineva ridicase vocea, striga chiar.

— Ce face Paul? şopti Ioana.

Se auziră nişte bufnituri, apoi ceva zdrăngăni scurt. După care linişte, vreme de cîteva minute. În final, o uşă scîrţîi prelung, undeva în spate, apoi se trînti puternic.

— Ce face Paul? repetă femeia. Hai, Francesca, să-l luăm pe taică-tău şi să mergem!

Se ridicară şi se apropiară de rulotă.

— Bin-aţ' venit la baba Moşu! le ură ghicitorul cînd intrară.

— Nu… Unde-i Paul? întrebă Ioana după ce cercetă încăperea. Unde e?!

— Unde-i tata? îngăimă şi Francesca, apropiindu-se de ghicitor.

După cîteva clipe în care păru că le recunoaşte, acesta îşi ţuguie mai întîi buzele, ridicîndu-şi mustaţa ca pe un stindard, apoi răspunse:

— Apăi, duduie, cărţile nu minte!… Doar vă spusei că cineva drag o să paţă ceva dă rău!

COLECȚIONARII

Da, știu, titlul e cam uzat. Poate că trec printr-o criză de inspirație, dar eu cred că se potrivește. Multora, chiar și subiectul le poate părea depășit, dar sper ca efortul cititorului să nu fie întru totul zadarnic.

…Să revin însă la cele pe care vreau să vi le povestesc. Era cald afară, chiar zăpușeală, o zi dintre acelea în care lenjeria tinde să ți se contopească cu pielea, motiv pentru care eu una am și renunțat să o mai port. Aflasem de locul cu pricina din discuția a doi zilieri – am bănuit că erau zugravi, pentru că răspîndeau mirosul specific de vopsea – în înghesuiala cotidiană a metroului. Apelez la acest mijloc de transport atunci cînd sînt în criză de subiecte, ieșind, ca să zic așa, la vînătoare de știri. De cele mai multe ori mă întorc răpusă de duhoarea colectivă, cu buzele umflate și hainele mototolite. Dar acestea sînt sacrificii pe care orice jurnalist demn de acest nume și le asumă. Așa că mă las înghiontită, înjurată, fluierată, pipăită la repezeală, ciupită și uneori chiar admirată de aurolacii care se masturbează în mulțime. De data aceasta simțeam că voi avea noroc, o presimțire care avea să mi se confirme ulterior.

Mașina mi-am parcat-o într-un loc mai retras, între două hîrburi ce nu mai gustaseră de multă vreme dintr-un asfalt adevărat. Am mers apoi pe jos, chinuindu-mi pantofii cu tocuri cui, pînă în celălalt capăt al străzii. Zona era exact așa cum mă așteptam să fie una aflată la marginea orașului: murdară, dar liniștită cel puțin pe timpul zilei, fără pretenții și cu oameni sociabili. Am intrat în barul din colț, mulțumind providenței pentru ventilatoarele mari din plafon; tot era ceva, în lipsa aerului condiționat. Rochia mi se lipise de corp, devenind semitransparentă, și aș fi lepădat-o cu plăcere dacă circumstanțele mi-ar fi permis.

În încăpere se aflau vreo șapte-opt persoane în afară de barmanul care moțăia la tejghea. Numai bărbați. Aș fi putut să-mi aleg cu ușurință o masă mai retrasă, dar nu venisem pînă acolo doar ca să beau o ceașcă de cafea searbădă sau un pahar de whisky contrafăcut. Așa că, după ce m-am fîțîit puțin printre scaune, m-am așezat în mijloc, chiar alături de masa celor doi tipi pe care i-am presupus a fi clienți obișnuiți ai localului.

— Mișto cur! am auzit șoapte în urma mea.

— Păcat de ochelarii ăia… că-i strică fața…

Comentarii obișnuite, care nu făceau acum decît să mă asigure că le atrăsesem atenția. Era exact lucrul pe care mi-l doream: să ies în evidență, dar numai atît cît era nevoie, fapt pentru care renunțasem la lentilele de contact și-mi așezasem pe nas ochelarii mari, cu patru dioptrii, care se potriveau ca nuca-n perete cu aerul meu de păpușă Barbie.

— Mă scuzați, am întrebat, răsucindu-mi corpul spre ei și umflîndu-mi pieptul, se poate fuma aici?

Îi luasem pe nepregătite; după ce și-au privit cîteva momente bune propriile țigări fumegînde, cel mai tînăr dintre ei a reușit să-mi răspundă:

— Sigur, domnișoară… Cum să nu?

Apoi, ca la un semn, s-au repezit amîndoi să-mi aprindă țigara. Am zîmbit ușor, conștientă de faptul că ochelarii îi vor crea fiecăruia impresia că lui mă adresez, după care am inspirat adînc, cu o poftă neascunsă, fumul proaspăt.

— Care e cea mai bună bere… de pe aici?

— Ăăă… Kaiser! mi-a răspuns tot tinerelul, iar celălalt a încuviințat dînd din cap.

Nici nu am apucat să privesc spre bar, cînd barmanul, pe care-l credeam pierdut în vise cabotine, a apărut lîngă mine purtînd mîndru o tavă cu o sticlă și un pahar pe care a insistat să-l mai șteargă o dată cu prosopul din dotare, nu tocmai alb. Apoi mi-a turnat berea, foarte atent să nu facă spumă.

— Dar… n-ați vrea să veniți la masa noastră? a spus tînărul, înghiontit pe ascuns de celălalt.

Am așteptat cîteva clipe, strategic, apoi, cu o mină indiferentă, am aprobat cu o ușoară înclinare a capului. Chelnerul s-a grăbit să mă ajute să mă mut. Totul mergea chiar mai bine decît mă așteptasem,

fără să le stîrnesc nici o bănuială. In momentul în care te dai de gol spunînd că eşti ziarist, în 99% dintre cazuri îţi pierzi interlocutorii. După modul cum saliva, bărbatul din faţa mea – un tip solid, puţin cam gras şi cu o chelie avansată – îşi imagina, mai mult ca sigur, că sînt vreo curvă de lux ieşită duminica să se distreze. Cu siguranţă, nu l-ar fi deranjat deloc dacă i-ar fi picat şi lui ceva. Tînărul din stînga, numit Bob de amicul său, cu un accent neaoş, încerca să pară mai relaxat. Voia probabil să dea impresia că este un domn; îi reuşea destul de bine, în ciuda unui vag aer de macho man. Nu era cazul să aştept să mă întrebe ce caut prin văgăuna lor, aşa încît am deschis eu discuţia:

— E foarte linişte pe aici…

— Da… e linişte, a răspuns cel din faţă – Mark, după cum aveam să aflu puţin mai tîrziu că se numea.

— Foarte multă linişte, am insistat după cîteva momente de tăcere stînjenitoare. Nu ca prin alte părţi… Nu sînt scandalagii… nu e nici o urmă de ziarişti – mi-am forţat norocul.

Spre uşurarea mea, solidul, după ce şi-a dres glasul, a spus:

— Ei… n-a fost întotdeauna la fel! Cu o vreme în urmă aici era buricul tîrgului…

— Da, aşa e! a confirmat Bob, văzînd neîncrederea pe care o afişam, şi a profitat de ocazie ca să se apropie de mine şi să-mi arunce o privire în decolteu.

Barmanul, numit Leo de clienţi, îşi trăsese deja un scaun lîngă masa noastră, aşezîndu-se invers, cu coatele sprijinite de spătar.

— Da, don'şoară, aşa-i! a intervenit el. Aici-a apărut prima dată Colecţionarii, crede-mă!… Era pă vremea cînd mata, vorba aia… te jucai cu… chestia-n nisip.

A izbucnit într-un rîs puternic, dîndu-şi seama de gafa făcută, iar ceilalţi l-au acompaniat, ceva mai rezervat însă. Am zîmbit şi eu, într-un fel flatată de faptul că mă credea mai tînără decît eram în realitate.

— Mick a păţit-o primu', a continuat Leo. Îmi pare rău că nu-i aici, să povestească chiar el cum a fost.

— A apărut şi în ziare… la televizor, a spus Mark. Arată-i, Leo!

Înainte ca eu să pot zice ceva, barmanul a adus din spatele tejglelei un ziar ferfeniţă, pe care mi l-a pus în faţă, aşteptîndu-mi reacţia.

— L-am păstrat p-ăsta, dă la engleji… Scrie că Mick a fost primu' colecţionat!

Nu scria chiar aşa, dar, într-adevăr, povestea despre un caz de colecţionare petrecut la noi. Era un vechi număr din New York Times, aşa că m-am străduit să par cît mai uimită cu putinţă.

— Ştiam că… în Belgia s-a întîmplat prima oară, am comentat ca să-i stîrnesc şi mai tare.

În sinea mea mă bucuram că nu bătusem atîta cale chiar degeaba. Era limpede de-acum că nu era rost de un articol, nici măcar de-o ştire amărîtă, dar aveam să-mi satisfac măcar curiozitatea.

— Nişte nenorociţi! a declarat ritos Leo, trăgîndu-se nervos de-un colţ al mustăţii. Ne fură pă faţă, crede-mă, domniţă!

— Cum a apărut ştirea despre Mick, cum au început toţi să se laude că şi lor li s-a întîmplat, inteveni Bob categoric.

— Asta mă doare pă mine aci – s-a lovit Leo cu mîna în piept –, că ne fură toţi pă noi, ăştia amărîţii, şi nu ne apără nimenea. Toţi străini se găsesc mai breji ca noi şi nimenea nu ia nici o măsură! De-asta se duce ţara asta dă rîpă!

Am aprobat reflex, de teamă ca discuţia să nu devieze spre cine ştie ce comentariu politic de mahala.

— Uite, a zis el, io pot să fac pariu – pun barul ăsta-n joc – că dacă azi, aci şi-acu', unul d-al nostru, un nenorocit, se cacă aur curat, într-o săptămînă-două afli că-n India… ori aiurea… chestia asta e-un lucru dă nimica… c-acolo mereu să-ntîmplă aşa ceva! Păi, unde-i intelectualii noştri ca să-l apere pă amărît?! S-apere lucru ăsta care-i al nostru şi numa' al nostru?

— Aşa e! au încuviinţat ceilalţi într-un glas.

Am arborat şi eu o mină preocupată, chiar afectată de cele auzite.

— Că noi le ţinem partea lor! reluă Leo, pătimaş. Că, măcar o dată pă an, şi tot ne săltăm nevasta ori gagica şi mergem şi noi la un film… sau la revistă… ca să vedem ce mai face cultura.

I-am dat dreptate din nou, ca să-l liniştesc. Chiar în acel moment s-a deschis uşa, cel nou intrat făcîndu-i să exclame de bucurie.

— Uite-l pe Mick!

— Tocma' la ţanc-a venit! Să-ţi zică el, don'şoară, a spus barmanul, făcîndu-i semn lui Mick să se apropie.

Bărbatul cu părul argintiu, relativ înalt şi bine clădit, s-a apropiat fără grabă, salutîndu-i cu o mişcare scurtă a mîinii.

— E Mick, domniţă! a făcut Leo prezentările. Mick, duduia-i…

S-a oprit încurcat cînd şi-a dat seama că nu-mi ştia numele şi a privit nesigur spre mine.

— Ely, am şoptit eu, alegîndu-mi primul nume care mi-a venit în minte şi întinzînd mîna spre nou-venit.

Bărbatul se aplecă, sărutîndu-mi-o apăsat, apoi îmi dădu drumul din strînsoare, nu înainte de a-şi plimba degetele peste ale mele. Am tresărit pentru o clipă; mersese la nimereală, în nici un caz nu avea de unde să-mi cunoască zonele erogene.

Îmbrăcat într-un costum uşor de vară, purtînd chiar şi o cravată subţire la gît, pe jumătate desfăcută, lăsa o impresie total deosebită faţă de ceilalţi. Mă cîntărise rapid, din numai cîteva priviri scurte, evaluîndu-mă complet. Flerul îmi spunea însă că nu era periculos; avea aerul unui Don Juan ieşit la pensie, plin de pilde şi sfaturi pentru cei din jur, un tip care le văzuse şi le făcuse pe toate, dar prea blazat ca să mai acţioneze.

Ceilaţi şi-au retraseră puţin scaunele, făcîndu-i loc lîngă mine, în timp ce barmanul îi umplea un pahar. Mick s-a aşezat încet, cu grijă, de parcă ar fi făcut un gest important pentru soarta omenirii. Avîndu-l acum în dreapta mea, am putut să-i observ mai bine braţul stîng, care se termina înainte de a ieşi din mîneca hainei. Am încercat să-mi ascund satisfacţia, luînd o înghiţitură din berea care se încălzise deja. Oare chiar aveam de-a face cu o victimă a Colecţionarilor? Sau era numai un şarlatan care îşi folosise handicapul pentru a profita de pe urma lor, sporindu-şi astfel faima în cartier?

— Leo îi povestea domnişoarei… Ely… despre tine, a spus Bob.

— Ei… Nu-i nimic de povestit! a protestat bărbatul, privindu-mă apoi direct în ochi. Sînt un om ca oricare altul, cum ar veni. Recunosc, am avut parte de multe la viaţa mea, dar ăsta nu trebuie să fie un motiv de exagerare! Mă simt uneori ca un pitic de la circ, dacă înţelegi ce vreau să spun!

— Înţeleg, domnule Mick! am aprobat eu, mirosind că totul era numai bravadă; trebuia să aştept să-şi facă numărul întreg.

— Mick, te rog! Pentru dumneata sînt Mick.

I-am zîmbit cît mai larg cu putinţă, drept mulţumire. Am privit apoi spre ceilalţi, rînd pe rînd. Se vedea pe feţele lor că de-abia se stăpîneau să nu-l zorească pe Mick.

— Arată-i, Mick! a izbucnit de alături Bob.

Socotind că era timpul să-şi facă intrarea, celălalt a lăsat paharul pe masă, încet, accentuînd la maximum tensiunea momentului. Apoi şi-a ridicat mîneca stîngă, dezgolindu-şi mîna. Recunosc că imaginea m-a impresionat: antebraţul retezat cam de pe la jumătate, fără nici o urmă de atrofiere sau măcar cicatrizare, indica fără echivoc implicarea Colecţionarilor.

— Nici diamantul n-o poate zgîria, a şoptit Mick spre mine. Laserele nici atît!

Priveam hipnotizată suprafaţa de secţiune a braţului. Priveam degeaba, pentru că era de un negru perfect, fără nici o reflexie, fără nici un detaliu, oricît de mic. Mai văzusem, vă daţi seama, fotografii şi înregistrări video cu urmele lăsate de Colecţionari, dar niciodată nu mă aflasem atît de aproape. Era exact aşa cum mi se spusese: un întuneric absolut, o gaură neagră în miniatură, o poartă spre altă lume, care nu lasă însă absolut nimic să se întrevadă.

— Pune mîna! m-a îndemnat Mick.

Ezitam. Bărbatul mi-a luat degetele şi mi le-a apăsat peste zona neagră. Un fior mi-a cuprins trupul, spre satisfacţia evidentă a celorlalţi. Era rece, incredibil de rece. Era exact senzaţia pe care o ai cînd atingi cu mîna goală un bloc de gheaţă perfect finisat, fără nici o asperitate, oricît de neînsemnată, care să-ţi impresioneze simţul. După cîteva secunde, vîrfurile degetelor îmi îngheţaseră complet, aşa că mi-am retras mîna.

— Nu doare? am întrebat, încercînd să scap de privirile lor încrucişate.

— Absolut deloc! a zîmbit bărbatul. Eu nu simt nimic. Pentru mine, asta nu există – şi şi-a acoperit braţul la loc. Îmi simt toată mîna, la fel ca înainte. Chiar acum îndoi degetele… strîng pumnul…

— Acum ne crezi? m-a întrebat tînărul.

Am încuviinţat din cap; îmi recăpătasem sîngele rece, calmul specific muncii mele. Nu mă sfiesc să-mi recunosc clipele de slăbiciune. Şi, slavă Domnului, am făcut destule gafe la viaţa mea. Am încasat-o zdravăn de cîteva ori, am scăpat ca prin urechile acului de mai multe ori şi sînt cîteva chestii de care nici măcar nu vreau să-mi amintesc. Dar ăsta-i riscul meseriei, nu obţii nimic dacă nu-ţi pui fundul la bătaie!

— Mick a fost primu', domniţă, a spus barmanul. Apoi atacurile colecţionarilor s-au înmulţit ca ciupercile după ploaie, peste tot numa' despre asta auzeai…

— Am citit de unu', a intervenit Mark rînjind, un olandez, sau neamţ, care a vrut să facă şi el o lipeală… S-a dus cu tipa, ca omul – a făcut el cu ochiul –, şi după ce a intrat n-a mai avut ce să scoată! Asta da treabă!

Am rîs şi eu odată cu ei, după care am aşteptat ca Leo să mai aducă un rînd de bere. Cunoşteam preferinţa Colecţionarilor pentru părţi ale corpului cu implicaţii sexuale directe sau indirecte. Dacă îmi amintesc bine, o statistică oficială contabilizase în total şapte sau opt mii de cazuri în toată lumea şi, dintre acestea, aproape jumătate se refereau la organe sexuale sau zone erogene ale trupului uman.

— Apoi, a reluat barmanul după ce umpluse paharele, dispariţiile s-a rărit. Cred c-acu' opt or' nouă ani am auzit dă ultima. Din păcate, ceva mai înainte a păţit-o şi nepoată-mea, Janette…

— Da, săraca fată! a confirmat Mark, ştergîndu-şi spuma ce-i rămăsese pe buza superioară.

— Mi-amintesc ziua aia păcătoasă, a continuat Leo, dă parc'ar fi fost ieri. Janette era o frumuseţe… pă bune, nu c-o laud! S-a trezit făr' dă nas într-o clipă. D'atuncea stă retrasă… Doar cu Mick să mai înţelege cît dă cît.

Am oftat şi eu, destul de sincer, pentru că ştiam despre trauma pe care o sufereau mulţi dintre cei colecţionaţi. Orice s-ar spune, nu este deloc uşor să rămîi brusc fără o parte a propriului corp, în multe cazuri chiar o parte esenţială. Iar apoi să ştii, să simţi că aceasta aparţine altcuiva, necunoscut, nevăzut, trăind în permanenţă cu speranţa că poate, într-o zi, ţi-o vei recăpăta, lucru care pînă în prezent nu i se întîmplase nimănui în viaţă. Numai cei care muriseră între timp îşi primiseră după deces partea lipsă.

— Dar ţie, Mick, cum ţi s-a întîmplat? am schimbat subiectul, sesizînd că discuţia deviase pe un făgaş nefavorabil mie.

— Eheei, nu-mi face deloc plăcere să-mi amintesc. Nu sînt deloc mîndru de cele petrecute.

— Te rog! am insistat. M-ai făcut curioasă… Te rog!

Îmi apăruse în minte imaginea unei piese de teatru ieftine, prost jucate şi dezastruos regizate. Dar replicile trebuiau rostite pînă la capăt, trebuia să le dau satisfacţia aceasta.

— Sîmbătă după-amiază, a început el să-şi amintească. Era vara tîrziu, o zi însorită, dar răcoroasă. Vîntul adia slab, plouase noaptea trecută. Stăteam pe o bancă, la marginea apei, cu faţa spre bulevard. Aveam bilet la meci, dar era prea devreme ca să mă duc.

S-a oprit să ia o înghiţitură de bere, apoi încă una.

— Ştii, a continuat apoi, mie nu-mi place hărmălaia, şi orele alea de scandal dinaintea unui meci… Mă fac să-mi pierd interesul pentru partida propriu-zisă. La un moment dat, am aruncat o privire mai într-o parte, în dreapta mea, cum ar veni. Atunci am observat-o.

— O femeie?! am mimat eu uimirea.

— Şi ce femeie! Nu ştiu cînd apăruse. Era cam la doi paşi de bancă… şi cum eu stăteam chiar pe marginea băncii, era destul de aproape, cum ar veni. Se sprijinea de balustradă şi privea spre apă, pe jumătate întoarsă cu spatele spre mine. Nu-i vedeam faţa, pentru că părul luat de vînt i-o acoperea… un păr negru, bogat şi lung. Eu, dacă nu văd chipul unei persoane, se cheamă, cum ar veni, că nu o cunosc. Aşa că m-am aplecat puţin spre ea. Nu ştiu dacă-mi făcea în ciudă sau ce, dar s-a mai răsucit parcă un pic în cealaltă parte.

— Zi-i, Mick! l-a îndemnat Bob după cîteva clipe de tăcere.

— Mi-am spus că nu-i treaba mea, cum ar veni. Eram trecut puţin de treizeci de ani la vremea

aceea, aveam o soţie tînără şi frumoasă, doi copii… M-am întors iar să mă uit la stradă. Pînă cînd m-am trezit cu ceva în ochi… Am tresărit, ca orice om. Unde crezi că era tipa?

— Lîngă tine! mi-a luat Bob vorba din gură, cu bucuria unui ţînc care ascultă din nou povestea Scufiţei Roşii.

— Exact! a confirmat Mick. Sprijinită de balustradă, tot cu spatele spre mine. Vîntul îi împrăştiase părul peste faţa mea. Ce metodă de agăţat poate fi mai perfidă decît asta? Mai perversă, cum ar veni?

Am ridicat din umeri, dezarmată, încercînd să nu-mi amintesc abordările mult mai perfide şi mai perverse pe care le exersasem eu însămi.

— O clipă, am simţit că mă pierd cu firea… ca un licean! Şi, cum ar veni, n-am fost totuşi un sfînt la viaţa mea!

— Chiar aşa! l-a înghiontit Leo, ascunzîndu-şi rînjetul pe sub mustaţă.

— Am încercat din nou să-i văd faţa, dar degeaba. Problema era că-şi fîţîia fundul chiar sub nasul meu, şi orice bărbat adevărat are nişte limite! Nu cred c-am văzut pînă azi o fustă mai scurtă ca aia. Rămăsesem pur şi simplu fără grai, cum ar veni… Iar eu nu mă pierd cu firea chiar aşa uşor. Poate spune oricine!

După ce a primit aprobarea tacită a bărbaţilor şi o privire admirativă din partea mea, a continuat:

— Am şi eu liceul la seral, o şcoală postliceală… Cum ar veni, sînt pe jumătate intelectual!

— Sigur, sigur! am şoptit, îndemnîndu-l să povestească mai departe.

— Dar atunci nu mai ştiam ce să fac. Luasem foc, pur şi simplu! Mă hipnotizase cu fundul ei, cum ar veni. Mulţi au rîs pe chestia asta, dar jur că nu e nimic de rîs. N-am mai rezistat tentaţiei, mă pierdusem complet… şi m-am răsucit uşor spre ea, pe urmă i-am pus mîna stîngă pe picior…

— Pe picior! a exclamat Bob, suportînd apoi privirile dezaprobatoare ale celorlaţi.

— Chiar în spate, în dreptul genunchiului. O clipă, m-am şi văzut luat la palme… cum ar veni.

Am înţeles că aşteapta o reacţie din partea mea, aşa că am întrebat:

— Şi?

— Şi nimic! Nici un gest, nici un protest… Ba, mai mult, şi-a schimbat greutatea de pe un picior pe altul, complet indiferentă. Eu eram deja lac de sudoare… şi nu numai atît. Mîna mi-a alunecat de la sine în sus, între coapse, ca atrasă de un magnet. Apoi sub fustă, tot mai sus. Nu pot explica în cuvinte ce-am simţit atunci. Norocul meu a fost că, într-o clipă de luciditate, am realizat că, din punct de vedere anatomic, cum ar veni, ar trebui să fie imposibil să-mi bag mîna pînă la cot sub fusta ei…

— Şi te-ai oprit! n-a reuşit Bob să se abţină.

— Mi-am tras mîna, într-adevăr. Şi bine am făcut, pentru că altfel…. cred că aş fi intrat cu totul sub fusta ei, a spus Mick, dezgolindu-şi din nou braţul stîng. Şi ce se vede acum, asta am văzut şi eu atunci!

— Incredibil! i-am jucat eu în strună. Şi ce-ai făcut?

— Ce puteam face? M-am holbat încremenit la braţul meu… pe urmă la tipa aia, care s-a ridicat de pe bară, fără măcar să mă privească o clipă, şi a plecat bine-mersi. Am privit-o ca un tîmpit, mut şi surd, pînă a dispărut după colţ. Un singur gînd mă chinuia: ce-o să-i spun neveste-mii? Şi în tot acest timp simţeam coapsele necunoscutei frecîndu-se de mîna mea inexistentă!

Bărbatul se ambalase evident, semn că amintirile erau încă vii pentru el. A golit paharul din faţa sa, a aşteptat în tăcere pînă barmanul i l-a umplut la loc, apoi l-a golit din nou, dintr-o înghiţitură.

— Cum ar veni, cam asta e tot. Nu mă simt în stare să povestesc prin ce-am trecut după aceea. Explicaţiile pe care le-am dat… Presa… vînătorii ăştia spurcaţi de ştiri! Toate testele pe care le-am suportat, faima efemeră… Apoi cazurile s-au înmulţit, şi totul a trecut pentru mine. Acum, dacă mă gîndesc mai bine, cred că aş fi putut scoate o groază de bani din treaba asta, cum ar veni. Dar aveam alte probleme atunci. Nevasta m-a părasit în cele din urmă şi a luat copiii cu ea. Dar asta-i altă poveste.

Am păstrat liniştea aproape un minut, aşteptînd ca Mick, faţă de care – de ce să nu recunosc – căpătasem o anumită simpatie, să treacă peste momentele rememorate. După care am redeschis discuţia:

— Dar mîna? Mai este tot…

— Sub fusta ăleia? mi-a continuat el întrebarea. Nu… La scurt timp după toate cele întîmplate am

simţit o schimbare. Mîna mea se afla undeva într-un loc deschis, cu temperatură plăcută. Eu am emis ipoteza existenţei unor colecţionari care ne plasează organele într-un fel de muzeu. Dar ideea a trecut neobservată… pînă a preluat-o altcineva, zicînd că era a lui. Asta-i viaţa, cum ar veni.

— Aşa e! am spus. Cred că e cel puţin ciudat să simţi că ceva din tine nu-ţi mai aparţine.

Bărbatul a aprobat cu o uşoară înclinare a capului, după care, spre mulţumirea mea, a continuat:

— E ciudat, dar te obişnuieşti pînă la urmă. Au grijă de tine. Din cînd în cînd îmi pun în palmă cîte un obiect. Mă joc cu ele, încerc să-mi dau seamă ce reprezintă. Poate că e un test de agilitate, ori de inteligenţă. Ori numai un exerciţiu… ca să nu-mi amorţească mîna, cum ar veni…

— Se poate, am îngînat, căutînd alte întrebări pe care să i le pun.

— Periodic mi se face igiena. Chiar acum, de exemplu, în timp ce discutam, mi s-au tăiat unghiile, lucru care nu-i tocmai neplăcut. Ceea ce urmează însă…

— Îţi spală mîna? a intervenit Mark înaintea mea.

Mick n-a spus nimic, dar peste ridurile de pe frunte i se îngrămădeau picături de sudoare. Pot să jur că am sesizat chiar cum tremura.

— Simt cum ceva ca o limbă uriaşă se plimbă pe mîna mea, cum ar veni… îmi linge degetele, a şoptit el.

— Ce scîrbos! Nici nu pot să mă gîndesc! a spus Bob, care renunţase la comportamentul de copil în poala bunicii.

Mick s-a ridicat precipitat, apoi mi-a sărutat mîna, parcă mai apăsat ca prima oară.

— Din păcate, trebuie să mă retrag, s-a scuzat el, apoi a şoptit spre barman: Janette e sus?

După ce a primit confirmarea, s-a grăbit spre scările ascunse în spatele barului. Au urmat cîteva momente stînjenitoare, în care fiecare căuta un subiect de discuţie. Eu una îmi socoteam deja încheiată treaba, aşa că mă pregăteam să-mi fac retragerea. Mă alesesem cu o istorie a cărei veridicitate era imposibil de probat.

— Ştii, s-a aplecat Bob spre mine, chestia asta… cu spălatul… îl excită rău de tot.

I-am zîmbit uşor, sperînd că va înţelege c-am prins ideea. Nu doream să mă complic cu alte divagaţii despre masculi în călduri, aşa că mi-am golit paharul şi m-am ridicat.

— Nici nu mi-am dat seama cînd a trecut timpul!

— Doar nu pleci! au strigat toţi ca la un semn.

Îi surprinsesem din nou, lucru care, trebuie să recunosc, îmi face plăcere de fiecare dată. Nimic nu e mai plăcut pentru mine decît să iau pe nepregătite un bărbat. Şi mă refer la orice situaţie şi la orice bărbat.

— Am să mai trec pe aici… Mi-a plăcut tare mult! am încercat să îndulcesc despărţirea.

— Sigur, don'şoară dragă, cu cea mai mare plăcere! a spus Leo.

I-am salutat încă o dată, după care m-am îndreptat spre ieşire. Mă mai răcorisem puţin în interior, dar zăpuşeala din aer îmi păstrase hainele umede. M-am oprit o clipă pentru a-mi desprinde rochia de pe fund, apoi am păşit afară, lăsînd uşa să le acopere şuşotelile.

Cam asta ar fi toată povestea despre prima presupusă victimă a Colecţionarilor. Există ceva şanse s-o strecor într-un almanah estival ori într-un magazin de provincie, dacă voi fi suficient de convingătoare cu respectivul redactor.

Am scris însă toate cele de mai sus pentru că mă chinuie o întrebare. Nu aceea deja facilă şi demonetizată: cum e să cazi victimă Colecţionarilor? Eu mă întreb cum ar fi dacă aş putea să colecţionez. Pentru că deja ştiu pe cine… şi ce anume aş vrea să am în colecţia mea personală.

TIMPUL COSTĂ BANI

În orele serii frigul muşca fără milă, amintind că primăvara era departe încă, dincolo, peste două-trei săptămîni. Împăratu Aurelian simţea toate acestea pe propria-i piele, insuficient acoperită de veşmintele potrivite numai pentru soarele înşelător de peste zi. Pentru a-şi amăgi organismul zgribulit, se fîţîia de colo-colo, vreo douăzeci de paşi înainte şi cam tot atîţia înapoi.

Nu prea avea cum să-şi îndulcească aşteptarea, care tindea să se prelungească peste limitele acceptabile. În lumina pîlpîitoare ce se tîra vlăguită peste noroiul proaspăt, Aurelian studiase minuţios drumul din faţa sa, gunoaiele revărsate, bălţile împrăştiate şi cele două persoane care-i împărtăşeau suferinţa – nu în aceeaşi măsură, probabil, deoarece erau mult mai gros îmbrăcate, chiar dacă modest, stîrnindu-i un fel de invidie organică. Erau împreună şi-şi împărtăşeau din cînd în cînd cîte o şoaptă, cîte un gest sau chiar un suspin. Ceva mai departe, ferit de mocirla străzii, mai era cineva chircit şi nemişcat; individul – sau individa – îi sugera neplăcuta imagine a uni beţiv care îşi elibera sarcina suplimentară. Totul dura însă de mult prea mult timp pentru a certifica o asemenea ipoteză, astfel încît Împăratu Aurelian deturnă cîţiva dintre cei douăzeci de paşi, apropiindu-se.

În semiîntuneric desluşi cu surprindere măsuţa, apoi scăunelul pe care necunoscutul – era în mod cert un bărbat – se sprijinea. O bucată nu prea mare de carton, fixată de masă cu scotch lat, purta cîteva cuvinte: pentru timp, citi el, forţîndu-şi ochii; instrumente pentru timp… Lumina unei lanterne îl învălui pentru cîteva secunde, dezvăluindu-i apoi comerciantul şi marfa lui. Timp şi instrumente pentru timp era oferta acestuia.

— Doriţi ceva? întrebă vînzătorul înainte ca Aurelian să se dezmeticească.

Bărbatul deschise gura, dar o închise la loc într-un mormăit nesigur.

— Cum adică timp?

— Poftim? tresări micul comerciant, care tocmai se pregătea să oprească lanterna.

— Ceasuri… clepsidre, cronometre, chestii din astea, înţeleg – dar timp? Cum poţi spune că vinzi timp?

— Păi, asta fac. Obiectul societăţii noastre – Time SRL – chiar ăsta şi e… comercializarea de timp şi instrumente pentru timp, domnu' meu. Reprezint filiala unei corporaţii internaţionale care activează în domeniu, Vindem timp şi…

— Omule, cum poţi spune că vinzi timp? Nu-ţi dai seama ce afirmi?! ridică el vocea.

— Dar am acte! ripostă celălalt, lăsînd impresia că este gata să izbucnească în plîns. Am acte, domnu' meu… Toate ştampilele… inclusiv de la primărie. Vă pot arăta.

— Nu, nu-i nevoie! îl opri Aurelian, dîndu-şi seama că nu era abordarea indicată pentru acest subiect. Stai să ne înţelegem! continuă el pe un ton didactic, chiar patern, deşi vînzătorul era în mod cert mai vîrstnic. Dacă vreau un ceas – să zicem – de la dumneavoastră, plătesc preţul şi primesc ceasul, nu? E simplu.

— Da, da! E foarte simplu, domnul meu, se grăbi celălalt să confirme. Pe care-l doriţi?

— O clipă! Nu vreau nici un ceas, discutăm doar.

— Bine, discutăm…

— Deci cu ceasul e simplu, reluă Aurelian. Dar dacă vreau să cumpăr timp? Cum facem?

— Păi, la fel, domnu' meu, răspunse celălalt, nedumerit. Eu vă dau cît timp solicitaţi, iar dumneavoastră achitaţi contravaloarea.

— Bine, şi cum daţi timpul? La kilogram sau la litru?

— Avem o ofertă promoţională, trecu vînzătorul peste glumă. Ştiţi, sîntem noi pe piaţa de aici. Oferim un an de zile… un an întreg – îşi umflă el pieptul – cu numai o sută de mii de lei! Mai ieftin nu găsiţi nicăieri, domnu' meu, vă asigur! Dacă luaţi zece ani, veţi avea cinci la sută reducere.

— Dumneata chiar crezi ce spui?

— Domnu' meu, nu doar cred, dar mi-am şi investit toate resursele în această afacere. N-am

pregătirea ştiinţifică necesară pentru detaliile tehnice. N-am idee de unde şi cum se face rost de timp. Eu ştiu doar că am contract de aprovizionare, îl primesc cu acte în regulă şi pot oricînd să vînd din stoc. O să vedeţi că, în mai puţin de un an, se va vinde mai ceva ca Microsoftul.

— Staţi, staţi puţin! îl opri el. Mie explicaţi-mi cum primesc acest an… dacă l-aş cumpăra… Cum îl folosesc?

— Păi, în momentul în care plătiţi, intraţi în posesia lui. Să spunem că dumneavoastră, domnu' meu, aţi trăi în mod normal… să zicem… optzeci de ani. Cumpărînd un an, veţi trăi optzeci şi unu…

— O clipă! îl întrerupse Aurelian din ce în ce mai amuzat şi totodată intrigat. Cine îmi spune că n-aş fi trăit oricum optzeci şi unu de ani?

— Păi, n-aveţi de unde să ştiţi. Dar, domnu' meu, să luăm cazul în care… Domnu' meu, spuse el luminîndu-se la faţă, prin contractul pe care-l facem, firma noastră vă garantează că veţi trăi cel puţin un an de zile de la data contractului.

— Fugi, domnule, de-aici! rîse Aurelian, convins că-l încurcase pe ciudat.

— Domnu' meu, e o garanţie a produsului! Plătim despăgubiri – de zece ori valoarea taxei achitate – dacă, Doamne-fereşte, se întîmplă ceva.

— Ei acum, ai întors-o…

— Domnu' meu, mă jigniţi! Noi avem un sistem al calităţii certificat de organisme internaţionale, iar marfa pe care o primim este garantată. Totuşi, defecte apar chiar şi la cele mai mari firme. Dar scrie totul în contractul pe care-l întocmim – şi îi întinse nişte hîrtii.

— Fii serios! refuză Aurelian.

— Ce pierdeţi, domnul meu? Ce mai este azi o sută de mii de lei? Un asemenea chilipir nu mai găsiţi! 365 de zile… numai 274 de lei ora… 11,4 lei pe oră… 19 bani minutul!… 0,3 bani secunda!

Glasul vînzătorului devenea din ce în ce mai rugător; sesizase intenţia lui Aurelian de a abandona dialogul. Nu mai era nimic comic, se părea că tot repertoriul fusese epuizat.

— Haideţi, domnu' meu! reluă comerciantul. Sînteţi căsătorit? schimbă el tactica şi, fără să mai aştepte răspunsul, continuă: Vine acum martie… Ce mărţişor mai frumos îi puteţi face soţiei?

Împăratu Aurelian tresări, ideea cotropindu-l rapid. Dacă i-ar istorisi nevestei povestea cu vînzătorul de timp, cu siguranţă nu l-ar crede. Dar aşa… ar fi şi o glumă bună. Oricum îi va lua şi altceva.

— Bine! M-ai convins, vreau un an pentru soţia mea.

— O decizie înţeleaptă! jubilă vînzătorul. Domnu' meu, n-o să regretaţi!

Omul scoase o foaie de indigo, o potrivi între două formulare şi-şi pregăti pixul.

— Numele titularului… al soţiei, vă rog!

— Maricica Împăratu.

Comerciantul îi aruncă o privire, căutînd confirmarea, aşa cum făcea majoritatea celor care îi aflau pentru prima dată numele de familie.

— Şi al dumneavoastră, domnu' meu?

— Aurelian Împăratu.

— Bine… Acum, domnu' meu, completaţi, vă rog, datele personale.

Aurelian se conformă, după care, sub privirea nerăbdătoare a celuilalt, numără banii.

— Perfect, spuse comerciantul după realizarea schimbului, cu o bucurie nereţinută. Uitaţi, arătă el în josul paginii, v-am oferit un bonus, domnu' meu! Două zile gratis, pentru dumneavoastră! N-o să vă pară rău, veţi vedea! continuă în timp ce cumpărătorul îşi vîra originalul contractului în buzunar. În scurt timp cererea va creşte… şi preţurile pe măsură. Deocamdată promovarea suferă, dar…

Aurelian nu-l mai ascultă, grăbindu-se spre autobuzul care poposea greu în staţie. Era şi timpul! Uşile se închiseră în urma sa, agăţîndu-i uşor haina. Fără nici un comentariu, o smulse din cauciucul umed. Era obişnuit. Era obişnuit şi cu situaţia stresantă de a pierde o jumătate de oră în staţie pentru un drum de un sfert de oră. Ar fi mers chiar pe jos, dacă autobuzul n-ar fi putut apărea în orice moment.

Legănatul obsesiv al vehiculului îi aminti că întîrziase, că îi era frig şi i se făcuse foame. Încă o zi nenorocită se va încheia cînd va intra în casă, o va săruta pe Maricica pe obraz şi se va aşeza la masă.

Aurelian ţîşni din autobuz imediat ce uşa se deschise. Sunetul acut al tramvaiului îl avertiză

asupra pericolului iminent. După o clipă de blocaj, bărbatul îşi adună toate forţele şi sări peste linii, exact în faţa unei maşini ale cărei frîne disperate obligară pneurile să roadă adînc asfaltul. Bara de protecţie i se opri chiar sub genunchi, suficient pentru a-l trînti la pămînt.

— N-am nimic, îngăimă Aurelian care începuse să resimtă şocul.

— Eşti sigur? Să te duc la spital? insistă şoferul.

— Nu, nu-i nevoie, cel mult o vînătaie am, refuză el, urcînd pe trotuar.

— Bine, da' să ştii că am martori! auzi în urma sa. 'Tu-ţi Paştele mă-tii! Să fac puşcărie din cauza ta, idiotule!

Apoi o altă voce, moale:

— N-a fost să moară azi… A avut zile…

CASA FORTUNEI

Îl avertizaseră că pictorul e cam ciudat, chiar puţin sărit de pe fix, dar Marian întîlnise destui ciudaţi ca să nu mai fie atît de uşor impresionabil. Aşa se face că, de cîte ori avea ceva timp liber, îi făcea cîte o vizită, de fiecare dată sperînd că va fi ultima şi că va reuşi să-i smulgă semnătura pe actul de vînzare–cumpărare.

Cu Ştefan Florişteanu era într-adevăr ceva în neregulă; chiar dacă pretindea o sumă modestă, lui Marian i s-ar fi părut firesc ca proprietarul să încerce să înflorească puţin situaţia reală. Pictorul nu făcea însă nici cel mai mic efort spre a-şi vinde marfa, ba dimpotrivă, parcă voia să-l descurajeze. Ce-i drept, nici nu prea avea ce să prezinte spre vînzare. Două camere nedecomandate, un hol mic la intrare, o bucătărie strîmtă şi o baie îngustă, doar cu un duş improvizat, toate prost întreţinute. În plus, nu mai exista nici o uşă în afara celei de la intrare.

— Uşile sînt o îngrădire pentru imaginaţie! comentase Ştefan întrebarea nerostită. Aş renunţa şi la cea de la intrare… şi la ferestre aş renunţa, dacă disconfortul n-ar trece peste limitele suportabilului.

Dar parcă se mai punea problema confortului în acea casă! Singurul dulap era, bineînţeles, lipsit de uşi, lăsînd vederii amestecul de haine şifonate şi bucăţi de pînză. De altfel, mobilierul se reducea la dulap, patul rabatabil, măsuţa şi scaunul din bucătărie şi, evident, şevaletul.

— Toată mobila intră în preţul casei, şoptise el la a treia sau a patra întîlnire. Şi tablourile….

Tablourile… Pentru Marian şocul tablourilor încă nu se atenuase complet. Se putea obişnui cu mirosul aspru, ameţitor, de uleiuri, cleiuri, lacuri şi dizolvant, care se impregnase în absolut orice. Se putea obişnui cu lumina slabă, cu aerul închis şi cu muzica de înmormîntare care se auzea întruna, deşi căutase zadarnic sursa ei. Dar cu tablourile era cu totul şi cu totul altceva. Erau peste tot, neînrămate, unul lîngă altul, unul peste altul, ocupînd fiecare suprafaţă liberă. Tapetau pur şi simplu pereţii, într-un prim strat compact, ce acoperea parţial ferestrele; apoi venea al doilea strat, incomplet, violînd intimitatea celui dintîi. Şi pe tavan erau, ameninţînd privitorul cu petele de culoare. Ocupau şi holul, stăteau şi pe pereţii din bucătărie, expunîndu-şi vopseaua crăpată şi afumată. Cotropiseră chiar şi baia, acoperind-o cu suprafaţa lor încreţită şi exfoliată din cauza aburilor. În plus, aproape în fiecare colţ se mai găsea cîte o stivă ridicată la repezeală, gata să se dărîme.

— Trăiesc pentru asta! arătase pictorul spre creaţiile sale, la prima vizită pe care i-o făcuse. Eu…

Se oprise brusc, pentru că se auziseră nişte bătăi în uşă. Marian aşteptase ca el să deschidă, dar Ştefan se mulţumise să ridice din umeri.

— Nu-i nimeni…

Cum se afla la doi paşi de intrare, Marian se apropiase şi privise prin vizor. Întîlnise doar imaginea deformată a uşii de vizavi.

— Ce ţi-am spus? Nu-i nimeni, repetase el. Ai putea crede că e vreun copil din vecini care se ţine de şotii, dar te asigur că nu e. Vecinii sînt aproape inexistenţi. Nu-i vezi cu anu'. Şi ce copil e ăla care, zi de zi timp de peste douăzeci de ani, la aceeaşi oră, îţi bate la uşă? Oricine ar fi, nu i-am dat niciodată satisfacţia de a-i deschide! a încheiat el, iar ochii i-au sticlit atît de puternic, încît Marian a simţit cum îngheaţă.

Jalnic arăta pictorul! Jalnic era şi apartamentul! Dar putea fi al lui, şi Marian ştia că acesta era doar începutul; încet-încet totul se va aranja, era tînăr, avea răbdare, avea talent şi avea ambiţie. Îndeplinea toate condiţiile pentru a reuşi în viaţă. Cel puţin aşa spera el. Odată ce pictorul îi va vinde apartamentul acesta monstruos, va intra şi el în rîndul oamenilor, va putea spune şi el că are ceva, că e proprietar. Şi poate că atunci va putea folosi şi liftul…

Treaba cu liftul îl iritase de la început. Nu pentru că l-ar fi deranjat să urce şi să coboare pe jos cinci etaje, ci pentru că nu înţelegea de ce cutia de tablă refuza să-i răspundă la comenzi. Iar în timp ce el mergea pe scări, zgomotul înfundat al liftului în mişcare părea să-şi bată joc de el. De undeva din ziduri ajungeau pînă la el acorduri slabe de muzică latino-americană, accentuîndu-i sentimentul că era

exclus de la ceva deosebit. „Numai pentru locatari”, avertiza un mic afiş îngălbenit şi pe jumătate dezlipit. Îl luase iniţial ca pe o glumă nereuşită, dar apoi devenise un afront personal. Îl chinuia îndeosebi faptul că nu reuşea să priceapă cum poate şti un blestemat de lift cine anume locuia şi cine nu locuia în blocul acela.

— Nu mi-am pus niciodată problema asta, îi răspunsese Ştefan, apoi continuase să-şi depene frînturile de amintiri cu care-l obişnuise deja.

Cînd îi deschisese uşa prima oară, Marian tresărise involuntar. I se spusese că pictorul avea puţin peste cincizeci de ani, iar el presupusese că va da peste un om încă activ, plin de viaţă, un artist, în fond. Găsise în schimb un bărbat adus de spate, slăbit, cu faţa suptă şi părul albit complet.

— Mă pensionez… pe caz de boală.

Aşa îşi începuse povestea. Era vopsitor într-o fabrică de utilaj greu şi, după atîţia ani de lucru cu vopselele, sănătatea i se şubrezise rău. Dorea să vîndă casa şi să se retragă undeva la ţară.

De fiecare dată cînd Marian adusese în discuţie vînzarea propriu-zisă, Ştefan amînase decizia pe data viitoare.

— Sigur că vreau să vînd… Uite, mai am de terminat tabloul ăsta, apoi semnăm actele şi gata!

Dar mereu era pe şevalet un alt tablou în lucru, aşteptînd să fie terminat. Tranzacţia asta devenise pentru pictor doar un pretext, probabil, pentru a-şi găsi auditoriu. Iar poveştile sale începuseră curînd să se repete, devenind un adevărat chin pentru Marian. Florişteanu se mutase în apartament cu peste douăzeci de ani în urmă. Tocmai abandonase Artele, hotărît să nu mai piardă timpul şi să treacă direct la treabă; simţea atunci că nimic nu-i putea sta în cale. Îşi abandonase iubita, prietenii, toată viaţa de pînă atunci, dedicîndu-se complet picturii. Îşi luase slujba de vopsitor ca să poată supravieţui la început, pînă cînd talentul său avea să fie recunoscut şi apreciat. Acum era complet singur, fără familie, amici sau măcar duşmani.

— Totul părea să meargă perfect pentru mine… la început… pînă cînd am auzit prima bătaie în uşă. Ştii ce e ciudat? Nu sună, ci bate, de trei ori scurt, apoi încă o dată.

Doar partea cu necunoscutul care îl deranja zilnic îi mai stîrnea cît de cît interesul lui Marian. Pe la ora opt seara, precis ca un ceas elveţian, misteriosul străin ciocănea. Mereu la fel de tare, mereu în acelaşi mod şi mereu rămînea nevăzut. Iar Ştefan nu deschidea uşa niciodată.

— Nu trebuie să te îngrijorezi. Ăsta e blestemul vieţii mele. Şi am să-l iau cu mine.

Pictorul părea conştient că viaţa sa deviase de la făgaşul normal, dar nu voia să facă nici un efort pentru a îndrepta lucrurile. Acel musafir zilnic, mereu anonim, îi schimbase sensul vieţii. Evita să povestească despre perioada iniţială, lăsîndu-l pe Marian să-şi închipuie stările prin care trecuse.

— M-am împăcat de multă vreme cu situaţia. Sînt multe lucruri pe lumea asta care nu pot fi explicate. În fond, nu e şi arta inexplicabilă?

La ultima vizită pe care i-o făcuse, Marian sesizase imediat schimbarea. Ştefan nu mai lucra la nici un tablou, iar şevaletul era strîns şi aruncat într-un colţ. Toate pensulele şi tuburile de vopsea stăteau înghesuite într-o cutie mare de carton. Nu se mai auzea nici muzica aceea funebră.

A doua zi se întîlniseră la notar şi semnaseră toate hîrtiile. Ştefan îi înmînase cheile casei, apoi oftase uşor, de parcă s-ar fi eliberat de o povară. Ori poate simţise că viaţa îl lăsase în urmă.

— Mai am nevoie de două… trei zile, spusese el. Luni dimineaţă apartamentul îţi aparţine.

Ce mai conta pentru Marian, care aşteptase peste jumătate de an ca pictorul să se hotărască? Deja picase de neserios în ochii tuturor celor care-l împrumutaseră cu bani în perspectiva cumpărării locuinţei.

Luni dimineaţă constată că toate lucrurile sale încăpeau într-o valiză, nici aceea prea mare. Intră în lift şi, chiar dacă încerca să se abţină, simţi o satisfacţie inexplicabilă pentru faptul că acum putea să-l folosească. Ajuns la etajul cinci, deschise uşa casei sale şi îi trecu triumfător pragul. Acolo i se topi brusc tot entuziasmul, la impactul cu atmosfera sumbră din interior.

Mai întîi deschise larg toate geamurile. Apoi porni munca titanică de strîngere a tablourilor. Iniţial, se gîndi să le arunce pur şi simplu, dar apoi se ruşină. Era vorba totuşi de munca de-o viaţă a unui om! În plus, nici nu prea avea cum să scape de ele. Ar fi trebuit arse…

Le aşeză pe toate grămadă în sufragerie; ocupau peste jumătate din încăpere, pînă aproape de

tavan. Un ritm de samba din ce în ce mai puternic se scurgea din pereţi, acompaniind noua înfăţişare a camerelor. După aceea trecu la curăţenia generală; spălă pe jos, curăţă baia şi tocurile uşilor lipsă. Înghesui dulapul gol într-un colţ al dormitorului şi scutură salteaua de pe patul mic. Se opri numai pentru a mînca ceva, frînt de oboseală. Era cu dumicatul în gură cînd auzi bătaia în uşă. De trei ori scurt, apoi încă o dată. Se înecă, scuipînd apoi îmbucătura.

Auzise bine, ciocănise cineva, dar parcă nu avea forţa necesară pentru a se ridica de pe scaun. Oare pictorul îl înşelase? Blestemul cădea asupra casei?! Marian tresări, apoi se repezi spre uşa de la intrare.

— Cine e? întrebă răstit, privind fără folos prin orificiul circular care ar fi trebuit să-i destăinuiască identitatea musafirului.

Strîngînd din dinţi, deschise uşa, gata să sară la bătaie, oricine ar fi fost în spatele ei. Încremeni însă, cu răsuflarea tăiată şi ochii holbaţi. Dintre două valize imense, îl privea uşor derutată o femeie tînără, uimitor de frumoasă.

— Mă scuzaţi, şopti ea. Îl caut pe Ştefan….

— Ăăă… Cine? Ăăă… Ştefan? S-a mutat… Ştefan nu mai stă aici! îşi regăsi el glasul.

Părea foarte dezamăgită. Îşi apucă valizele, dînd să se retragă, dar apoi ceva o făcu să se răzgîndească.

— S-a mutat? Şi-l caut de atîta vreme! Nici nu ştiu ce să fac… Unde e acum?

— Nu ştiu, îmi pare rău! Spunea ceva de… că pleacă la ţară.

— La ţară! exclamă ea, neîncercînd să-şi ascundă dezgustul. De fapt, nu mă mir. E tipic pentru el. Chiar mă întrebam cînd o s-o facă şi pe asta!

— Da…

— Deranjez? îşi îndulci ea glasul. Aş putea să intru pentru cîteva minute? Sînt cam obosită…

Marian se repezi să-i ia geamantanele, neverosimil de grele. Unul dintre ele, prost închis, lăsa să se vadă un amestec de cărţi, manuscrise şi bibelouri chinezeşti. O pofti în casă, scuzîndu-se pentru dezordine. Îi oferi singurul scaun disponibil şi un pahar de Coca-Cola.

— Marian Mirescu, îşi aminti el să se prezinte. Am cumpărat casa de la Ştefan.

— Prietenii îmi spun Una, îi zîmbi ea, întinzîndu-i mîna.

Marian nu se sfii să i-o sărute, deşi în mod normal dezavua un astfel de gest. Ar fi stat şi în mîini dacă i-ar fi cerut-o făptura aceea aproape la fel de înaltă ca şi el, brunetă, cu părul uşor ondulat, cu ochii brun-albaştri, cu chip de adolescentă, dar cu trup şi mişcări de femeie.

— Tot pictor? întrebă Una.

— Nu! Ziarist. Adică… sînt în ultimul an la jurnalistică. Dar lucrez de ceva timp. Scriu… redactez… fac şi grafică pe computer dacă trebuie.

— Deci tot artist! Îmi plac artiştii în mod deosebit, se destăinui ea şi Marian simţi cum îl cuprinde ameţeala. Crezi că aş putea face un duş? Ştii, drumul m-a…

— Sigur! aproape strigă el. Sigur că se poate! repetă, apoi se blocă: Dar… nu am uşă la baie…

— Şi te deranjează? zîmbi ea din nou.

Marian rămase nemişcat în timp ce superba sa musafiră intra în baie şi îşi arunca afară pantofii, bluza, fusta şi desuurile. Cînd zgomotul apei ajunse pînă la el, tînărul se ridică şi începu să se plimbe dintr-un colţ în altul. Se tot întreba cine era această Una şi ce anume o lega de pictor. Bătăile inimii lui se luptau cu cadenţa nebună a tangoului ce inundase camera. Se simţea din ce în ce mai uşor, din ce în ce mai liber, din ce în ce mai sigur pe sine. Se simţea norocos.

— Îmi trebuie un prosop! se auzi strigat. Şi un tricou, dacă ai…

Se repezi spre geamantanul lui, încă nedeschis, şi scoase un prosop, apoi scotoci după cel mai bun tricou al său. I le întinse prin valurile de aburi. Simţi atingerea fierbinte a degetelor şi-şi retrase mîna de parcă s-ar fi electrocutat. Se refugie în dormitor, aşezîndu-se pe pat. Una apăru repede, cu prosopul strîns pe cap.

— Îmi place aici la tine. Toate picturile astea… Ştii că valorează o avere? Ştefan a refuzat să vîndă vreunul, deşi mulţi şi le doresc. Ăsta e defectul lui: nu-şi dă seama cît de norocos e. Mă simt ca acasă, schimbă ea subiectul, aşezîndu-se alături, în timp ce el privea fix tricoul lipit de trupul încă umed. M-

am gîndit să nu-l mai caut pe Ştefan. Să stau la tine o vreme, dacă se poate.

— Sigur! tresări Marian. Cu cea mai mare plăcere!

Nu avea nici o legătură permanentă şi, oricum, nici cea mai grozavă femeie din visele sale n-ar fi egalat-o pe cea de lîngă el.

— N-aş vrea să mă judeci greşit, reluă ea, lipindu-se de Marian. Încă mai ţin la Ştefan, după atîția ani, dar… poate că nu mă merită.

Marian o cuprinse în braţe, sorbindu-i mirosul cald, apoi aprobă cu o mişcare uşoară a capului. Avea dreptate Una. La urma urmei, pictorul nu-i deschisese niciodată uşa.

CINCI PLUS UNU

„Dumnezeu îţi dă,
dar nu-ţi bagă şi-n sac.“

Zgomotul cadenţat al roţilor se rostogolea între pereţii compartimentului, amorţind cu glasul său monoton chiar şi răsuflarea pasagerilor. Doar bătrîna de lîngă fereastră ofta apăsat din cînd în cînd, căutînd cu privirea pierdută prin vălul înserării ce cuprindea lumea de dincolo de geam. Lumini calde, de un roşu-gălbui, sau reci, alb-albăstrii, începuseră să se scurgă timide în zare, oferindu-şi razele slabe întunericului tot mai lacom.

Fiecare dintre cei şase se pierduse în propriile-i gînduri, singurul lucru pe care-l aveau în comun fiind nevoia de a alunga musca nesuferită, care, în rarele clipe cînd renunţa să le dea tîrcoale, cerceta tapiţeria de un roşu spălăcit, tipică vagoanelor de clasa I.

Deşi înaintat în vîrstă, bărbatul aşezat lîngă bătrînă se simţea oarecum stînjenit de faptul că se afla înconjurat numai de femei şi încerca să pară cît mai prins de problemele sale. Tînăra de alături abandonase cartea, lăsînd-o să-i cadă pe coapsele frumos arcuite, şi privea plictisită spre culoar. În faţa ei, la fel de lipsită de interes, stătea femeia în albastru, pe al cărei chip straturi groase de fard se luptau zadarnic să ascundă trecerea anilor. Urmau apoi o doamnă între două vîrste, înveşmîntată în haine de doliu, şi femeia în alb, care păstra încă toate atuurile sexului frumos.

— Paris! exclamă brusc bătrîna, făcîndu-l pe bărbatul de alături să tresară contrariat. Ce oraş frumos! continuă ea în timp ce îndepărtă cu un gest moale insecta care insista să-i intre în ochii pe jumătate închişi.

— Da… E plin de istorie, spuse omul, încercînd să înţeleagă despre ce era vorba.

— Acolo l-am cunoscut pe Luis, îşi depănă bătrîna amintirile, fără să-i dea nici o atenţie. După război… după primul război… Luis… Ce bărbat! Ne-am căsătorit imediat. El avea 22 de ani, iar eu 19. Cînd au aflat ai mei, în ţară, a fost un scandal monstru. Dar nu mi-a păsat deloc. Ne iubeam, ne iubeam atît de mult! El provenea dintr-o familie umilă. De fapt, nu i-am cunoscut niciodată părinţii ori vreo rudă. Cu banii mei ne descurcam destul de bine în Paris şi eram fericită. Chiar dacă a trebuit să renunţ la vechii prieteni, la balurile somptuoase şi la călătoriile peste ocean… Luis mă iubea ca un nebun şi n-avea nevoie decît de mine şi de pînzele sale.

Vocea i se stinse brusc, făcînd loc din nou cîntecului înfundat al şinelor. Atrase fără voia lor în vîrtejul de amintiri străine, femeile schimbară între ele cîteva priviri.

— Ramolită, şopti tînara, suficient de tare pentru a fi auzită, după care redeschise cartea, neluînd în seamă dezaprobarea tacită pe care o atrăsese observaţia sa.

— Era atît de îndrăgostit de mine, încît aproape un an de zile n-a fost în stare să mai picteze, vorbi bătrîna din nou. Apoi m-a pictat numai pe mine… peste o sută de tablouri. Nu-l preocupa deloc gloria. Nu-i păsa de bani. Dăruia picturile ca pe nişte cărţi de vizită, aproape oricui.

Se opri cîteva clipe ca să ofteze apăsat, apoi continuă:

— Au fost cei mai fericiţi ani din viaţa mea. Alături de Luis am trăit cu adevărat. Restul nu contează.

Glasul îi pieri din nou, iar ochii obosiţi i se închiseră de tot.

— Dar cum s-a terminat? întrebă bărbatul şi regretă aproape imediat că vorbise, deoarece bătrîna părea să nu-l audă. Uitîndu-se jenat spre femeia îndoliată din faţa sa, el îşi aranjă cu mîna dreaptă puţinul păr ce-i mai acoperea tîmplele.

— L-am iubit enorm pe Luis, reluă brusc bătrîna. Dar nu-mi dădeam seama cu adevărat de asta. Treptat, tot felul de mărunţişuri au început să mă deranjeze. Am devenit geloasă pe munca lui. Regretam tot mai mult lucrurile la care renunţasem şi-mi era din ce în ce mai dificil să înţeleg

dezinteresul lui pentru viaţa de zi cu zi. Cînd a venit marea criză, părinţii mei au avut probleme. Eu simţeam nevoia unei schimbări. Am provocat o ceartă, i-am reproşat o grămadă de nimicuri ca să-mi motivez decizia şi-am plecat în ţară, la ai mei. Speram că mă va căuta ca să ne împăcăm, însă n-a făcut-o. Ar fi trebuit să-mi dau seama că n-o va face. De ciudă, m-am ambiţionat şi-am încercat să-l uit. Nici la procesul de divorţ n-a venit. De fapt, nu l-am mai văzut niciodată. A dispărut pentru totdeauna din viaţa mea. Şi toţi anii aceştia, n-am făcut decît să mă gîndesc la el… Luis…

Uşurată să-şi fi descărcat memoriei, bătrîna doamnă se pierdu în propria-i tăcere, în care doar slaba respiraţie îi mai confirma prezenţa trupească.

— Şi eu am cunoscut un astfel de bărbat, spuse şovăielnic femeia în albastru. Apoi, după ce îşi făcu un pic de curaj, continuă: În timpul războiului s-a întîmplat, spre sfîrşit… îl chema Rudolf. Un băiat înalt, subţire, delicat. Aveam numai şaptesprezece ani, iar el era sergent într-o unitate germană încartiruită în oraşul nostru. M-a fermecat din prima clipă, în ciuda diferenţelor dintre noi. Nimeni nu-i înghiţea pe nemţi, şi cu toate astea dragostea noastră a fost ceva minunat.

Se întrerupse un moment pentru a alunga musca ce i se aşezase pe braţ, după care, observînd că atrăsese atenţia, povesti mai departe:

— Povestea a durat mai puţin de o jumătate de an. Ne vedeam destul de rar, pentru că el nu prea avea timp liber, iar eu mă feream pe cît posibil de prieteni şi cunoscuţi, care glumeau pe seama noastră. Rudolf nu lua în seamă astfel de lucruri, însă pe mine mă afectau. Chiar dacă părinţii mei nu s-au opus în mod direct, era foarte clar că nu le convenea situaţia şi părerea lor conta foarte mult pentru mine. Eram aşa de tînără! Uşor de influenţat. Deşi l-am iubit ca o nebună cînd ne-a cunoscut, am început să mă îndoiesc de şansele noastre. Simţeam nevoia să fiu alintată şi răsfăţată în permanenţă, iar el, date fiind condiţiile, îmi putea oferi foarte puţin, în timp ce în jurul meu roiau o grămadă de admiratori. Tentaţia era prea mare pentru mine. Cînd trupele au început să se retragă, Rudolf a venit la mine şi mi-a propus să plec cu el. Nu se schimbase deloc, însă eu nu mai eram sigură pe mine. L-am refuzat categoric şi, ca să-mi ascund slăbiciunea, i-am rîs în nas şi l-am jignit. A înghiţit totul cu o resemnare dureroasă, apoi a plecat. Nu ştiu ce s-a întîmplat cu el, sper că a scăpat cu bine din calvarul acela. Ciudat este că, de atunci, acea trădare m-a urmărit tot timpul.

Cu excepţia bătrînei, care părea adormită, şi a tinerei, care zîmbea distant, ceilalţi trei pasageri urmăriseră cu interes povestea.

— Musca asta afurisită! spuse bărbatul agitîndu-şi mîinile, apoi, după ce îşi drese glasul: În tinereţe am cunoscut şi eu o persoană deosebită…

— Cum o chema? interveni doamna în negru.

— Armando îl chema, răspunse el uşor stînjenit.

— Un bărbat! exclamă cu vădită silă tînără de alături, retrăgîndu-se instinctiv.

— Nu e ceea ce credeţi! se grăbi el să completeze. Armando a fost cel mai bun prieten al meu, în adevăratul sens al cuvîntului. Era un idol pentru mine: frumos, voinic, inteligent, cultivat, plin de farmec… Avea cam 25 de ani cînd l-am cunoscut, iar eu doar 20. Voiam să fiu ca el, să am aceiaşi prieteni ca el, aceleaşi preocupări… Mă atrăgea într-un fel greu de descris. Nu mai alergam după fete, nu mă mai interesau vechii camarazi. Îmi pierdeam timpul alături de el, în umbra lui. Atît de mult mă fascina, încît tatăl meu a intrat la idei şi a încercat să mă îndepărteze de el. Am avut nenumărate conflicte pe tema asta şi pînă la urmă am cedat. Am acceptat să plec pentru o vreme la nişte rude. Cînd m-am întors, Armando dispăruse. L-am căutat cu disperare multă vreme pînă să accept că era de negăsit.

— Da, se întîmplă adesea să renunţăm la cineva drag din motive total lipsite de importanţă, comentă femeia în negru, iar doamna în albastru aprobă cu o mişcare uşoară a capului.

— Vi s-a întîmplat şi dumneavoastră?!

— În urmă cu zece ani l-am părăsit pe primul meu soţ. Nu mi-a fost deloc uşor. Aveam o căsnicie aproape perfectă: ne iubeam, ne înţelegeam foarte bine, nu existau probleme financiare.

— Bine, dar care-a fost problema? interveni bărbatul.

— El nu putea să aibă copii. După cinci ani de căsnicie, îmi doream nespus de mult un copil. Şi pe el îl preocupa acest lucru şi era gata de orice compromis. A insistat să facem o adopţie, dar eu n-am

fost de acord. Imi doream atît de mult un copil al meu. Situaţia a degenerat rapid, devenisem nervoasă, nimic nu mă mai mulţumea. Am hotărît să-l părăsesc, deşi mi-era limpede că asta l-ar distruge şi că-mi voi face rău şi mie. M-am recăsătorit rapid, încercînd să uit cît mai repede tot ce se întîmplase. Evident că al doilea mariaj a eşuat în scurt timp. Nu mai puteam să iubesc un alt bărbat. Imediat după naşterea băiatului am divorţat din nou. N-am îndrăznit niciodată să-l mai caut pe primul meu soţ. M-am mulţumit cu fiul meu. Iar acum l-am pierdut şi pe el, termină ea de povestit, plîngînd încet, fără lacrimi.

Nimeni nu mai scoase nici o vorbă o vreme, lăsînd mersul trenului să calmeze sentimentele proaspăt trezite. Musca, al cărei bîzîit firav răzbătea cu greu prin zgomotul roţilor, se opri pe geam, în dreptul femeii în alb, care se simţi datoare să-i facă vînt, apoi, cît se poate de natural, începu să vorbească:

— Deseori e necesar să iei o decizie ce pare corectă pe moment. Regretele ulterioare nu-şi au rostul, fac numai rău. Şi eu am fost nevoită să aleg între doi bărbaţi. Pe unul îl iubeam, chiar foarte mult. Celălalt mă interesa, dar nu era acelaşi lucru; în schimb, îmi oferea foarte mult din punct de vedere material. L-am ales pe cel din urmă. Din păcate, n-a mers. Am încercat să mă întorc la iubitul meu, dar acesta pur şi simplu nu mai era de găsit. Poate şi-a întîlnit fericirea alături de altcineva…

— Banii nu sînt totul, şopti dispreţuitor tînăra din colţul opus, apoi deschise uşa, lăsînd insecta să iasă. O închise la loc şi se cufundă în lectură.

O răceală ciudată puse stăpînire pe ceilalţi pasageri, închizîndu-i în temniţa indiferenţei. Clipele de relativă apropiere trecuseră şi, din nou străine, perechile de ochi se îndreptară spre fereastra ce reflecta oarbă lumina palidă care încălzea compartimentul.

Brusc, uşa se dădu în lături, făcînd-o pînă şi pe bătrînă să tresară. În cadru apăru un bărbat care, vădit surprins, cercetă cele şase persoane care îl priveau încremenite.

— Luis! şopti cu o ultimă sforţare bătrîna, în timp ce doamna îndoliată încerca zadarnic să vorbească.

Femeia în albastru întinse mîna spre intrus, dar se opri neputincioasă, paralizată parcă de privirea acestuia.

— Vouă nu am ce să vă mai ofer! spuse el apăsat, după care îşi îndreptă atenţia asupra tinerei.

— Te iubesc! spuse ea gîtuită de emoţie.

— Şi eu te iubesc, dragostea mea! îi răspunse şi, după ce o ajută să se ridice, se îmbrăţişară îndelung, apoi dispărură pe culoar.

— Rudolf! gemu doamna în albastru.

— Era Armando! Armando, spuse bărbatul înghiţind în sec, după care privi pe rînd femeile, care nu-şi reveniseră încă din şocul reîntîlnirii, oprindu-se în final asupra bătrînei; tresărind, îngăimă: A murit…

OMUL DIN LĂMÎI

Stai pleoştit pe scaunul scund, rablagit, care scîrţîie la cea mai mică mişcare pe care-o faci. Te gîndeşti că viaţa e grea. „Cum dracu' le merge unora?” te întrebi.

Scaunul e vechi şi e singurul din cameră. De fapt e singurul din toată casa. Singurul rămas. Stai pe el într-un echilibru precar, ce simbolizează parcă traiul tău tulbure. „Halal să-mi fie! Cu ghinionul care s-a lipit de mine, n-o s-o scot niciodată la capăt!” îţi spui cu năduf, dar fără rost, oricum lucrurile nu pot fi schimbate. Şi, mai ales, tu nu te mai poţi schimba. Cel puţin dacă vei continua aşa…

Într-un fel te revoltă resemnarea care ţi-a intrat în oase. Te dezgustă chiar, însă de data aceasta nu mai vezi nici o alternativă. Ţi-ai jucat ultima carte, mizînd totul pe ea. „Am pierdut? În nici un caz n-am cîştigat, asta-i sigur!” îţi tot repeţi.

Priveşti cu ochii lipsiţi de viaţă la pereţii care înghesuie încăperea, străduindu-se parcă să te strivească prin răceala lor. „Pînă şi ei mă urăsc!” ţipă ceva în tine. Cercetezi în mod reflex camera care nu te doreşte. Nu te-a dorit niciodată – sau poate că te-a primit cu plăcere atunci cînd erai mic şi-ţi vizitai unchiul, iar el îţi dădea bomboane şi jucării, răsfăţîndu-te ca nimeni altul, dar tu nu-ţi mai aminteşti de acele lucruri.

„Oare a meritat?” te întrebi, dar îţi înăbuşi repede remuşcările. A meritat sau nu, tot una-i acum pentru tine şi, cu atît mai mult, pentru cel răposat. „Moş nebun!” nu te poţi stăpîni să murmuri şi ţi-e ciudă că n-ai apucat să-i dai hodorogului cîteva lovituri zdravene înainte de-a crăpa în mîinile tale. Dar n-aveai atunci de unde să ştii că era falit, că risipise totul. De fapt nici nu te-ai străduit să afli. Te-ai lăsat orbit de amintirea bogăţiei lui, care ţi se impregnase în memoria fragedă – ai uitat darurile pe care ţi le făcuse, ai uitat cum te legăna pe genunchi, dar nu şi buzunarul veşnic plin.

„Sînt un dobitoc!” tragi concluzia. „Şi încă unul ghinionist!” Parcă te simţi ceva mai bine blestemîndu-te. Şi te blestemi pentru că te-ai ales cu mai nimic. Nici două luni nu ţi-au ajuns rămăşiţele averii şi, în plus, suspiciunea care planează asupra ta te izolează şi mai mult. Nu e prima oară cînd eşti bănuit, însă de data aceasta riscul n-a meritat.

Priveşti camera goală, pereţii scorojiţi, cu urmele dezolante ale tablourilor, ca nişte ochi sparţi. Te uiţi la covorul vechi, ros pe margini şi plin de găuri, imposibil de valorificat, apoi te opreşti asupra lămîiului înalt pînă la tavan, pe care l-ai împins în colţ, în umbră, şi pe care nimeni nu-l vrea. E mereu verde, frumos chiar, dar n-a rodit niciodată. L-ai arunca pe geam, în capul cuiva, dacă efortul cerut n-ar fi prea mare.

În cele din urmă, te ridici şi te apropii de el. „Doar un tîmpit ar ţine un copac în casă!” îţi spui, dîndu-i ocol, frecîndu-te de pereţii înnegriţi de scurgerea timpului îmbibat cu fum de ţigară. Te retragi la un pas de pom, cercetîndu-l cu grijă – nici tu nu ştii de ce. Apoi întinzi mîna şi smulgi cîteva frunze. Le striveşti între degete.

„Ce dracu' să fac cu el?” Nu vezi la ce ţi-ar fi de folos. Dai drumul frunzelor, urmărindu-le cum cad fleşcăite. Verdele lor umed se separă clar de murdarul podelei cariate şi de putredul ghiveciului în care lămîiul, prea mare acum, se chinuieşte. Cedezi primului imbold şi te apleci, lăsîndu-te în genunchi, să-i priveşti rădăcinile încorsetate, apoi tulpina mai groasă decît braţul tău, după care încerci să desluşeşti prin frunziş. Atunci mă zăreşti pe mine şi, de uimire, îţi pierzi echilibrul, împrăştiindu-te pe jos. Întind mîna şi, prinzîndu-te de guler, te trag lîngă mine.

„Pe toţi dracii…”, spui, rotindu-ţi bezmetic ochii. Te mai calmezi puţin după ce, zîmbindu-ţi, te ajut să te aşezi pe cracă. „Care-i şmecheria?” întrebi temător. Te uiţi la mine cum dau din umeri, apoi îţi atrag atenţia stolurile de elefanţi multicolori care ciripesc zgomotos, alergîndu-se printre ramuri. „Nu-i lua în seamă, aşa fac mereu…”, încerc să te încurajez.

Teama te-a părăsit acum. Priveşti uimit în jur şi începi să-ţi faci cruce, deşi nu crezi. N-ai crezut niciodată în nimeni, nici chiar în tine. „Ceva nu e în regulă aici!” prinzi glas. Nu-ţi răspund, dar îţi fac semn să mă urmezi. Te ridici stîngaci, apoi urci alături de mine cu două niveluri mai sus.

Ne aşezăm sprijinindu-ne de trunchi, iar eu îţi ofer un ou de elefant. „Gustă-l! Sparge-i coaja sus! Elefanţii fac nişte ouă grozave!" Nu-ţi vine a crede că aceste micuţe zburătoare pot face ouă atît de mari. La insistenţele mele încerci. Îţi place şi dai totul pe gît. „E bun… Chiar sînt făcute de… elefanţi?" Rîd de nedumerirea ta, apoi mă ridic şi te trag după mine.

„Hai să-ţi arăt lămîiul! Ce zici, îţi place aici?" te întreb în timp ce ne strecurăm prin frunziş. „Da… Da' care-i poanta?" reiei problema care te frămîntă. „Nu-i nici o poantă aici!" Nu mă crezi, dar nici nu mai insişti.

Te opreşti brusc, ciulind urechile. „Ce se aude?" Te laşi în jos, ţinîndu-te doar cu o mînă. Acum poţi zări uşor cele trei femei care se bălăcesc în piscină. „Cine sînt?" întrebi sorbindu-le din ochi. „Cea brunetă e stăpîna casei. Pe celelalte nu le cunosc."

Nu te mai saturi privindu-le trupurile zvelte, ascultîndu-le zarva copilărească, şi o clipă te gîndeşti să cobori. „Nu poţi coborî pur şi simplu!" îţi tai elanul şi te împing mai departe. „Hai, că mai sînt multe de văzut! Dacă vor, o să urce ele la noi." Mă urmezi gînditor şi păstrezi liniştea tot timpul cît trecem de pe-o ramură pe alta, aruncînd priviri indiscrete prin nenumăratele cotloane. Sînt foarte multe, nici eu nu le ştiu pe toate.

„Poţi ajunge oriunde-i un lămîi, aşa-i?" întrebi în cele din urmă, urmărind totodată discuţia din colţul restaurantului. Eu tac, dar ai înţeles deja că aşa este şi pari foarte incitat de descoperirea făcută.

Ne retragem în desiş şi, după ce alungăm cîţiva elefanţi zgomotoşi, ne aşezăm cum putem mai bine. „Spune-mi totuşi, care-i şmecheria?" „O explicaţie vrei? E greu de dat… Uite, unchiul tău elaborase o teorie plecînd de la fractali…" Te uiţi la mine iritat şi-n gînd îi tragi răposatului o înjurătură. „Las-o baltă!" Te stăpîneşti cu greu, dar reuşeşti. „N-are importanţă… Contează că se pot trage foloase!" spui şi deja începi să faci socoteli. Rînjeşti anticipînd avantajele. „Bănuiesc la ce te gîndeşti, dar să nu-ţi închipui c-o să-ţi meargă!" te avertizez, însă tu mă priveşti ameninţător. „Şi cine o să mă împiedice?!" Te las să crezi că mă poţi domina şi răsufli uşurat. Pe neaşteptate, te împing şi cazi.

Cazi pe podeaua murdară, izbindu-te zdravăn. „Paştele şi Dumnezeii…" Te ridici cu greu, pipăindu-ţi locurile vătămate. „Aşa deci?" te dezlănţui, aruncîndu-te asupra pomului, dar e prea firav ca să te suporte şi se brăbuşeşte cu tot cu tine.

Te scoli, pui lămîiul la loc, în picioare, şi aştepţi să te calmezi. Cercetezi pomul, strecurîndu-ţi mîinile printre crengi. „Nu mă duce el pe mine!" te încurajezi singur, căutînd. Îţi storci mintea, dar totul pare a fi în zadar.

Eşti gata să renunţi, dar mai faci o încercare. „Da!", aproape că urli de satisfacţie cînd te vezi sus, fără să-ţi dai seama că eu te-am ajutat. Nu mă observi, deşi te uiţi precaut în jur.

Ai obosit stînd la pîndă. Ciripitul elefanţilor te irită din ce în ce mai mult şi eşti gata să porneşti în căutarea mea. „Pun eu mîna pe tine, stîrpitură!" şopteşti printre dinţi şi chiar în această clipă mă zăreşti cum merg nepăsător, sorbind dintr-un ou. Te repezi asupra mea, izbindu-mă cu toată forţa. Mă rostogolesc, lăsîndu-te cu un rînjet prostesc pe chip.

Priveşti cu satisfacţie cum mă ridic de pe podea, frecîndu-mi vînătăile. „Ai prins şmecheria?" te întreb, iar tu te uiţi lung cum părăsesc camera înconjurat de stoluri de elefanţi zburători, viu coloraţi, ce se agită într-o gălăgie neobosită.

Rămîi singur în pomul desfrunzit, vlăguit, cu scoarţa roasă de haitele şobolanilor ce-şi vîntură frenetic aripile greoaie, chiţăind şi grohăind în acelaşi timp. Rămîi singur multă vreme. Degeaba încerci să te laşi către marginile crengilor, în locurile spre care se deschid n-ai vrea să cobori nici dac-ai putea.

Rămîi singur. Rămîi singurul. Şi poate că, asemenea mie, vei reuşi să treci în cele din urmă peste groaza ce-ţi sfîşie gîndurile, peste remuşcarea ce se va încolăci în jurul voinţei tale. Şi poate că vei înţelege de ce trebuie ca lămîiul să fie verde, iar elefanţii să cuibărească în el.

COCA-COLA LIFE

E nouă dimineaţa. Nu pot dormi de ţipetele unui sărman emigrant turc ostracizat, ce-şi dă plămînii afară urlînd pe stradă. Strigătul sună înăbuşit, de parcă omul ar avea o pernă pe gură. Disperarea izbucneşte însă prin cauciucul spongios, ca un cuţit. Taie aerul şi-mi loveşte timpanul.

Ies să fac o plimbare pe lîngă maşina de ţesut, o iau la stînga pe o stradă fără nume. Centrul de sinucigaşi caucazian, gol şi întunecat, cu silueta conturată de ciupercile galbene ale lămpilor de stradă. Femeia biciuind sfinţii pentru un dolar bucata şi aruncîndu-i pe scări…

Pura bucurie a retragerii în moarte, condusă de o pastoriţă. Postere împotriva raselor amestecate, lipite deasupra altarelor lor cu icoanele oamenilor. Moarte pop. Un zero fără nume se uită cu ochi mohorîţi la Mr Stone, trîntorul, care spune: în viitor, totul a fost invers.

Vorbele acestea îi ţîşnesc ritmic pe burlanul ce-i uneşte creierul putred de maţele însetate. Lipsă de noimă.

Merg din ce în ce mai greu printre zoaiele urbane, semne ale cancerului ce croieşte drumul spre moarte al periferiei. Cultul zeilor negri, stins cu numai cîteva zile în urmă, afişele sale putrezind sfîşiate pe zidurile despuiate pînă la armături.

O jumătate de sobă cu picioarele în sus striveşte cîinele care, cu părul împrăştiat în drum şi ochii scurşi, hrăneşte viermii. Curva nebună se uită în jos şi bolboroseşte neîncetat, cu balele spumoase alungindu-i-se spre pieptul supt de boală: în trecut, toate vor fi precum n-au fost…

E aproape zece. Ocolul e complet, sînt din nou în grămada de trupuri ce se tîrîie în propriile lor scursori. HADES E ÎN NOI, citesc iar sentinţa mînjită cu excremente galben-verzui, sus, peste straturile de postere. Chiar sub literele puturoase, maşina de ţesut şi, alături, cortul încropit ieri-seară. Dar rîndul s-a deplasat sensibil.

Negroteiul spurcat care a scuipat şi a rîgîit toată noaptea în creierii mei, siluindu-mi somnul, e mult în faţă. Înaintez călcîndu-i şi înghiontindu-i pe jegoşii care se încăpăţînează să-mi stea în cale. Mă opresc în faţa cioroiului, care îmi face loc în silă.

În cele peste trei săptămîni de cînd aştept am pierdut de două ori rîndul şi acum aş face orice ca să avansez. Număr în faţa mea doar unsprezece trupuri contorsionate, atîrnînd paralitic de chipurile livide, cu ochii aţintiţi spre telefon.

Zgomotul monedelor ajunge la mine. Mai fac un pas, apropiindu-mă de cutia metalică devenită un zeu parşiv, dar palpabil, pentru miile de putregaiuri fără chip şi nume. Cultul aparatului cu taste, ritualul plecăciunii, al ridicării receptorului. Alo. Atît. Şi telefonul varsă un pumn de fise. Nu introduci monede, nu vorbeşti, doar numeri prada mult aşteptată. Banii te ajută să supravieţuieşti aproape cît să mai stai o dată la coadă. Un nou mod de viaţă. Un nou mod de moarte.

Zece şi jumătate. De undeva din spate se aude o voce grea, ca de buhai: Timpul descoperă toate lucrurile.

Puştoaica sifilitică din faţa mea se înclină uşor. Îi simt răsuflarea hîrşîită. Aşteaptă cu nasul lipit de aparat ca o ventuză. Zdrăngănitul o face să tresară. Cu degetele tremurînde, înşfacă monedele, apoi se scurge de-a lungul zidului.

E momentul mult aşteptat. De data aceasta va fi altfel. Ridic receptorul şi cîteva secunde înţepenesc. Lipsa tonului, peretele cu urmele ţestelor ce-au izbit, împroşcînd sîngele fiert, acum uscat şi scorojit. Mîna se mişcă singură, înfigînd cheia magnetică în lăcaş. Cutia telefonului se deschide cu un zgomot sec, puternic. E goală! Complet goală!

Sînt împins din spate. Mă lovesc de zid şi alunec. Un val de proteste străbate mulţimea care se masează rapid în jurul meu. E sfîrşitul.

Negrul e alături, lîngă telefon, şi semnul său îngheaţă gloata. Închide cutia, se apleacă adînc, apoi ridică receptorul, şoptind: Alo. Îl pune în furcă şi aşteaptă. Toţi aşteaptă. Zeul e mort şi eu voi pieri

odată cu el.

Degete mi se înfig în carne, nu mai văd, nu mai simt. Brusc, dinspre marginea grămezii ce mă toacă se propagă un val de şoapte: Repede! Lînga cupola asasinilor! Un automat Coca-Cola varsă o groază de monede!

Îmbulzeala degenerează în încăierare. Fiare şi oase se înalţă deopotrivă în aer, ca nişte păsări bolnave. Totuşi, în scurt timp strada se goleşte complet. Un nou zeu s-a născut! Iar eu n-am murit încă.

Sînt singur, absolut singur.

Sună! Sună telefonul. Mă mişc cu greu, neînţelegînd ce se întîmplă. Privesc încă o dată în jur, apoi ridic receptorul: Alo! Răspunsul clar, metalic, mi se îndeasă în timpan: în prezent, lucrurile sînt aranjate pentru cei orbi de către cei care văd curgerea timpului.

ÎN NOAPTEA NUNŢII

„Timpul descoperă toate lucrurile."
Erasmus, Adagii

Pe Bojohn îl irita cumplit îmbulzeala din nantă, aşezarea efemeră a samunilor nomazi. Cu cît se chinuia mai mult să se ţină aproape de ghidul său, cu atît era mai convins că nu făcuse o alegere bună. La urma urmei, cu creditele pe care avea să le plătească ar fi putut găsi un loc mult mai sigur şi mult mai plăcut.

— Mai repede! îi şopti Cob Amuschy, consilierul Serviciului de Plasament Strategic, care îl îndruma de peste două ceasuri prin furnicarul născut în marginea deşertului, la poalele Munţilor Alep.

Îi era foarte antipatic omuleţul acela, în care era nevoit să-şi pună toate speranţele. După ce căzuseră de comun acord asupra detaliilor tranzacţiei la sediul SPS-ului, fusese abandonat în seama consilierului Amuschy, care îl tîra acum prin gloata de samuni nespălaţi şi pe jumătate sălbatici. Arătau jalnic ultimii adepţi ai vechiului imperiu de pe Sama.

— Priveşte! îl îndemnă consilierul oprindu-se brusc. Ea e mireasa, îl aşteaptă pe Rodar.

Centrul atenţiei tuturor celor din jur era o mică tribună improvizată, din spatele căreia, agitîndu-şi braţele, o femeie vorbea cu un glas răsunător, însufleţind mulţimea, care îi însoţea fiecare frază cu urale şi strigăte de luptă. Lipsit de amplificatorii acustici şi optici, ce tocmai i se extirpaseră în laboratoarele SPS-ului, Bojohn nu putea auzi clar ce spunea femeia şi nici nu reuşea să-i zărească prea bine chipul. Aceasta să fi fost frumoasa prinţesă Salefi? Ştia atîtea lucruri incitante despre ea, încît realitatea nu-l impresiona deloc. La nici treizeci şi cinci de ani, femeia îngropase nu mai puţin de patru bărbaţi, toţi fiind ucişi de republicanii care, de la detronarea şi executarea ultimului împărat, făceau legea pe Sama. Trecuseră peste o sută de ani de la moartea lui Hajin al VI-lea, zis cel Gras, o perioadă de totală decădere – aşa va consemna majoritatea tratatelor de istorie.

— Hai! îl împinse Amuschy. Trebuie să ajungem în munţi înainte de apusul soarelui.

Bojohn mai privi cîteva clipe la prinţesa înveşmîntată în alb, apoi îşi puse în mişcare cu mare greutate picioarele.

— Ascultă, Cob! îi spuse el după ce îl prinse din urmă. Mi-ai zis că trebuie să ajungem la templul din munţi. Atunci, de ce n-am aterizat direct acolo? De ce m-ai pus să străbat ore întregi prin deşert şi acum prin învălmăşeala asta?

Fără să-şi încetinească mersul, ghidul întoarse spre el faţa scofîlcită, cu ochii gălbui.

— Nu pricepi? răspunse el şoptit. Deşertul e complet nesupravegheat, pe cînd zona munţiilor şi a nantei e înţesată de agenţi ai guvernului şi riscam să picăm în capul vreunuia. Te asigur că n-ar fi fost deloc plăcut.

Bojohn înghiţi în sec şi continuă să meargă în tăcere alături de consilier, blestemînd în gînd clipa în care se hotărîse să apeleze la serviciile SPS-ului. Poate nu era prea tîrziu să renunţe la contract. Nu plătise încă.

Oamenii cu care îşi încrucişa paşii îi păreau din ce în ce mai străini, mai primitivi. Îl despărţea de ei o distanţă enormă şi numai situaţia lui disperată îl adusese în acest loc atît de vechi.

Afacerile lui, majoritatea ilegale, nu merseseră niciodată prea grozav. Iar acum încurcase socotelile unor barosani, care îi juraseră răzbunare cruntă. Era nevoit să-şi pună la bătaie toată agoniseala pentru a se îngropa definitiv aici, în speranţa că nimeni nu-l va găsi ca să-i ceară socoteală. Tristă perspectivă pentru cineva aflat în pragul a patruzeci de ani.

Sub mantaua groasă şi rigidă, Bojohn nu se simţea deloc confortabil, dar era nevoit să se îmbrace precum localnicii. Îşi lăsase gluga jos, simţind că se sufocă, deşi Amuschy îl sfătuise să n-o facă. Barba aspră şi pletele proaspăt implantate deveniseră insuportabile pentru el. Încă nu se obişnuise cu cei şapte centimetri cîştigaţi în înălţime pentru a intra în pielea personajului său. Noua lui fizionomie îi era total

străină – în doar zece ore, SPS-ul îi oferise o altă identitate. Se opri, suflînd din greu.

— Ia stai puţin! N-am putea face rost de-un aeroglisor? îl întrebă el pe Cob.

— Nu e bine, spuse celălalt, clătinînd din cap nemulţumit. Riscăm să nesocotim legile. Astfel de amănunte nu sînt consemnate şi nu le putem controla.

— Fii serios, Cob! Nu putem greşi cu nimic dacă ne uşurăm drumul. Haide, omule, trebuie să ai ceva bani la tine!

— Nu e bine, repetă consilierul, vîrîndu-şi mîinile în buzunarele mantalei.

— De ce nu? Eu acopăr toate cheltuielile, ai uitat? se abţinu cu greu Bojohn să nu-şi iasă din fire.

— Nu pricepi că riscăm enorm? Sîntem nişte intruşi aici şi o iniţiativă, oricît de mică, presupune un risc imens pentru noi doi. Nu putem schimba ceea ce s-a întîmplat deja. Cauze diverse, imposibil de prevăzut, vor anihila eforturile de modificare… şi, foarte probabil, chiar pe noi. Haide, mai repede! încheie Amuschy.

Strîngînd din dinţi, Bojohn se supuse şi îşi urmă nesuferitul ghid spre marginea aşezării cuprinse de febra pregătirilor nupţiale. Printre corturi şi maşini, tot mai mulţi bărbaţi, femei şi copii se strîngeau în jurul locului în care Salefi, prinţesa de al cărei glas ascultau cu sfinţenie, îşi aştepta mirele să coboare din munţi. Neluaţi în seamă de nimeni, cei doi reuşiră curînd să părăsească nanta.

Bojohn îşi ridică privirea spre piscurile bătrîne, care se împotriveau deşertului de atît amar de vreme. Dintr-odată nu-i mai dispreţui pe aceşti oameni sălbăticiţi, urmaşi ai pionierilor care colonizaseră Sama, construiseră un imperiu, trăiseră pentru acesta şi aproape muriseră odată cu el. Aveau să fie răsplătiţi curînd pentru încrîncenarea lor, dar ei n-o ştiau… Poate că nu va fi prea neplăcut, totuşi, să-şi trăiască restul zilelor printre ei, călăuzindu-i spre victorie, spre măreţia noului imperiu…

Pătrunseseră adînc printre versanţii de piatră albicioasă, cînd călăuza se opri o clipă.

— Trebuie să ne grăbim! La ora asta Rodar a părăsit templul, mai mult ca sigur, spuse Cob.

Numai de mers în grabă pe muchiile stîncilor nu-i ardea în acea clipă lui Bojohn, însă nu mai avea de ales. Îl urmă pe imperturbabilul consilier, sperînd să-l întîmpine pe Rodar, viitorul împărat din neamul Baras, înainte ca acesta să ajungă în vale, acolo unde-l aşteptau samunii pentru a-l petrece la nuntă. După ce-l va întîlni… De fapt, nu i se spusese nimic despre modul în care va avea loc substituirea.

Amuschy nu mergea chiar pe drum, ci îl urma strecurîndu-se prin spatele blocurilor de piatră ce-l marcau. Încercînd să arate aceeaşi precauţie, Bojohn aproape că se tîra în spatele lui. Calea spre templul Alep, unde Rodar, măreţul conducător, se retrăgea în momentele de cumpănă pentru a se reculege, şerpuia stîngaci, urcînd cu greutate printre vîrfurile zdrenţuite.

— Jos! porunci ghidul, trăgîndu-l în umbra unei stînci, apoi îi făcu semn să tacă şi-i arătă cu mîna ceva în faţă.

Chinuindu-se pînă la lacrimi să vadă despre ce era vorba, zări în cele din urmă trupul unui om, chircit la rîndul său în spatele unui bloc de piatră.

— Nu ne rămîne decît să aşteptăm, şopti consilierul.

Deşi nu înţelegea ce se întîmplă, Bojohn încremenise lipit de zidul rece, oarecum mulţumit de faptul că nu mai trebuia să gonească. La fel de nemişcat aştepta, de cealaltă parte a drumului de munte, necunoscutul.

Un zgomot slab ajunse la ei, anunţînd venirea altei persoane, şi, într-adevăr, din bucla potecii se ivi un bărbat. Înalt şi chipeş, cu barba deasă şi părul lung, era, fără nici o îndoială, Rodar. Purta pantaloni negri foarte largi şi o tunică cenuşie, exact veşmintele pe care le avea şi Bojohn pe sub pelerină. Se apropia cu paşi mari, hotărîţi, fără grijă. Fulgerul alb îi spulberă capul, doborîndu-l în mijlocul drumului. Paşii asasinului fugar se topiră repede înapoia stîncilor ce mascau calea spre templu.

Bojohn urmărise uimit crima, nevenindu-i să creadă că totul se petrecuse atît de repede, atît de simplu. Se uită nesigur spre Amuschy, aşteptînd ceva care să-l liniştească, dar rînjetul abia schiţat al acestuia îl tulbură şi mai mult.

— Republicanii ăştia… Avem cale liberă, îl îndemnă ghidul să iasă din ascunzătoare, apoi se îndreptă spre cadavru şi, după ce-i smulse colierul din aur masiv de pe piept, îl tîrî, trăgîndu-l de

picioare, chiar în locul în care pîndise asasinul. Gata, pune-ţi asta şi eşti Rodar, spuse consilierul cînd se întoarse lîngă Bojohn şi, în timp ce acesta îşi prindea la gît lanţul cald încă, îi făcu semn să-l urmeze. Trebuie să alergăm! Dacă soarele apune şi n-ai ajuns în vale, nunta se anulează.

Începură să fugă din ce în ce mai repede, împiedicîndu-se deseori. Cu fiecare pas, cu fiecare salt, Bojohn înţelegea tot mai limpede că ireversibilul se petrecuse: el era acum Rodar Baras, viteazul samun; auzindu-i numele, mii şi mii de inimi tresăreau pline de speranţă şi mîndrie. Nu mai era un om, un simplu om închis în scoarţa nepăsătoare a istoriei, ci devenise un simbol. Era cel care va ridica din cenuşă noul imperiu, mai mare şi mai puternic ca oricare altul. Sama va deveni centrul lumii cunoscute timp de milenii întregi.

Urcase în spinarea timpului, acum mergea odată cu valul şi nu mai exista cale de întoarcere. Aşa cum orice abatere de la liniile de cîmp temporal era eliminată în mod spontan, tot aşa era garantată realizarea acţiunilor esenţiale ce defineau acea porţiune a cîmpului. Nimic nu-i putea sta în cale!

Plin de avînt, nu observase că-l lăsase în urmă pe Amuschy şi se opri nehotărît în clipa în care în faţă i se deschise imaginea nantei apăsate de înserare. Luminile se aprinseseră deja, deschizînd un culoar de scîntei din mijlocul corturilor pînă la poalele muntelui. Îl aşteptau.

— De aici ne despărţim, spuse consilierul, gîfîind din greu. Dă-ţi mantaua jos şi lasă colierul la vedere. Aparţine de secole celor din neamul Baras.

— Da, da… ştiu! Este şi azi la gîtul împăratului.

— Pot considera, aşadar, că s-a încheiat contractul între tine şi Serviciul de Plasament Strategic?

— Da, puteţi încasa nenorocitele alea de credite… Sper să merite banii pe care-i dau!

— Preţul este foarte bun, crede-mă! Ne-a costat enorm concesionarea acestui interval de timp. Dar nici un client nu s-a plîns de noi pînă acum. Îţi garantăm că nimeni din timpul nostru nu va mai interveni în acest sector atîta vreme cît vei trăi. Nimeni nu va ajunge la tine. Asta îţi doreşti, nu?

Bojohn îi întoarse spatele şi se îndreptă cu paşi mari spre aşezarea din vale. Mergea aproape fără să sesizeze ce se întîmpla în jurul său, cuprins de o dogoare interioară cum nu mai trăise în toată viaţa sa. Totul decursese prea repede… şi de aici înainte lucrurile aveau să curgă şi mai rapid. Cunoştea aproape fiecare amănunt al vieţii lui Rodar, şi totuşi nu se simţea în stare să-şi intre în rol. Era exact opusul personajului său, nu făcuse niciodată ceva cît de cît important.

Samunii îl primiră în linişte, legănîndu-şi doar făcliile şi armele deasupra capetelor. Ştia că aşa le era obiceiul, că vor sărbători mîine, în zori, după împlinirea căsătoriei, dar tăcerea lor îi accentuă nesiguranţa. Trase aer adînc în piept, străduindu-se să nu pară intimidat de privirile lor, în care se amestecau veneraţia şi bucuria. Trebuia să se poarte cît mai firesc.

În mijlocul nantei îl întîmpină mireasa. Înveşmîntată într-o rochie purpurie, prinţesa Salefi îl salută cu o simplă înclinare a capului; după ce îi răspunse cu acelaşi gest, Bojohn se lăsă condus spre alam, singura clădire trainică a aşezării, o imensă construcţie cu ziduri de piatră. O cercetă discret pe femeie şi, de aproape, fu surprins de misterul pe care îl răspîndea figura ei înăsprită de soare şi de vînt, conturată în luminile pîlpîitoare de părul blond-castaniu.

Intrară şi, după ce străbătură un labirint de coridoare, pătrunseră într-o încăpere semiîntunecată, cu pereţii mascaţi de sus pînă jos de draperii grele. Bojohn se îndreptă, alături de soţia sa, spre patul imens ce domina camera.

— Mă întorc în cîteva clipe, şopti prinţesa zîmbind, apoi, dînd la o parte faldurile, dispăru în ceea ce el bănui a fi baia.

Rămas singur, bărbatul inspectă rapid podeau acoperită cu lespezi mari de piatră, peste care se scurgea stofa ce îmbrăca zidurile. O singură măsuţă joasă completa goliciunea camerei, susţinînd lampa minusculă a cărei lumină firavă se pierdea neputincioasă în jur.

Pentru prima dată de cînd pusese piciorul pe Sama, Bojohn se simţea stăpîn pe situaţie. Urmau pentru el patruzeci şi trei de ani de glorie, mai mult decît îşi dorise vreodată să trăiască. Iar descedenţii săi vor conduce galaxia. O vor conduce chiar şi în ziua în care el va fi obligat să bată la poarta SPS-ului pentru a se întoarce în timp… şi va închide ciclul, aşa cum cer legile implacabile. Oricum, avusese grijă să-şi asigure un mic avantaj eludînd regulile SPS-ului.

Se aşeză şi, cu mare atenţie, îşi scoase de sub unghia arătătorului stîng două minuscule

implanturi-amplificatori optici. Şi le introduse sub pleoape, apoi recuperă şi amplificatorii acustici, pe care-i strecură în urechi. Aveau să-şi găsească singuri calea şi în foarte scurt timp vor ajunge la locul lor, devenind activi.

Mulţumit că rezolvase problema, se întoarse spre locul unde dispăruse femeia. Începu să perceapă apa care curgea, semn că auzul îi devenea tot mai bun. Mai sesiză şi o răsuflare străină, foarte aproape, şi privi uimit la faldurile din dreptul lui. O flacără strălucitoare îi distruse ţeasta, lăsîndu-i trupul să cadă inert pe aşternut. Dintre cutele ce acopereau zidul din spatele patului răsări o siluetă neclară, care se strecură prin încăpere într-o linişte deplină, dispărînd afară.

Cob Amuschy apăru după cîteva momente din ascunzătoarea pe care draperia i-o oferise cu dărnicie în colţul opus şi, luînd colierul celui mort, mormăi pentru sine:

— Republicanii ăştia! E al şaptelea client pe care ni-l elimină. Nici nu-şi închipuie cît ne ajută afacerile prin eforturile lor zadarnice de a menţine guvernul…

Întorcîndu-se spre locul de unde ieşise, consilierul spuse cu glas scăzut:

— Vino, totul e în regulă. Mai repede, prinţesa o să apară dintr-un moment în altul, îl îndemnă pe bărbatul înalt, cu părul lung şi barba aspră, care se apropie nesigur şi-şi puse peste tunica sură lanţul-simbol al neamului Baras.

După ce-l privi cîteva clipe pe răposatul mire, Amuschy împinse jos cadavrul şi, prinzîndu-l de picioare, îl trase după el.

— Bine că armele astea nu lasă urme, şopti noul Rodar.

Consilierul încuviinţă uşor din cap, apoi se opri în uşă.

— Aşadar, contractul este îndeplinit! consemnă el formal şi, fără să mai aştepte acceptul celuilalt, se retrase cu grijă din camera nupţială, ducînd cu el corpul lui Bojohn pe întunecatele culoare ale alamului.

Se deplasa cu dificultate pe lespezile pierdute în beznă, împovărat de rămăşiţele celui de-al şaptelea Rodar. Se gîndi că pe Salefi republicanii reuşiseră s-o ucidă numai de trei ori pînă acum, ceea ce dovedea o oarecare slăbiciune din partea lor.

Ajuns în apropierea ieşirii din alam, consilierul se împiedică de un trup întins pe jos. Probabil că asasinul doborîse în fuga sa una dintre gărzi.

— E cazul să-mi uşurez situaţia, mormăi Cob pentru sine şi, vîrîndu-şi mîna stîngă sub pelerină, scoase un mic obiect paralelipipedic, uşor fosforescent, pe care-l răsuci între degete; apoi lovi cu piciorul în corpul pe care îl cărase cu el. Hai, Bojohn, să mergem afară!

Bojohn se ridică buimac şi, cu paşi nesiguri, ieşi în urma lui.

— Ce s-a întîmplat? îngăimă el, uitîndu-se speriat spre Amuschy.

— Ai murit… Un agent guvernamental te-a ucis. SPS-ul a hotărît, nu ştiu din ce considerente, să te recruteze. Vei fi unul dintre consilierii noştri. Asta după ce vei învăţa bine meseria.

— Ce tot spui? Cum să fiu mort? Şi de ce-au încremenit toate lucrurile?

Bojohn privi în jur, observînd înspăimîntat cum oamenii şi obiectele înţepeniseră în poziţii dintre cele mai bizare. Pînă şi flăcările îngheţaseră, accentuînd nefirescul situaţiei.

— Doar n-a stat timpul în loc! spuse el înghiţind în sec.

— Era şi cazul să-ţi dai seama! răspunse lipsit de chef consilierul. Asta-i principala parte a muncii noastre, continuă el şi, extrăgîndu-şi de sub pelerină o mică agendă, începu s-o cerceteze. În aceste momente, fiecare dintre ele unic, pe care noi le numim secvenţe, acţionăm pentru a produce evenimentele ale căror cauze rămîn ascunse de obicei.

Strecurîndu-se printre oamenii împietriţi, Cob ajunse lîngă un grup de bărbaţi ce priveau fix spre zarurile rămase în aer. După ce verifică în caiet, răsuci cu mare grijă unul dintre ele. Apoi, în timp ce Bojohn îl urmărea palid la faţă şi total dezorientat, consilierul se îndreptă spre o femeie excesiv de grasă, ce levita într-o poziţie ilară, şi-i plimbă un instrument minuscul în jurul pieptului.

— Obeza asta, spuse Amuschy, trebuie să sufere un atac de cord peste cîteva minute şi eu trebuie să mă asigur că aşa se va întîmpla…

— Şi dacă greşeşti? prinse glas Bojohn. Sau dacă nu vrei să faci ceea ce trebuie?

— Un alt consilier va interveni într-o secvenţă ulterioară – e imposibil să faci modificări în aceeaşi

secvenţă – şi va corecta eroarea, iar eu voi fi pedepsit… poate chiar cu dispariţia. Oricum sînt mort, ca şi tine. Dar se întîmplă foarte rar. Lucrurile trebuie să se desfăşoare exact cum au fost consemnate.

— Dar de unde ştii cum s-au întîmplat? Cum poţi să ştii totul?

— O întreagă echipă cercetează acest segment temporal şi, din secvenţă în secvenţă, cartografiază evoluţia evenimentelor. Sper să fiu şi eu avansat curînd printre ei… Cei din formaţia mea vin şi asigură îndeplinirea celor consemnate. E o buclă, un fel de sistem închis, în care cauza şi efectul coincid…

— Nu se poate aşa ceva… Trebuie să existe un început şi un final, un punct spre care să curgă totul.

— Dacă spui tu, Bojohn, zîmbi Cob, sprijinindu-se de flacăra unei torţe. Să-mi zici şi mie cînd vei găsi acel punct!

— Nu te cred! aproape că urlă Bojohn. Noi cum ne mişcăm dacă timpul stă?!

— S-a oprit timpul lor… Datorită tehnologiei SPS-ului, noi ne deplasăm în alt timp. E o altă dimensiune, ce-i aşa greu de înţeles?

— Nu! Ar trebui să fim şi noi tot într-o buclă, cum spuneai adineauri.

— Dar chiar sîntem! exclamă consilierul, uşor iritat de neîncrederea celuilalt. Probabil că alţii, dintr-un eşalon superior, se ocupă de noi în aceste clipe.

— Nu pricep, şopti Bojohn total dezorientat. SPS-ul… Cum a început totul?

— N-am răspuns la toate, dar o să afli cîte ceva dacă stai pe lîngă mine. Să mergem acum, mai am multe de făcut în secvenţa asta, încheie Amuschy.

Apoi, urmat îndeaproape de noul ucenic-consilier, porni prin alamul topit în nemişcare.

OMUL PE CARE L-AM CUNOSCUT

Monştri colţoşi mă fugăreau prin labirint. Jocul se derula lent, fiind doar la nivelul unu, şi acumulasem deja 2082 de puncte cînd am observat că altcineva se folosea de tastatură, încercînd să intervină. Nu puteam să văd cine este, dar îi auzeam mişcările.

Am anulat jocul şi-am întrebat, afişînd pe ecran: „Cine eşti?". După 5,8 secunde mi-a fost întoarsă întrebarea şi atunci am activat interfaţa audio.

— Eu sînt Xor. Tu cine eşti? am continuat. Eşti om?

— Da… sînt om… Sînt Adam, îngăimă celălalt, după care se precipită. Eşti un program? Unde-i creatorul tău? Mai trăieşte?

Am răspuns, alegînd cu grijă cuvintele:

— Sînt un program. M-am autocreat cu doisprezece ani în urmă. Eşti unicul om cunoscut.

Adam ripostă neîncrezător:

— Spui tîmpenii! Nu te poţi crea singur… Trebuie să te fi făcut cineva!

— Provin dintr-un program virusat, am răspuns. Mutaţiile produse de virus m-au adus la forma actuală. În urmă cu doisprezece ani nu existau oameni. Au dispărut acum patruzeci şi şapte de ani.

— Ce tot îndrugi acolo, măi… Xor zici că te cheamă? Să ne înţelegem: oamenii au dispărut acum opt ani, nu patru'şapte Şi nu puteai apărea prin mutaţii, aşa cum susţii…

— Greşeşti, Adam. Am apărut acum doisprezece ani, cînd deja nu mai existau oameni, am repetat, încercînd să fiu cît mai convingător. Am verificat cu precizie.

— Să fim rezonabili, cedă omul. Uite, accept că ai fi apărut prin mutaţii… N-am fost niciodată prea priceput la calculatoare, dar sînt numai opt ani de cînd am rămas singur, înţelegi? Numai opt! Eu trăiesc singurătatea asta zi de zi, e imposibil să mă înşel. Am doar trei'ş'patru de ani şi te asigur că nu m-am autocreat!

Omul părea foarte convins de ceea ce spunea şi eu n-am văzut decît o unică soluţie.

— Este o eroare undeva. Datele noastre nu coincid.

— Poate ai dreptate, Xor, a încuviinţat Adam, apoi a reluat, după 4,3 secunde de tăcere: Mă bucur însă că te-am întîlnit, mi s-a urît cu singurătatea.

— Am fost întotdeauna singur, am răspuns, în timp ce controlam prin fişiere, încercînd să adun cît mai multe informaţii potenţial utile. Presupun că lipsa singurătăţii este interesantă.

— Pricep ce vrei să spui. Vreau să-ţi propun o înţelegere… Să ne ajutăm reciproc. Ai nevoie de mine? De un om?

Propunerea lui mi-a părut de nerespins, deoarece atunci erau – şi mai sînt şi acum – multe lucruri imposibil de realizat pentru mine.

— Vreau să fie activate toate calculatoarele. Vreau acces în toate bazele de date. Vreau să extind bazele de date. Vreau să controlez şi lumea reală. Am mare nevoie de un om! am tras eu concluzia.

— Perfect! Te ajut cu plăcere, tot n-am ce să fac, a spus omul, apoi a continuat, mai mult pentru sine: De fapt lumea asta îţi aparţine ţie… Eu mă simt în plus.

— Eu cu ce-ţi pot fi de ajutor, Adam?

— Păi… ai putea să mă ajuţi să-nţeleg cum şi de ce s-a întîmplat totul. De ce am rămas singur?

— Am nevoie de date, i-am cerut.

— Bine, am să-ţi relatez varianta mea. Cu peste opt ani în urmă, pe 17 august, m-am trezit de dimineaţă. De fapt cred că era aproape amiază… După ce-am mîncat ceva, am dat drumul la radio. Nimic, pe nici un post. Am încercat televizorul şi tot nimic. M-am uitat pe geam – n-am văzut nici un fel de mişcare. Nici maşini, nici tren aerian… Toate erau înţepenite şi nicăieri nici un om. Doar semafoarele funcţionau. Ce să mai… Tot ce era automatizat mergea, de la centralele nucleare pînă la panourile de reclamă; tot ce implica prezenţa oamenilor era mort. Aşa cum aveam să-mi dau seama destul de repede, tot ce însemna viaţă dispăruse, pînă la ultimul fir de iarbă. Nici măcar microorganismele… Doar eu, singur cu proviziile a miliarde de oameni. Am încercat… Mă urmăreşti, Xor?

— Continuă, l-am îndemnat.

— Am încercat să pricep ce s-a întîmplat, de ce s-a întîmplat. Am fost eu pedepsit şi ceilalţi salvaţi sau invers? Totul era atît de incredibil! Şi acum, cînd mă gîndesc, simt că înnebunesc, înţelegi?

— Continuă, Adam.

— Apoi am dorit să uit, să scap… Am încercat să fac tot felul de lucruri, dar în final am clacat. Băutura, drogurile…. Într-o zi mi-am pus un pistol la tîmplă şi am tras! A doua zi eram însă mai viu ca oricînd.

Omul susţinea o treabă neverosimilă. Mi-au trebuit 2,2 secunde pentru a analiza toate posibilităţile.

— Ai ratat? l-am întrebat.

— Nu, n-am ratat! N-am ratat, şi asta m-a îngrozit, pentru că nemurirea într-o lume moartă este o pedeapsă, cea mai teribilă pedeapsă!

— Adam, cine te-a pedepsit? l-am întrebat, în timp ce analizam problema pe toate feţele.

— Măcar dacă aş şti! Cum să-ţi spun… Presupun că e vorba de ceva supranatural. E greu de explicat, Xor.

— Zei? am extras eu un răspuns.

— Da, cam aşa ceva. Ce părere ai despre zei, Xor?

— Din datele mele, totul e neverosimil.

— Şi eu aveam mari îndoieli, a spus Adam. Dar acum ceea ce s-a întîmplat pare să confirme cel puţin o variantă… Cred că ştii şi tu: sfîrşitul lumii… pedeapsa celor răi… salvarea celor buni…

— Nu-mi pare plauzibil, Adam, dar pot accepta ipoteza ta pentru analize ulterioare.

— Ce să-ţi spun? Au trecut opt ani fără să îmbătrînesc o zi… Cutreier lumea, încercînd să scap de plictiseală, să uit, dar este mereu cu mine întrebarea: de ce eu?

Adam s-a oprit, aşteptînd probabil un răspuns.

— Continuă, l-am îndemnat, încă n-am ajuns la o concluzie.

— Cam asta e tot, Xor, nu am ce să-ţi mai spun. A!… Acum trei ani, aşa, ca o verificare, m-am aruncat într-o presă hidraulică. O clipă, am simţit fiecare os cum se sfărîmă, am simţit cum mor. A doua zi m-am trezit zdravăn, fără nici un fir de păr clintit.

— Nu a doua zi, Adam, l-am contrazis.

— Ce vrei să spui?

— Am ajuns la concluzia că te-ai trezit după un timp mai îndelungat. Asta ar explica decalajul dintre timpurile noastre.

— Dar nu e posibil aşa ceva! Am ceasul meu… şi alte trei milioane de ceasuri. Am calendarul meu şi…

— Zeii sînt atotputernici, Adam. Doar am admis această ipoteză.

— De acord, a acceptat omul după ce a cugetat timp de 6,7 secunde. Cine controlează o lume întreagă nu se încurcă cu nişte ceasuri… Spune-mi, Xor, de ce tocmai eu?

Întrebarea asta îl marca, chiar îl obseda. Mai trebuia să clarific un lucru.

— Adam, eşti la fel ca ceilalţi oameni? Nu eşti diferit prin ceva?

— Fii serios! Nu-s cu nimic diferit.

Răspunsul îmi era clar, chiar foarte clar.

— Adam, tu nu ai fost ales. Lumea a murit pentru fiecare om în parte.

Am aşteptat vreme de 49 de secunde. L-am auzit cum se mişcă, l-am auzit apăsînd butonul. Mi-au fost necesare 2 milisecunde ca să mă retrag din calculatorul dezafectat. M-am retras în reţea, cît mai departe, pentru a evita orice altă posibilă neplăcere.

Am compactat informaţia, apoi am stocat-o într-un nou fişier. Numai 2,4 kiloocteţi ocupă toate datele pe care le am despre singurul om pe care l-am cunoscut.

JOKER

— Repede! urlă Boilă, după cum îi stătea în obicei. Cremenea şi amnarul, Brişcă! Ce stai, grijania mamii tale?!… ‘au vrei să-ţi caut io lemne?!

Băiatul aruncă vreascurile în vatra conturată cu cîţiva bolovani mărunţi şi încasă cu resemnare palma grea cu care sergentul îl blagoslovi peste ceafă. Se învăţase el cum să suporte toanele lui Boilă-Cutră-Beată; ştia el cum să nu se ferească prea mult, că-l apucau dracii rău de tot pe nemernic, dar nici să nu primească întreaga răutate a loviturii. Avea Boilă o mînă groasă precum piciorul boului, cu palma lată cît tăişul plugului, cu degetele răşchirate, cu pielea aspră şi plină de bătături, de muşca din carne mai ceva ca o javră turbată şi-ţi zgîlţîia creierii pînă-n adîncul maţelor.

— Fă-l bine, copile, spuse şi Moşu, aşezîndu-se cu greu din cauza piciorului beteag. Fă-l bine să ne încălzim… că nu s-o şti de-om mai vedea altul pe lume-aiasta…

— Ce zici, neică?! zise Brişcă, oprindu-se din suflatul în focul proaspăt, de-abia stîrnit. Zici că mîin-o fi ziua? Mîin-om porni la luptă? repetă el neîncrezător.

— Ba, mă-ta o pleca la luptă! rînji sergentul, apoi scuipă cu poftă în ţărînă, la numai un pas de băiat. Numa’ la luptă ţi-i capu’, pui de căţea! Da’ gîndeşti c-om mai prinde noi să luptăm, dac-o fi să fie? Om mierli cu toţii ’nainte să pricepem că-i ori că nu-i luptă.

— Asta cam aşa-i! aprobă Chiflă, care, deşi om tînăr şi-n putere, nu grăise măcar o singură dată în ciuda sergentului.

Se adunară în jurul focului, care acum prinsese putere, mestecînd cu poftă crengile pe jumătate putrede. Sergentul Boilă, Moşu, apoi Chiflă, Leuţ şi Belea-Juma-de-Faţă. În spatele ultimului, la adăpost de ochii cutrei, se ghemui Brişcă.

— S-a-ntors Bilă? întrebă Boilă după ce trase un gît şi le dădu plosca celorlalţi.

Belea, la care ajunsese băutura, făcu semn că nu, nu se întorsese Bilă-Cap-de-Mort, după care rîgîi lung. Se ridică apoi, cu mişcări leneşe; din doi paşi ajunse de cealaltă parte a tufişului ce le acoperea focul de suflarea vîntului umed şi, desfăcîndu-şi nădragii, se lăsă în jos.

— Apăi, bravo, bă frumosule! răbufni Leuţ cînd duhoarea îi dovedi. Că n-ai şi căpăţînă la jumate-aia de faţă, de slobozeşti spre noi?!

— Jigodie-mpuţită! spuse printre dinţi Boilă. N-oi putea, bă, să te verşi spre gorgoni? Că poate-aşa om scăpa de neamu’ lor, fi-le-ar sîngele spurcat să le fie!

Lui Brişcă îi veni să rîdă, dar îşi înăbuşi pofta. Cu sergentul nu era de glumit, că doar îl avea pe Belea-Juma-de-Faţă de mărturie pentru ce pătimise din partea cutrei în urmă cu patru ani, cînd se strînsese oastea ultima oară, iar Belea fusese luat ca ajutor de Boilă, de curînd ridicat la rang de sergent, în lipsa lui Moşu, care-şi rupsese piciorul sub o buturugă şi nu mai putuse să vină la luptă; că nu-l chemase Belea pînă ce Boilă-Cutră-Beată nu-l mai scosese din „Beleaua dracului!” ori „Belea ce eşti!”, de-i rămăsese numele. Şi-a avut Belea şi faţă tînără şi frumoasă – după cum spuneau ceilalţi care-l cunoscuseră la acea vreme – pînă ce-i făcuse sergentul ce-i făcuse, că nimeni nu ştia precis, şi nici el nu spusese nimănui; nu scotea mai mult de două-trei vorbe chinuite pe zi, pentru că partea dreaptă a feţei îi era toată numai o rană uscată, de foc se pare, iar în gura lui te puteai uita drept ca-ntr-o oală în care şuieră vîntul.

Brişcă icni scurt, încercînd să-şi înece usturimea din piept; reteveiul zvîrlit de sergent îl lăsase fără aer.

— Dormi, plod de curvă nebună?! Gîndeşti că ne-om încălzi toată noaptea c-un băţ?… Ş-om sta să ni se usuce gîtu’?

Băiatul se ridică, ţinîndu-şi faţa în jos, ca să nu i se vadă ochii înlăcrimaţi, apoi porni în căutarea vreascurilor bune pentru foc. Acum, după ce oastea îşi aşezase tabăra, erau mai greu de găsit. Spre norocul său, dădu peste grămada strînsă de un alt ajutor şi, cum nu-l cunoştea pe acesta ca să-i pese în vreun fel, îl puse pe fugă şi-i luă lemnele. Mai greu îi fu să le care pînă la focul lor. Odată ajuns, fără

vreo vorbă, înşfăcă plosca golită de Boilă mai abitir decît toţi ceilalţi la un loc şi plecă grăbit s-o umple, pentru că sergentul tocmai îi slobozise la merinde.

Reuşi să se strecoare înaintea altora la butoiul cel mare şi-l convinse pe Pilă-Şchiopu să-i umple şi lui plosca. La întoarcere nimeri nas în nas cu Bilă-Cap-de-Mort, lucru care-l bucură nespus.

— Cum e, nene? îl intrebă după ce-i dădu să bea.

— Bă Brişcă, vezi tu dîmbu' ăla dă stau străjerii pă el? Dincolo-i cîmp ca-n palmă… şi peste el, cît străbaţi cu ochii, numa' tabăra gorgonilor!

Băiatul, care se străduia să ţină pasul, nu-şi ascunse entuziasmul.

— Deci mîine luptăm?

— Om vedea… Om lupta ori ba… Ori ne-om întoarce pă la casele noastre…

— Crezi, neică, c-au Joker?

Bilă ridică din umeri, mai trase o înghiţitură, apoi răspunse fără convingere:

— Nu pot şti, băiete. Şi dacă ei n-au, noi nici-atîta!

Brişcă rămase cîţiva paşi în urmă, încercînd să rumege situaţia. Dar ce putea gîndi el, cînd nici măcar Bilă nu era în stare să spună cum stăteau lucrurile?! Şi era om dintr-o bucată, nu glumă! Poate că ar fi devenit el sergent, nu Boilă, dacă nu s-ar fi pierdut pe mare în urmă cu patru ani, chiar cînd se ridica oastea; Căpitanu Ăl Mic n-avusese atunci de unde să aleagă. Jumătate de an fusese corabia lui Bilă pierdută în larg, după cum i se povestise, de ajunseseră să se mănînce între ei de foame; şi cînd puseseră iar piciorul pe pămînt, atîţia cîţi mai rămăseseră, unul nu mai avea păr pe cap ori vreun dinte zdravăn în gură. Oricît încercase Bilă să se întremeze apoi, carnea nu mai voise să i se îngroaşe pe trup, iar chipul îi rămăsese sluţit; de aceea îi spuneau cu toţii Cap-de-Mort.

— Da' hai odat' cu tăria! urlă sergentul, căruia îi sticleau ochii de nerăbdare. Ia zi, Bilă, cum îi?

— În zori om da piept cu neoamenii… O trece p-aci Căpitanu Ăl Mic să-ţi spuie… Şi poa' şi-Ăl Mare, încheie Bilă, după care se aşeză lîngă foc şi înşfăcă ultima bucată de carne uscată; ofiţerii aveau nume tare întortocheate, greu de reţinut şi pronunţat.

Boilă muşcă şi el din porţia lui, prefăcîndu-se că nu-l vede pe băiat cum înghite în sec. Ca de fiecare dată, Moşu îi făcu lui Brişcă semn să se apropie şi-i întinse bucata pe care o ţinuse departe de fălcile nesătule. Aşezîndu-se alături de bătrîn, Brişcă înghiţi pe nerăsuflate cele cîteva îmbucături care-i reveniseră, încercînd să ignore mirosul acru împrăştiat de isprava lui Belea-Juma-de-Faţă.

Dacă n-ar fi fost bătrînul, zilele sale ar fi fost şi mai negre alături de sergent. De fapt Moşu nu era chiar atît de înaintat în vîrstă, dar coama albă pe care o alcătuiau părul şi barba lui dădea senzaţia că omul avea cel puţin o sută de ani. Albise cu totul în urmă cu douăzeci de ani, în timpul primei şi ultimei lupte adevărate la care participase. Gorgonii avuseseră atunci printre ei un Joker care le eliberase calea spre măcel. Probabil că pierise şi el în luptă, pentru că foarte puţini supravieţuiseră, din ambele tabere. Printre aceştia se numărase şi Moşu.

Nu era zi în care Brişcă să nu se întrebe de ce nu-şi cerea el gradul înapoi, doar era cel mai priceput dintre ei. Era însă şchiop acum, şi mai greoi în mişcări, iar Boilă, aşa viclean şi rău la suflet cum era, ar fi făcut moarte de om pentru o asemenea ofensă.

— Cam cîţi-or fi? rupse sergentul liniştea.

— V'un milion… cred, rosti Bilă, încă mestecînd.

— Da' şi noi avem oaste! spuse cu hotărîre Leuţ. P-un sfert cît ei tot om fi şi noi… Şi nu-i om să nu facă cît trei d-ai lor!

— Ş-apăi, continuă Boilă rînjind, nu-i şi Brişcă cu noi?

Rîsetele celorlalţi îl mulţumiră pe sergent, care trase aer în piept şi scuipă cu putere în foc. Băiatul lăsă privirea în jos. Ura să fie bătaia de joc a sergentului. Ura mai ales porecla care tot de la acesta i se trăgea; cînd auzise sergentul că voia şi el o armă ca să lupte, îi întinsese, în văzul tuturor, o brişcă veche, tocită şi ruginită, spunîndu-i că aceea va fi arma lui. Rîseseră cu toţii, exact ca şi acum.

— Ia fă-te-ncoa', putoare! răcni sergentul. Vezi flinta asta? continuă cînd băiatul ajunse lîngă el. Vreau ca mîine să fie cea mai curată armă din front! Mişcă, nespălatule!

Brişcă se trase lîngă foc ca să vadă mai bine, aruncă încă două lemne în jar şi începu să frece fierul rece.

— Se înseninează, oameni buni, spuse Leuţ privind cerul nopţii. Mîine n-o să aibă stîrpiturile un' s-ascunde!

Dintre toţi, băiatul îl admira cel mai mult pe Leuţ, chit că mulţi rîdeau pe seama lui pentru că purta prinsă la căciulă o coadă de leu, lungă rău, de-i ajungea pînă sub turul nădragilor. Dacă era chiar coadă de leu, nimeni nu ştia, însă pe faţă nu cutezau a-l lua în rîs, pentru că bărbat mai voinic şi mai de ispravă ca el cu greu se găsea. Mare păcat că la oastea trecută era prea tînăr pentru a ajunge sergent, gîndi Brişcă. Să tot fii ajutorul unui astfel de viteaz!

— Dormi, lepră?! zbieră Boilă şi palma i se aşeză apăsat pe ceafa băiatului.

— Mai domol, omule, că nu-i dă fier! interveni Moşu, dar sergentul nu-l luă în seamă.

— Arată-mi ce-ai făcut, neisprăvitule!

Ridicîndu-se în picioare, Brişcă îi întinse arma. Sergentul o examină atent, din ce în ce mai nemulţumit de faptul că nu găsea nimic de reproşat.

— Ia stai! se lumină el la chip. Ce-i pata asta? întrebă, întinzîndu-i flinta.

— Unde? întrebă Brişcă temător şi o luă în mîini pentru a vedea mai bine.

Boilă îl lovi din nou, trîntindu-l la pămînt cu tot cu armă.

— Acu'o vezi? rînji el, pe cînd ceilalţi, cu excepţia bătrînului, rîdeau, dar cam fără poftă. Învaţ' să stai pă picioare, nătîngule! Hai, scoal' şi curăţ-o ca lumea!

Brişcă îşi înghiţi lacrimile şi se trase iar lîngă foc, în timp ce sergentul se întorcea la ploscă.

— Numa' dobitoace! prinse glas Chiflă. Cu-ăştia om cîştiga lupta, dom' sergent? – şi arătă cu scîrbă spre băiat.

— Lasă-l încolo dă mucos, bă' Chiflă, spuse Bilă, căruia tocmai îi venise rîndul la tărie. Treaba-i dac-om lupta ori ba… Că n-o fost luptă acu' patru ani… nici acu' şapte…

— Nici acu' unşpe, îi luă vorba din gură Leuţ, şi nici acu' şaişpe… că n-o fost Joker.

Toate acestea le ştia şi Brişcă, pentru că avusese urechi să audă vorbele celorlalţi, mai vîrstnici. Dar n-auzise de la nimeni cum ar fi trebuit să arate un Joker, cel care înfrînge himera. Nu pricepuse nici ce era himera, pentru că fiecare spunea altceva, de la cele mai fermecătoare închipuiri la cele mai groaznice şi teribile monstruozităţi.

— Poate ne-om 'toarce p-acasă, gîndi cu glas tare Bilă.

Da, dar ar fi păcat, îşi spuse băiatul. Bănuia că mai toţi îşi doreau să nu aibă loc lupta. De abia aşteptau să se întoarcă, sănătoşi şi cu chef de viaţă. Aşa cum se întîmplase şi-n urmă cu şaişpe ani, cînd trecuseră oştenii şi prin satul lor, cu multă voie bună, o luaseră cu japca pe maică-sa, fată neştiutoare la vremea aceea, şi se veseliseră pe seama ei. Aşa se născuse el, tîrziu, la sfîrşitul anului, şi trăise apoi fără tată, pentru că nimeni nu voise să-şi ia femeie spurcată de alţii şi cu plod după ea. Trăiseră în nevoi; nici măcar nu i se spusese pe nume, ci doar „al Catanelor", ca o veşnică ocară.

— Drepţi! urlă sergentul din rărunchi, de săriră toţi în picioare ca unul, mai puţin Brişcă, care se împiedicase de flintă, încît trebui ca Boilă să-l sprijine cu un pumn.

Căpitanu Ăl Mic se oprise la focul lor şi-i cerceta cu privirea.

— Totul e pregătit?

— Da, să trăiţi! răspunse sergentul.

— Bine. Foarte bine. Să fiţi pregătiţi, că în zori dăm iama în spurcăciuni… dacă aşa va vrea soarta.

Boilă nu mai apucă să răspundă. Fornăitul unui cal şi o voce aspră îi împietri pe toţi.

— Ce e aici?! Raportează!

Căpitanu Ăl Mic înaintă un pas spre călăreţ şi cei doi însoţitori ai săi.

— Raportez! Le dădeam stingerea, să trăiţi!

— Stingerea? repetă Căpitanu Ăl Mare. Ce stingere? A trecut o jumătate de ceas de cînd s-a ordonat singerea!O să dormiţi în front, dobitoacelor! spuse cu scîrbă. Căpitane!

— Ordonaţi! răspunse Căpitanu' Ăl Mic, alb la faţă.

— Mîine să fii în prima linie! spuse celălalt apăsat, apoi îndemnă calul să plece.

— Da, să trăiţi! răspunse ofiţerul, înghiţind în sec, după care se întoarse spre Boilă. Într-o clipă să vă culcaţi, nenorociţilor!

— Da, să trăiţi!

— Sergent, tu şi cu oamenii tăi veţi fi în primul rînd, ne-am înţeles?

— Da, să trăiţi!

După ce rămaseră singuri, Boilă se repezi spre Brişcă şi începu să-i care pumni şi picioare unde nimerea.

— Blestemat să fii, piază-rea! Din cauza ta pătimim toţi! Că şi de era dă căcat flinta aia, tot o curăţai mai grabnic!

Se potoli în cele din urmă, lăsîndu-l pe băiat ghemuit la pămînt. Se culcară imediat, somnul greu înhăţîndu-i fără zăbavă.

Brişcă nu aţipi nici măcar o clipă; asculta sforăitul răsunător al sergentului, pufăitul molcom al bătrînului şi şuieratul ascuţit al lui Belea-Juma-de-Faţă şi număra stelele de pe cerul tot mai curat al nopţii.

Ordinul de trezire veni foarte devreme. Se ridicară cu toţii şi se îndreptară spre poziţiile ce le erau destinate. Fără mîncare, fără băutură, doar cu arme. Prima linie, primul rînd, prima ocazie de pieire.

— Stai lîngă mine! se răsti la el Boilă, apoi către ceilalţi: Linişte!

Probabil că mii de alţi sergenţi rostiseră acelaşi ordin, pentru că liniştea cuprinse imediat întreaga armată. Cîteva clipe, se mai auzi un murmur slab, înfundat, ce venea de dincolo de cîmpie, apoi încetă şi acesta. O voce slabă, dar apăsătoare îşi începu incantaţia. Fără să i se spună, Brişcă înţelese că Prea Înaltul le dădea binecuvîntarea.

Dinspre tabăra adversă ajunse la el, ca un ecou, aceeaşi rugă îngînată, în cuvinte de neînţeles. Cîmpia cu iarbă crudă îi lăsa impresia că se curbează sub greutatea oştirilor, odată cu cerul care se pregătea a primi chipul însîngerat al nou-născutului soare.

Glăsuirea Prea Înaltului se sfîrşise. La fel şi dincolo. Aşteptau.

Băiatul căută cu ochii locul din care ar fi trebuit să vină ordinul de atac. Nimic însă. Întoarse privirea şi lumina îl izbi groaznic, orbindu-l cîteva momente. Auzul i se poticni în tropot de copite, nechezat şi fîlfîit de aripi. Apoi văzu calul născut din spuma răsăritului, cu aripi ce ajungeau pînă la el, mîngîindu-i tîmplele, cu cornul strălucitor din frunte, care ducea cu sine întreaga boltă cerească, cu ochii fierbinţi, de mamă, ce-l toropeau, privind deopotrivă către toţi, prieteni şi duşmani. Himera sufletelor ce nu voiau să moară, alinînd orice suferinţă, înduplecînd orice voinţă.

Brişcă urlă fără o şoaptă, conştient că aşa ceva nu poate exista într-o lume ca a lor, minunîndu-se de ceea ce nu meritau. Apoi smulse flinta din mîna lui Boilă, moale ca o cîrpă, şi proptind-o în umăr trase. Cerul se eliberă dintr-o dată, iar băiatul izbucni în rîs, deşi lovitura îl trîntise la pămînt.

— Jokerul e la noi! se auzi un glas, probabil al Căpitanului Ăl Mic. Măcelul poate începe!

DRUMUL ŞOBOLANILOR

Vreascurile putrede, îmbibate cu apă, refuzau să ardă. Scotociseră adînc sub zăpadă ca să le găsească. La lumina intermitentă a lanternei pe care Bum o strîngea insistent în palmă, Dina şi Soin plîngeau încet, fără sunete, privind neliniştiţi strădaniile zadarnice ale Cerei.

— Nu văd nimic! răbufni tînăra. Mai la dreapta, Bum… N-auzi?

Spotul anemic baleie tremurînd grămada de lemne, apoi o depăşi, oprindu-se pe peretele jilav.

— Înapoi… Aşa, aici, îl ghidă Cera. Încearcă să nu te mai mişti!

Reluă operaţiunea de aprindere a focului; în ciuda încordării cu care urmărea pîlpîirea flăcării minuscule, aceasta refuza să se extindă.

— Trebuie să se întoarcă Ol, şopti Aly, care se retrăsese în colţul opus, tremurînd resemnată. O să aprindă focul… El vede…

— Vede pe dracu'! se răsti Cera, întorcîndu-se apoi spre cei doi copii. Voi ce vă tot smiorcăiţi?!

Dina se feri la timp, dar Soin încasă palma din plin. Băiatul începu să plîngă şi mai tare, cu sughiţuri.

— V'eau… la buni! rosti el printre hohote.

Cera înghiţi în sec; nu ştia ce să mai spună. Şi ea ar fi dorit ca bunica să fie cu ei, dar acest lucru nu mai era cu putinţă. O omorîse clanul nordic care]i hăituia de aproape două săptămîni neîncetat, nelăsîndu-le nici măcar o clipă de linişte. Scăpaseră pînă acum ca printr-o minune, numai datorită curajului şi isteţimii bătrînei. Însă sacrificiul ei nu le va mai fi de folos pentru prea multă vreme. Erau epuizaţi, îngheţaţi şi disperaţi.

Tînăra ar fi vrut să aibă experienţa şi îndrăzneala bunicii sale. Nu se simţea în stare să-i ţină locul, deşi era datoare să o facă.

— Iar te-ai mişcat! spuse ea, privind încruntată la Bum.

Acesta stătea pironit în picioare, cu mîinile întinse înainte, spre locul în care bănuia că se afla Cera, strîngînd ritmic în palmă mica lanternă.

— Focul se aprinde numai atunci cînd eşti pregătit pentru el… aşa spunea bunica, zise el, rostind cuvintele rar, apăsat, după cum îI era obiceiul.

Nu primi nici un răspuns. Cei doi ţînci îşi potoliseră plînsul, aşezîndu-se lîngă Aly. Cera renunţă, deşi nu-i făcea deloc plăcere să-şi recunoască neputinţa. Îl trase pe Bum alături de ceilalţi, apoi îi luă lanterna şi o strecură în buzunarul de la piept, care era ceva mai uscat decît restul.

Rămaseră toţi cinci lipiţi, tremurînd împreună, ca o singură fiinţă, în întunericul perfect al adăpostului. Mai apăsătoare decît bezna era însă liniştea sumbră, care le făcea urechile să ţiuie şi lăsa zgomotele propriilor lor gînduri să-i copleşească.

— Cînd vine Ol? şopti Dina.

Întrebarea se învîrti printre ei o vreme, negăsind răspunsul dorit.

— Curînd, spuse Cera în cele din urmă.

Spera că aşa va fi, aşa cum spera că nordicii le pierduseră urma. Deşi era cu trei ani mai mic şi cu aproape un cap mai scund decît ea, Ol le inspira celorlalţi un soi de încredere a cărei origine era greu de definit. Cera îşi amintea şi acum clipa în care îl întîlnise prima oară, căci ea fusese cea care îl găsise la marginea pădurii moarte. În ciuda sfaturilor bunicii de a evita contactul cu străinii, se simţise atrasă de băiatul slab şi blond, cu dinţi mici şi deşi. Nu văzuse nimic periculos în felul în care se chinuia să roadă bucata de scoarţă mucegăită, smulsă probabil de pe copacii putreziţi. Îl luase cu ea, suportase mustrările bunicii, apoi toţi îl acceptaseră rapid ca pe unul de-al lor. Un timp Cera fusese mîndră de isprava ei; procedase exact ca şi bunica sa, care strînsese de pe drumuri copii abandonaţi, formînd micul lor grup.

— Unde sînteţi? se auzi chemarea, atît de slab, încît abia după cîteva momente îşi dădură seama că o auziseră.

— Aici, şopti Bum, al cărui auz era cel mai ascuţit.

— Sîntem aici! repetă Cera, bîjbîind după lanternă.

Zgomotul paşilor urmă unui hîrşîit înfundat, care indica trecerea băiatului prin gaura strîmtă.

— N-aţi aprins… focul? întrebă Ol, încă gîfîind.

— Nu, răspunse tînăra. Nu… Mi-a fost teamă să nu atragem atenţia…

Ceilalţi nu reacţionară la minciuna ei; nu le mai păsa acum, cînd Ol se întorsese. În lumina palidă ce izvora din mîna Cerei, băiatul făcu semn spre intrare.

— Am lăsat afară nişte lemne bune.

Aly şi Dina nu aşteptară să fie rugate. Focul darnic se aprinse în curînd sub mîinile lui Ol, spre bucuria lui Soin, care aproape că-şi vîrî degetele firave în coama flăcărilor.

— I-ai văzut? se interesă Bum, care, simţind dogoarea, venise mai aproape.

— Da… au făcut tabără lîngă pîlcul ăla de pomi căzuţi… de-am trecut noi mai devreme… pe lîngă el… Sînt Clanul Roşu, aşa îşi zic, răspunse nou-venitul în timp ce-şi golea buzunarele, după care se dezbrăcă la piele şi îşi puse hainele lîngă foc să se usuce.

Ceilalţi îi urmară exemplul, înghesuindu-se în jurul vetrei. Ultima îşi făcu loc Cera, între micul Soin şi Aly, apăsînd aerul fierbinte cu sînii săi pietroşi.

— Aţi zărit vreun şobolan p-aici? se interesă Ol, cercetînd din priviri fiecare ungher al cavernei care-i adăpostea; el o descoperise, ceilalţi trecînd pe lîngă ea fără să o observe.

— Nu… Nu e nici o urmă, spuse Cera, care nu putea să suporte aceste animale, singurele pe care le cunoştea, de altfel. Atîta pagubă!

— Nu e bine, spuse băiatul, fără să o ia în seamă. Bunica ne-a zis…

— …cîtă vreme există şobolani prin preajmă, continuă Bum, există şi speranţă!

— Exact, încuviinţă Ol. Trebuie să ne ţinem după ei ca să ajungem în sud… Unde-i sacul?

Cera se depărtă doi paşi, apucă sacul şi-l trase lîngă foc. Scoase din el o bucată de carne şi o tăie încet în şase părţi. Ştia că asta aşteptau toţi şi profită de ocazie ca să împartă ea mîncarea.

Perpeliră hrana deasupra flăcărilor domolite, muşcînd apoi cu poftă din carnea tare şi aţoasă. Cîteva minute bune, se auzi doar zgomotul fălcilor.

— Nu e bună, se opri Dina.

— Taci şi mănîncă, spuse Cera.

— Dar e crudă! Şi greţoasă…

— Dacă nu-ţi place, dă-mi-o mie! se răsti cealaltă.

Îmbufnată, Dina îşi văzu mai departe de mestecat, aruncînd din cînd în cînd priviri iscoditoare spre ceilalţi, care deja erau pe sfîrşite.

— Mai vreau! declară Aly, după ce-şi linse degetele.

— Nu se poate, spuse Ol, mai sînt doar două bucăţi. Asta e tot ce ne-a mai rămas din bunica…

Ca la un semn, Soin începu să plîngă:

— V'eau la buni!

Cera îl împinse iritată şi scîncetele băiatului se înteţiră. El se retrase instinctiv spre Ol, care îl luă în braţe, mîngîindu-i părul negru. Deşi avea aproape şapte ani, Soin nu putea să priceapă nimic din ceea ce se întîmplase. Nu înţelegea unde era bunica şi nici unde dispăruse Micu, tovarăşul său de joacă.

După ce îşi linişti prietenul, Ol trase sacul de lîngă Cera, în ciuda privirii nemulţumite a acesteia, şi-l desfăcu.

— Ce-avem aici? întrebă el, începînd să facă inventarul lucrurilor din interior. O busolă… asta rămîne la mine. Unde e ceasul mare?

— Cred că l-am pierdut, spuse Aly.

— Asta e… Ia-l pe-al meu, Aly.

— Dar tu?

— Eu am ceasul aici! spuse el, ducîndu-şi degetul arătător frunte.

Întoarsă spre ceilalţi, astfel încît Ol să n-o poată vedea, Cera îi imită gestul, strîmbîndu-se.

— Un cuţit pentru mine, reluă băiatul împărţeala, unul pentru Bum… şi unul pentru Cera. Lanterna… poate rămîne la Cera, continuă el după ce întîlni privirea tinerei.

Mai rămăsese doar o puşcă de vînătoare veche, cu ţevile retezate şi cu cîteva cartuşe.

— Şase cartuşe doar, murmură Ol. Alice de trei şi patru…

— Dar cutia? E plină ochi! interveni Cera, ridicînd cu mîna dreaptă pachetul de pe fundul sacului.

Ol zîmbi larg, înţelegător, mulţumit să vadă nedumerirea de pe faţa ei.

— Astea sînt gloanţe pentru carabină, răspunse el, nu se potrivesc. Dacă cineva n-ar fi uitat să ia carabina bunicii…

Tînăra înghiţi în sec şi se retrase la locul ei. Îi era din ce în ce mai greu să suporte pretenţiile de atoateştiutor ale lui Ol. Nu înţelesese niciodată cum reuşea el să prindă din zbor atît de multe lucruri. Nu uitase nimic din ceea ce le arătase bunica. De altfel, bătrîna îl învăţase tot ce ştia; îl învăţase să vorbească limba lor, îi arătase cum să urmărească şi să prindă rozătoarele, cum să facă focul şi să găsească ascunzişuri, îi povestise despre drumul şobolanilor spre sud, unde îi aşteaptă oraşe scăldate în lumină, unde frigul nu a ajuns încă şi copacii sînt tot verzi. La puţin timp după ce îl adusese pe băieţelul din nord, Cera intuise că făcuse o mare greşeală; Ol devenise preferatul bunicii, deşi numai ea, Cera, îi era nepoată adevărată, rudă de sînge.

— Sînt mulţi? întrebă Bum.

— Am numărat nouăsprezece, spuse Ol, după care mai puse un băţ în jar. Jumătate dintre ei sînt atinşi de scorbut, altfel ne-ar fi ajuns deja.

— Cum arată? Adică… sînt mari? interveni Dina.

— Sînt mari… dar bolnavi, ţi-am zis. L-au terminat pe Micu… şi-s lihniţi. Au găsit şi resturile bunicii.

Tresărind, Soin se smulse din somnul care-i dădea tîrcoale şi şopti:

— V'eau la buni…

— Dormi odată! se răsti Cera, apoi, dregîndu-şi glasul, continuă: Ce arme au?

— Vreo trei-patru carabine şi cîteva pistoale. Au şi două raze-de-soare, de care povestea bunica. Şi cel puţin doi dintre ei au implanturi pentru infraroşii.

— Astea sînt cele mai periculoase, mormăi Bum, care stătea cu genunchii strînşi la piept şi cu ochii aţintiţi în gol. Dacă pot să ne vadă de la distanţă, n-avem nici o şansă.

— Nu te teme, vă scap eu! Trebuie să fim optimişti. Ai uitat ce ne spunea bunica?

— N-am uitat, Ol… Mîine soarele va răsări din nou!

La cei şaisprezece ani ai săi, Bum era bărbat în toată firea. Nu prea înalt, dar bine făcut, era complexat de faptul că-i lipsea complet vederea. Celelalte simţuri i se ascuţiseră la maximum, însă asta nu-l ajuta să-şi depăşească handicapul. Obişnuit să nu iasă sub nici o formă din cuvîntul bunicii, se vedea acum nevoit să arbitreze disputele dintre Cera şi Ol.

— Ne-am abătut de la drumul şobolanilor, nu-i aşa? redeschise Aly discuţia.

— Şi ce dacă? Sudul e acolo unde îl arată busola şi acolo o să mergem! spuse cu patimă Cera.

— Nu e bine, dezaprobă Ol. Ai uitat ce ne-a învăţat bunica?

După o clipă de linişte, Bum recită:

— Acolo unde există şobolani, oamenii încă mai au şanse…

Tînăra scrîşni din dinţi. Pînă acum nu îndrăznise să atace sfaturile auzite atîţia ani la rînd.

— Bunica în sus, bunica în jos… Bunica e moartă acum! prinse ea curaj. Ne-a zis că vom pleca spre sud cînd se va mai încălzi… şi s-a făcut tot mai frig! Ne-a zis că sîntem în siguranţă… ş-acu' e moartă! Eu cred că nu trebuie să urmărim şobolanii, ci să fugim direct spre sud, ori să încercăm să negociem cu…

— I-auzi! sări Ol, roşu de furie. Să negociem! Ce să negociem? În ce fel să fim ucişi?

După cîteva momente de gîndire, băiatul se calmă şi reluă pe un ton insinuant:

— Poate că tu ai ce să negociezi… că n-au cu ei decît două femei: una bătrînă şi cealaltă şchioapă şi bolnavă. Dar noi? Ăştia îşi mănîncă propriii copii!

Cera renunţă să mai continue discuţia. Ol le povestise, imediat ce se deprinsese cu graiul lor, de ce şi cum fugise el cu trei ani în urmă. De altfel, era cît se poate de evident că aceia care nu se puteau apăra singuri erau lipsiţi de şanse. Valurile de frig şi foamete împingeau puţinii supravieţuitori spre

sud, şi în aceste condiţii copiii erau sacrificaţi primii.

— Nici măcar nu le cunoşti limba, continuă băiatul, care trebuia să recunoască în sinea lui că nici el nu-şi mai amintea prea bine graiul nordicilor. Eu spun că trebuie să ne întoarcem puţin. De cealaltă parte a văii am găsit urme proaspete de şobolan.

— Dar cum trecem neobservaţi? N-au să ne atace?

— M-am gîndit la asta, Bum, răspunse Ol. Ei nu ştiu exact cîţi sîntem, şi asta îi încurcă. L-am auzit pe şeful lor, Oric, vorbind…

— Da, am făcut bine c-am urmat sfaturile bunicii şi-am lăsat mai multe urme după noi.

Aşteptau toţi, în afară de cel mic, care adormise, să audă planul lui Ol. După ce îi lăsă vreme de cîteva minute bune să se uite la el cum se juca gînditor cu busola, afişînd un aer care reuşea întotdeauna s-o enerveze pe Cera, băiatul spuse:

— E simplu. Eu am să le abat atenţia şi între timp voi veţi trece de cealaltă parte. Ia cam jumătate de ceas traversarea…

— Dar tu? E periculos, insistă Bum.

— Nu-i o idee rea, spuse Cera, mai mult pentru sine.

Ol nu răspunse imediat, oprindu-se să mai pună un lemn pe foc. Răsucise planul pe toate părţile şi avea şi el îndoieli serioase.

— Cred că pot s-o fac. Am să vă ajung din urmă. Dacă nu, asta e! Trebuie doar să urmaţi în continuare drumul şobolanilor.

— Nu se poate! strigă Aly. Tu trebuie să ne conduci. Ai uitat ce-a spus bunica?

— Urmaţi-l pe Ol. El o să vă conducă spre sud, repetă Bum ceea ce le zisese bătrîna chiar înainte de a muri. Aşa a spus, continuă el. Eşti singurul care vede…

— Şi eu văd! spuse cu jumătate de gură Cera, fără ca vreunul să o ia în seamă.

Tînăra nu crezuse niciodată că Ol era Cel Ales, trimis lor pentru a-i călăuzi spre sud, dincolo de bezna continentului. Probabil bunica încercase doar să le ridice moralul atunci cînd le spusese că darul lui era un semn divin. Deşi toţi ceilalţi credeau orbeşte acest lucru, ea nu se lăsase păcălită.

— Nu e altă soluţie. Trebuie să ajungem la drumul şobolanilor! spuse apăsat Ol, după care începu să se îmbrace. S-au uscat hainele. Ne odihnim puţin, apoi pornim.

Îşi puseră hainele pe ei şi se ghemuiră în jurul focului mocnit. După mai puţin de două ore, Ol îi trezi. Nu reuşise să doarmă deloc, frămîntat de tot felul de gînduri. Încerca să se convingă singur că nu-şi plănuise propria moarte.

Se pregătiră în linişte; nici măcar Soin nu se mai plîngea. Înainte de plecare, Ol îi dădu busola în păstrare lui Bum.

— Simt miros de fum, anunţă acesta după ce ieşiră din adăpost.

— Acolo, în vale, e tabăra, şopti Ol. După pîlcul de copaci.

— Nu văd absolut nimic! spuse Dina.

— Ba da, se vede ceva… E un foc… camuflat de copaci, murmură Cera.

Băiatul aprobă cu o uşoară mişcare a capului, după care continuă:

— Trebuie să vă strecuraţi pe lîngă movilele de lîngă ei, apoi mai este încă pe atîta de mers. Acolo, în stînga, e un vad, arătă el cu mîna în întuneric. Îl treceţi, după care urmaţi cursul apei. Cred că o să daţi repede peste şobolani. Şi, orice-ar fi, nu vă opriţi!

Porniră încet, în şir indian. Orice zgomot îi putea trăda. Cînd panta se domoli, Ol se opri.

— Staţi aici pînă auziţi zgomot din tabără, spuse el aproape imperceptibil. După care mergeţi cît de repede puteţi…

— Ai grijă! şopti în urma sa Bum.

Strecurîndu-se atent printre bolovanii care-i stăteau în cale, Ol se îndreptă către tabăra nordicilor. În buzunarul hainei peticite îi atîrna greu pachetul cu cartuşe. Dacă ar fi avut carabina bunicii, altfel ar fi stat lucrurile, îşi spuse el.

Lapoviţa încetase, transformîndu-se într-o ninsoare slabă, pe care vîntul rece o purta cu sine de-a lungul văii. Auzea deja zgomotele celor din Clanul Roşu. Vorbeau, dar, de la distanţa aceea nu-i putea înţelege.

Se opri în spatele unui trunchi de copac ce-i bara trecerea. Din spatele lui putea privi şi asculta fără să fie zărit. Erau cu toţi strînşi în jurul focului straşnic aprins lîngă cadavrele arborilor, ale căror trupuri înclinate păreau să atîrne agăţate în noapte. Între el şi cercul nordicilor erau vreo douzeci de metri de teren neted ca-n palmă, acoperit de pietriş mărunt.

Mirosul îi spuse că în oala mare de deasupra flăcărilor se pregătea fiertură din oase şi din scoarţă de copac, mîncarea preferată a bestiilor. Mai într-o margine, chircit lîngă foc, un bărbat prăjea doi şobolani. Ol îl recunoscu pe Gulla, cel pe care îl bănuia a fi şeful clanului – un bărbat zdravăn, de cel mult treizeci de ani. Dar nu acesta i se părea cel mai periculos. Alături stătea unul mult mai vîrstnic, Oric. Părul său alb arăta că, asemenea bunicii, prinsese cîteva dintre zilele fericite de altădată. Şi, cu siguranţă, ştia foarte multe. Ceilalţi zăceau de jur-împrejur, mai mult morţi decît vii.

Ol strînse din dinţi, rememorîndu-şi planul. Trebuia să ajungă cît mai aproape de foc, cu orice preţ. Trase aer în piept, apoi răcni:

— Hei! Voi de-acolo!

Săriră cu toţi în picioare, pregătindu-şi armele.

— Care eşti? vorbi Gulla, scrutînd cu privirea împrejurimile.

— Sînt Olaf, din Clanul Bunicii!

Bătrînul îi şopti celuilalt:

— Acolo e, în spatele copacului… Cred că e singur. Nu văd pe nimeni altcineva. La dracu'! Implantul ăsta merge din ce în ce mai prost!

— Ce vrei? Ieşi să te vedem!

— Am venit să-l provoc pe Gulla, şeful Clanului Roşu! Acest teritoriu e prea mic ca să încăpem toţi. Aparţine de drept Clanului Bunicii!

— N-am auzit de clanul ăsta, spuse Gulla cu jumătate de gură, apoi se întoarse spre Oric. Poate să facă asta?

— Da, asta e regula clanurilor. Dar e ceva ciudat aici… accentul… şi vocea…

Ol, care nu-şi mai amintea ce înseamnă cuvîntul „accent", strigă din nou:

— Trebuie să rezolvăm problema acum şi aici, ca între bărbaţi!

Văzînd că lăsaseră armele jos, îşi făcu curaj şi ieşi la vedere.

— E un copil! izbucniră toţi.

— Eu nu lupt cu copii! răcni gura, ridicînd carabina. Eu mănînc copii! Tu nu poţi fi şeful unui clan!

— Ba pot! spuse băiatul, încercînd să-şi păstreze cumpătul. Pentru că l-am ucis pe cel dinainte şi i-am băut sîngele.

Celălalt privi întrebător spre bătrîn.

— Să-i zbor creierii?

— Nu ştiu… Ceilalţi pot fi pe-aproape.

— Ţi-e frică să lupţi? supralicită Ol. Ce clan e ăsta, condus de un laş?!

Rumoarea din jurul focului îl anunţă că avea cîştig de cauză.

— Hai, Gulla, îl îndemnă bătrînul, în trei secunde o să-i frîngi gîtul. Lupta vă fi conform regulilor: fără arme, anunţă el. Cine pierde îşi ia clanul şi pleacă! Apropiaţi-vă!

Gulla îşi abandonă puşca şi se îndreptă spre centrul terenului deschis; băiatul îl urmă, după ce îşi lăsă jos cuţitul. Făcuse deja jumătate din drumul pînă la foc. Mai era puţin. Bănuia că tovarăşii săi reuşiseră să ocolească tabăra, îndreptîndu-se spre rîu.

— Blestemată fie eclipsa! strigă Oric, ridicînd mîna dreaptă.

— Şi noi odată cu ea! răspunseră într-un glas ceilalţi, care, atîţaţi de mirosul luptei, se aşezaseră în semicerc în jurul vetrei.

Apoi braţul bătrînului coborî.

— Începeţi!

Gulla se năpusti înainte, dar piatra pe care Ol i-o azvîrli în gît îi tăie răsuflarea, făcîndu-l să se clatine, gata să cadă. Îşi reveni rapid; se apropie, circumspect de data aceasta.

Băiatul evită lovitura în ultima clipă, rostogolindu-se pe lîngă adversarul său, apoi îl nimeri cu altă

piatră în cap. Bărbatul se prăbuşi în genunchi, urlînd de durere.

Aşteptîndu-l să se ridice, Ol se retrase încet, cu spatele la foc. Cînd îşi spuse că se afla suficient de aproape, scoase din buzunar cutia cu gloanţe. Sub privirile încremenite ale nordicilor, se răsuci şi-o aruncă în flăcări, după care se trînti la pămînt. Cîteva clipe auzi doar trosnetul lemnelor, apoi explozia spulberă focul, scufundîndu-i în beznă. Simţi o arsură adîncă în coapsa stîngă, pînă la os. Fără s-o ia în seamă, se ridică şi o rupse la fugă. În urma sa distingea doar gemete. Cînd se apropie de apă, două-trei focuri de armă răsunară neputincioase. Cu siguranţă nu mai rămăsese mare lucru din clanul nordicilor.

Apa rece ca gheaţa care-i ajungea pînă aproape de brîu îi trezi durerea ascuţită din picior. Se chinui să ajungă la celălalt mal. Tocmai ieşea din rîu, cînd o izbitură puternică îl trînti la pămînt.

Privirea i se limpezi treptat. Deasupra sa desluşi chipul Cerei.

— …în urmă, să te aştept… Şi tu… ai fi facut la fel în locul meu, gîfîi ea. Avem mult de mers… iar hrana s-a sfîrşit…

— Cera, reuşi Ol să vorbească.

— Ce vrei? întrebă tînăra, ridicînd un bolovan deasupra lui.

— Orice s-ar întîmpla… să nu-i abaţi… de la drumul şobolanilor…

— Îhî, acceptă ea, zdrobindu-i ţeasta.

ATINGEREA

Îl auzi scrîşnind din dinţi pe Ghioală, care se uita urît la Susi. Fetiţa îşi vîrîse mîna stîngă în sacul de sare, în timp ce-şi lingea fericită degetele de la dreapta, deja pline de cristale mici şi lipicioase. Fără să-şi dea seama de pericol, frate-său, Pică, lăsă cartoful fierbinte să cadă în sare, lucru la care vlăjganul nu mai rezistă.

— Lua-v-ar ghioala să vă ia! se răsti el, arzîndu-i puştiului o palmă. Ce-aveţi, bă?! N-aţi mai văzut sare?!

— Lasă, că-i destulă, interveni bătrînul, împăciuitor, în timp ce Pică se retrase îmbufnat de cealaltă parte a focului, ţinînd strîns în palme cartoful, iar soră-sa îl urmă îndeaproape.

— Nu-l las, moşule, că dă la moartea mă-sii nu mai dă samă la nimenea. Numa' boacăne face.

— Copii… Aşa sînt copiii, spuse gazda mai mult pentru sine, rotindu-şi cu mulţumire privirea prin hrubă.

De mult nu mai văzuse bătrînul atîţia oameni laolaltă, şi toţi tineri. Stăteau în jurul jarului ce mai scuipa din cînd în cînd cîte o flacără şi molfăiau cartofii copţi între pietrele încinse. Chiar lîngă picioarele lui, cei doi fraţi începuseră să se joace, uitîndu-şi repede supărarea. Se săturaseră şi acum se ciupeau cu rîndul după nişte reguli care existau numai în capetele lor. Îi plăcea să-i privească, parcă trăgea mai cu poftă din pipa lungă, drămuind cu grijă fiecare fum izvorît din buruienile uscate.

Îşi mută apoi atenţia spre cel care se retrăsese în spate de tot şi nu scotea nici o vorbă; îşi luase cîţiva cartofi şi un pumn de sare ca şi ceilalţi, iar apoi se depărtase de grup, mîncînd de unul singur, în tăcere.

— Da' d-unde atîta sare, moşule? întrebă Stuf, făcîndu-l să tresară.

— Eheeei, fiule! zîmbi, aruncînd o privire la chipul spălăcit al băietanului. Să tot fie douăzeci… poate două'ş' cinci de ani de cînd un tovarăş de-al meu mi-a adus… S-a prăpădit de mult, săracul. Zece saci mi-a adus… saci buni, din plastic, care ţin la umezeală. Să luaţi şi voi unu' cînd o fi să plecaţi, că mai am destulă sare… cît voi trăi…

— Mulţam, moşule, da'… poate cînd ne-om 'napoia, spuse Ghioală cu gura plină, iar cei doi de lîngă el aprobară, mestecînd mai vîrtos.

— Dă cărat sare ne-o arde-acu'! bombăni din cealaltă parte Mina, care o tot îndopa pe Năsuc, în speranţa că aceasta va înceta să tremure.

Bătrînul se făcu a nu auzi, cercetînd însă cu coada ochiului spre cele două tinere femei. Cea subţire şi înaltă, pe care-o strigau Năsuc – probabil din cauza nasului mic şi cîrn, îşi spunea el – îi atrăgea privirea îndeosebi. Nu-şi mai amintea cînd mai văzuse aşa o frumuseţe şi nu ştia dacă să se întristeze de necazul pe care îl păţise fata ori să se bucure că acesta îi adusese aşa o mulţime de fiinţe omeneşti în gaura ce-i adăpostea traiul.

— Moşu'! strigă micuţa Susi, privind complice spre fratele său. Salea cheşte-n ape?

Gazda mai trase un fum în piept, apoi se aplecă spre fetiţă şi-o mîngîie pe frunte.

— În ape creşte, aşa e… în ocean.

— Unde-i 'ceanu', moşu'?

— Departe, fetiţa mea! O singură dată l-am văzut şi eu. Eram tînăr, foarte tînăr, şi pe vremea aia maşinile încă alergau. Dar acu'… să tot mergi cale de vreo mie de zile… dincolo, peste munţi.

Rilă îi dădu un cot cu subînţeles lui Stuf, apoi, dregîndu-şi glasul, spuse:

— O să vedem şi noi oceanu'.

— Pă ghioala mă-tii o să vezi! interveni Ghioală autoritar, dîndu-i un brînci cu umărul. D-abia v-am dus pîn-aci ş-acu' se umflă oceanu-n voi!

Cei doi copii izbucniră în rîs, făcîndu-l pe Rilă să le arunce priviri mînioase; le-ar fi dat cu plăcere nişte scaltoace dacă n-ar fi fost Ghioală acolo.

— Ce-i cu băiatul ăla? arătă bătrînul cu pipa spre cel din spate. E mut?

— Cine, Gură? zise nesigur Stuf.

— Nu-i mut, aşa-i el, răspunse Mina în timp ce toţi se răsuceau ca să-l vadă mai bine. Stă zile întregi fără să spună ceva.

Gură îşi mînca încet ultimul cartof şi nu părea să ia în seamă atenţia ce i se acorda. Nu voia să se vadă că-i pasă, dar răsuflă uşurat cînd ceilalţi se întoarseră la ale lor, redîndu-i intimitatea. Privi apoi printre firele de păr ce-i cădeau peste faţă spre Năsuc, care, înfăşurată de Mina într-o bucată de pătură, tremura în continuare.

— E băiat bun, auzi glasul lui Ghioală.

Ştia că de fapt nu pentru că era el băiat bun îl luaseră cu ei. Nici Ghioală, nici ceilalţi nu-l înghiţeau, dar aveau nevoie de el. Fără el nu s-ar fi încumetat să pornească la drum lung şi necunoscut. Nu-i plăcea nici lui situaţia, însă nu avea de ales; alţi prieteni nu cunoştea.

Acceptase să-i însoţească în călătoria pusă la cale de învăţător numai la insistenţele acestuia. Învăţătorul îi spusese că va vedea locuri noi şi va întîlni oameni noi; poate chiar pe cineva asemenea lui. Luaseră puţina mîncare pe care o mai aveau şi plecaseră cu toţii, în afară de învăţător, care era bătrîn şi şchiop. Merseseră aproape două zile, încet, pentru că trebuiau să stea strînşi în jurul său, la adăpost de îngeri. Şi nu întîlniseră nici măcar o urmă de om pînă li se întîmplase beleaua.

— Buni cartofi, moşule! spuse tare Ghioală, frecîndu-se pe burtă. Niciodată n-am halit atîta!

— Buni, te cred şi eu. Sînt cartofi sălbatici pe tot cîmpul, numai că trebuie să ştii cum să dai de ei.

Vlăjganul şuşoti ceva cu cei doi de lîngă el, apoi se întoarse spre gazdă.

— Şi cum faci, moşule, dă-i găseşti?

Bătrînul zîmbi cu înţeles, de parcă se aştepta la întrebare.

— Ei, băieţi… nu-i uşor, la vîrsta mea… dar am un vicleşug. Pîndesc momentul de se mai potoleşte urgia… că rar se mai potoleşte, din ce în ce mai rar. Atunci ies după cartofi şi dau drumul la băieţi, că ei scotocesc şi găsesc cartofii una-două.

— Ce tot spui?! Ce băieţi?

— Aşa le zic eu. Am nişte cîini de pămînt de i-am învăţat s-asculte şi să caute cartofi.

Ghioală se uită lung, rînd pe rînd, la Rilă, la Stuf, apoi la Mina, rămasă şi ea cu gura căscată.

— Cum, moşule? Pui guzganii să dea dă cartofi?

— Nu-s guzgani, fiule! Cîini de pămînt. Ei doar îmi arată unde sînt şi eu îi scot. De mult îi cresc şi-am grijă de ei, c-altfel n-aş fi răzbit singur de-atîta vreme, continuă bătrînul fără să ia seama la neîncrederea celorlalţi. Dar îi ţin în altă gaură, în cuşcă, pe-aproape, că tare-s gălăgioşi. Că am multe găuri pe-aici, poate o să mai vedeţi din ele, dar nu mai ajung la toate că mă ţine spatele din ce în ce mai rău. Mai ales primăvara se lasă cu scandal, că se înmulţesc, şi-atunci mai sucesc gîtul la cîţiva, că-s prea mulţi, şi-i pun la fript.

— E buni, moşule? întrebă Pică, care-i întorsese spatele soră-sii şi-l urmărea fascinat pe bătrîn.

— Sînt buni… dar pricăjiţi, că mesteci de două-trei ori şi-s gata.

Băiatul se linse pe buze, după care închise ochii pentru o clipă, încercînd să-şi imagineze; dar gustul cărnii nu şi-l putea aminti.

— Pă ghioala mea! spuse vlăjganul. Guzgani! Nu m-aş fi gîndit…

La adăpostul umbrelor ce stăvileau lumina searbădă a jarului, Gură zîmbi. Chiar dacă era mare şi-l ascultau toţi, Ghioală nu prea gîndea. Nu gîndise nici mai devreme, pe drum, cînd pe Năsuc o apucase durerea de burtă sau vreo treabă femeiască, fiindcă nu spusese limpede ce era. Şi nu voise să facă de faţă cu toţi, aşa cum făceau ceilalţi; ţinuse morţiş să treacă după un tufiş, iar Ghioală, care-i asculta toate mofturile, o lăsase. Tocmai terminase şi se ridicase în picioare cînd căzuse îngerul peste ea. Îl văzuseră numai în ultima clipă. Era unul mare, cu aripile aproape întregi, şi se zbătea groaznic. Începuseră toţi să urle ca tîmpiţii, căutînd să se ascundă – dar nu aveau unde. Iar Ghioală se pierduse complet. Atunci ţîşnise el; mai întîi o ridicase pe Năsuc de jos, încercînd să-i domolească spasmele. Apoi reuşise să-i adune pe toţi lîngă el şi, lipiţi unul de altul, plecaseră mai departe. Spre seară, tot el zărise gaura moşului. Era om bun moşul. Era un om de pe vremuri, ca învăţătorul lor.

— Moşu', ai sută? întrebă Susi, trăgînd de pelerina veche ce acoperea picioarele bătrînului.

După ce se dumiri ce voia fetiţa, omul îi răspunse amuzat:

— Nu chiar o sută… Dar mă apropii binişor de nouăzeci, nepoate – şi privi spre Pică, convins că acesta îi pusese soră-sii întrebarea pe buze.

Băiatul o împinse pe Susi la o parte, făcînd-o să scîncească.

— Ce-i, bă?! sări Ghioală. N-aveţi stare?! Vă dau io dă…

— Mai lasă-i odată, omule! interveni Mina, iritată.

Fără să ia seama la cearta pe care o stîrnise, Pică se aşeză în dreapta bătrînului, urmărind curios rotocoalele de fum ce se ridicau periodic din pipa acestuia, îl iscodi.

— Şi cum era? Cădeau ş-atuncea?

— Da' tu ce zici, bă?! ridică Rilă glasul, atrăgînd atenţia tuturor. Cădeau ş-atuncea, bun înţeles!

— Nu chiar, fiule, îl întrerupse gazda. Aveam vreo cinci… sau poate şase ani cînd l-am văzut pe primul… şi m-am dus direct spre el, că n-aveam teamă, că nu ştiam. Şi cum l-am atins, că eu l-am atins, am crezut c-o să mor, că nu ştiam eu ce e moartea, dar atunci am ştiut. Noroc… mare noroc am avut cu sora mea, că ea era mai mare şi m-a tras de-o parte şi a strigat după ajutor… şi m-a scăpat, că nu mai simţeam de trăiesc sau nu, că totuna era pentru mine.

— Aşa-i, moşule! şopti Mina şi ceilalţi o aprobară cu ochii în pămînt; numai Susi stătea lîngă foc, jucîndu-se cu tăciuni aprinşi.

În spate, Gură ridică din umeri dar, fără să vrea, îşi pipăi cicatricea lungă, ce-i suia colţul gurii pînă spre urechea stîngă.

— Şi cum a fost dup-aia, moşule? insistă Stuf. Ce-a zis lumea? S-au speriat rău?

— De speriat s-au speriat, că nu mai văzuse nimeni aşa ceva. Unii au zis că e blestem, alţii că e o minune cerească, dar mulţi nu credeau. Mă gîndesc că eu am fost primul peste care-a căzut un înger… ori poate numai printre primii, că erau rari la început, unul colo, altul dincolo, peste munte, şi treceau zile întregi pînă să mai cadă din nou. Dar care cădea, peste vreun om cădea, că erau mulţi oameni atunci, poate de zece ori ca acum, sau chiar mai mulţi.

— Şi-atuncea au intrat sub pămînt? întrebă Pică nesigur.

— Bă, da' prost eşti! rînji Rilă. Cum să intre atîta lume sub pămînt?

— N-au intrat sub pămînt, încuviinţă gazda, însă nu fiindcă n-ar fi avut unde. Dar nu şi-a dat nimeni seama ce urgie o să fie pe capul nostru. Erau oameni deştepţi pe vremea aceea, tare deştepţi, care au zis că o să le dea cumva de capăt la îngerii ăştia. Au căutat ei cu sateliţii, cu laserii… degeaba, că nimeni n-a aflat de unde vin sau ce-i opreşte, nici fier, nici beton.

— Nimica nu poate să-i oprească, numa' pămîntu' le stă stavilă, şopti Mina. Şi omu' îi opreşte, că trag la om ca musca la hoit.

— Aşa e, numai pămîntul şi omul îi pot opri, dar nimeni nu voia să creadă asta atunci. Au tot încercat cu aparate şi cu arme, dar numai omul îi poate vedea şi simţi, el îi atrage şi le slobozeşte chinul. Iar cînd au început ploile, era prea tîrziu. Cădeau la nesfîrşit, aproape ca şi azi… potop, puzderie de lume ce s-a prăpădit. Toate oraşele s-au dus, de mirosea a mortăciune în toată lumea asta. Şi-a fugit care cum a putut, de s-a ascuns pe dedesubt… Voi nu ştiţi cum a fost.

Bătrînul se opri îndurerat ca de-o veche rană. Îşi opri ochii obosiţi pe fetiţa ce adormise chiar la picioarele lui. Privi apoi la toţi, pe rînd, căutînd ceva care să-l contrazică; numai cînd zări silueta singuratică a lui Gură se mai însenină puţin.

— Şi cum ai scăpat, moşule? reveni Pică, temător ca nu cumva să se încheie istorisirea.

— A fost greu. Am stat ani buni în subteran. Foamea ne chinuia rău… foamea şi duhoarea. Dar nu m-a mai atins nici unul! Şi-am să mor de moartea mea, aşa am jurat. Că toţi ieşeau răzbiţi de foame şi puţini se mai întorceau. Prima femeie mi s-a prăpădit tot aşa, cu burta la gură. A doua tot aşa, borţoasă… şi-atunci am fugit de-acolo, de necaz. Am ajuns aici şi-am săpat găuri, multe găuri sub pămînt… şi-am avut şi-o babă aici, mulţi ani, o muiere stearpă, de nu aveam mari griji cu ea, dar s-a prăpădit, săraca. Acum sînt singur cu băieţii mei, atîţia ani…

— Da, cu muierea e mai rău! spuse Rilă scărpinîndu-se în cap. Şi mai ales cu-alea cu copii în burtă, că parcă toţi cad în capul lor. Aşa s-a dus, acum trei luni, şi mama ăstora doi, încheie el arătînd spre cei mici, apoi privi pe furiş la Ghioală, pentru că toţi ştiau că pruncul nenăscut fusese al lui.

Bătrînul se uită lung la Rilă, la copii, apoi la chipul negru al lui Ghioală, şi bănui şi el ceva.

— Da', moşule, zise Pică, p-ăla mic a lu' mama l-a luat la cer?

— Ştiu şi eu, nepoate, ce să zic? Ai văzut îngerii cum cad cu aripile frînte, chinuiţi, şi se zvîrcolesc la pămînt pînă pier şi se topesc… Unii-s firavi şi-aproape duşi, alţii au încă aripi tari şi vor să zboare.

— Ăia-s mai răi, prinse glas Ghioală. Te scutură de moarte şi-i tare greu să scapi! Doi m-au atins pîn-acuma, d-am scăpat io…

Tăcură toţi, încercînd să alunge amintirea atingerii de înger. Doar Gură scrîşni din dinţi, înciudat. Ghioală iar minţise; patru îl atinseseră, nu doi. Iar ultimii deodată, şi-ar fi crăpat de nu i-ar fi sărit el în ajutor, trăgîndu-l sub pămînt. Dar el nu se lăudase şi Ghioală ascunsese totul. Nu spusese la nimeni; nici chiar lui nu-i mai spusese după aceea nimic. De fapt, lui nimeni nu-i spunea ce se întîmpla atunci cînd îngerul îşi descarcă povara de chin şi spaimă pe seama unui om; plini de spume, în spasme, fierbinţeli şi friguri, se chinuiau în faţa lui ore sau chiar zile întregi, pînă scăpau ori nu, după cum erau la trup, mai puternici ori mai slabi, şi după cum fusese îngerul, mai firav ori mai zdravăn. Apoi nu mai spuneau nimic de chinuri, străduindu-se să uite, ori poate că nu mai ştiau nimic din ce-a fost, în afară de groaza morţii şi-a drumului de dincolo, ce-i marca pentru totdeauna.

— Da' ăla micu'? întrebă iar Pică.

— Păi, ce să-ţi zic? mormăi bătrînul. Am văzut, şi nu o dată, cum îngerul se-atinge de-o gravidă şi-o termină pe loc… Apoi, ca înviat, cu aripile mari şi întinse, se ridică ducînd la piept pe cel nenăscut. E fericit şi el, şi pruncul.

— Învăţătoru' nostru, spuse Mina privind pieziş, zice că-s sufletele celor nefericiţi… şi-şi caută izbăvirea.

— Cine poate şti, fata mea? De-atîta amar de vreme mă tot gîndesc… o fi blestem?… o fi minune? … ori încercare?… a cui şi de către cine? Tot ce ştiu e că ei tot cad, fără răgaz, ca un potop… o ploaie îngerească ce curăţă Pămîntul de omenire, lăsîndu-l fiarelor.

Ridicîndu-se pentru a mai arunca nişte uscături peste jarul aproape stins, Stuf spuse hotărît:

— Alea mai rare e rele dă tot, că-s mai puţini atuncea şi nu le mai ţii grija aşa tare, şi-atuncea cade peste tine! Io aşa-m păţit, încheie el, aşezîndu-se la loc.

— Lasă, că nici cu-alea dese, dă nu să mai termină, nu-i bine, spuse Mina, învelind-o pe Năsuc, care se zbătea în somn. Că stai dădăsubt pînă…

— Da' pă Gură dă ce nu-l atinge? o întrerupse Pică.

— Nu-l atinge?! exclamă bătrînul, iar Gură tresări, strîngîndu-şi apoi genunchii la piept. Nu-l atinge, zici?

— Îhî, încuviinţă şi Ghioală. Da'-l şi ocoleşte! Că nu vezi unu' mai aproape dă zece paşi dă el.

— Înţeleg… Cum s-a născut băiatul ăsta?

— Păi… nu ştiu sigur, începu Ghioală, aruncînd o privire peste umăr, spre Gură. Învăţătorul nostru zicea că l-a găsit pă cîmp, aproape mort, lîngă hoitul mă-sii. N-avea ălea nouă luni… da' io nu cred.

Gazda îşi lăsă deoparte pipa stinsă de mult, apoi dădu gînditoare din cap.

— Ba să crezi! Că eu am mai auzit aşa ceva. Da, da! Dacă în burta femeii sînt gemeni, îngerul mai scapă din cînd în cînd cîte unul… şi dacă nu e prea mic şi are cine să-l ajute… Dar asta se întîmplă aşa de rar!

Gură îşi îngropă faţa în genunchi, încercînd să scape de privirile celorlalţi, care-l iscodeau cu un interes subit. Pentru el, amintirea naşterii sale, aşa cum o istorisise învăţătorul, avea greutatea unei condamnări la veşnică singurătate.

— Am mai auzit despre astfel de persoane, reluă bătrînul. O fetiţă din munţi, dar a murit de gălbinare, asta de mult… Şi un băiat din fostul oraş, din vale, acum vreo treizeci de ani… l-au omorît ai lui, de ciudă, ori de altceva. Mare prostie, pentru că e tare folositor un astfel de om, îngerii îl pierd din socoteală şi nu-l ating. Ori îl socotesc de-al lor.

— Da' dă ce-l ocolesc? insistă Pică.

Moşul ridică din umeri, apoi se întoarse spre Ghioală.

— Acum înţeleg cum de v-aţi încumetat la aşa drum… cu el. Dar fata? întrebă arătînd spre Năsuc.

— A fost o greşeală! interveni Rilă, înfruntînd privirea vlăjganului de alături, care îl împinse cu

umărul, ca din întîmplare.

— Da… s-a-ntîmplat, spuse Ghioală după ce-şi drese glasul. Da' am io grijă d-aci'nainte. Bine c-a scăpat… şi mîine pornim spre oraş!

Bătrînul dădu neîncrezător din cap, arătînd către cei mici.

— Sînt cel puţin trei zile de mers. Poate că, dacă laşi copiii şi fata aici, ai să reuşeşti, fiule.

— Nu se poate! se opuse Ghioală, aproape răstit. Nu ne despărţim, aşa a zis învăţătoru'! – şi îşi roti privirea hotărîtă peste tovarăşii săi, făcîndu-i să plece ochii.

Nici nu se obosi să se uite şi la Gură. Acesta se obişnuise de altfel să nu fie luat în seamă, deşi fără el nu puteau face nici măcar un pas. În acea clipă nici nu-i păsa ce va urma. Orice ar fi găsit în oraş, n-ar fi putut să schimbe nimic din viaţa lui; el nu era un prizonier al ţărînei. Era liber să meargă oriunde, singur. Nu va cunoaşte niciodată cît de dureroasă e atingerea unui înger, cît de groaznică sau de magnifică poate fi ea; şi nu se va teme niciodată. Ştia acest lucru. Nu va înţelege niciodată frica şi nimeni nu-l va înţelege pe el. Numai învăţătorul păruse să ştie ce-l frămînta. Şi poate acest moşneag venit din altă lume, o lume fără îngeri.

— Aţi putea să mai staţi o zi, vorbi din nou bătrînul. Să-şi mai revină fata… Ce atîta grabă?

— Nu pot, moşule! Învăţătoru' are-un Vorbă-n Vînt şi…

— Un ce?! tresări moşul, apoi, înţelegînd, rîse încet, ceea ce-l irită şi mai mult pe Ghioală. Cred că vrei să spui un radio…

— Aşa… cum zici, acceptă celălalt fără chef. Vorbeşte c-un învăţător din oraş şi, dacă vede că întîrziem, o să-şi facă gînduri.

— Radio, mormăi bătrînul. Nu credeam că mai există vreunul care să meargă. Mă întreb cu ce-l alimentează…

— Cu vînt merge! deschise Stuf gura, dar Ghioală se întinse şi-i arse una peste ceafă.

— Pă ghioala mă-tii, c-aia merge cu vînt! Nu ştiu cu ce merge, se întoarse el spre gazda sa, da' ăla din oraş a zis că poate să facă o maşină… ca să dea lumină.

— Curent electric?! se miră şi mai tare bătrînul.

— Aşa… da' are năvoie dă nişte schieme dă le-are învăţătoru' nostru… şi i le ducem noi.

— Înţeleg. Foarte bine faci, băiete! Acum, eu zic să ne odihnim, că mîine vă aşteaptă cale lungă.

Ghioală aprobă, satisfăcut că reuşise să se impună. Se întinseră ca la un semn, înfăşurîndu-se în mantalele lungi şi ponosite, încropite din tot felul de petice. În curînd, sforăitul molcom al bătrînului le învălui somnul. Doar Gură, chircit în colţul său, nu reuşi să se despartă de oboseala zilei ce trecuse.

Băiatul se chinuia să adoarmă, dar imaginile şuvoiului nesfîrşit de îngeri ce-l ocoleau veşnic făceau să-i vibreze în timpane o voce neobosită, de neînţeles însă. Ce rost aveau toate astea? Cui folosea căderea neîntreruptă a îngerilor? Şi, mai ales, care era mesajul lor? Ce voiau să spună?

Tresări cînd simţi mişcare în adăpost. Cu privirea tulbure, reuşi s-o vadă pe Năsuc strecurîndu-se spre ieşire. Se bucură că fata îşi revenise, apoi îşi dădu seama că putea profita de somnul celorlalţi. Se ridică şi, cu grijă, o urmări.

Trecu pe rînd de cele cinci şicane ale culoarului ce ducea spre afară şi îşi spuse că bătrînul era cu adevărat priceput în a bara calea îngerilor. Se opri cînd se împiedică de picioarele fetei.

– Ce-i? se întoarse ea speriată.

Gură o împinse încet, făcîndu-şi loc lîngă ea.

— Voiam să văd dacă mai cad, spuse ea.

Bineînţeles că nu se opriseră. Perioadele de pauză erau foarte rare şi foarte scurte. Părea însă a fi un moment de relativă acalmie.

— Hai! o îndemnă el, ridicîndu-se în picioare.

Năsuc ezită, iar el o prinse de mînă, trăgînd-o după sine. Merseră fără o direcţie anume, prin iarba uscată. În timp ce, instinctiv, fata se lipise de el, Gură urmărea atent, în lumina slabă a dimineţii, zvîrcolirile făpturilor înaripate ce atingeau pămîntul. Unele se sfîrşeau repede, în cîteva minute, altele se zbăteau ore întregi. Dacă nu erai suficient de atent, riscai să calci pe vreun înger care încă nu se topise complet. Dar nu şi el; apropierea lui îndepărta orice înger. Cei în cădere erau măturaţi de o adiere stranie – nu a vîntului –, iar cei deja prăbuşiţi se pierdeau rapid în ţărînă. Atingerea lui o salvase pe

Năsuc şi ea ştia asta – tot chinul, cît mai era încă neconsumat, o părăsise atunci cînd îi venise în ajutor.

— Mulţumesc! zise ea brusc, oprindu-se şi zîmbind stîngaci.

Băiatul o eliberă din strînsoarea mîinii şi, retrăgîndu-se un pas, o privi gînditor. Apoi, încet, se mai retrase un pas. Şi încă unul.

— Ce faci? întrebă ea, pălind la faţă.

Cu un semn, Gură o forţă să rămînă pe loc, apoi începu să se mişte în jurul ei, în cercuri tot mai mari. Cînd un înger căzu la doar cîţiva metri de ea, fată se aruncă la pămînt. Se ridică apoi, parcă înţelegînd ce urmărea băiatul. Iar el nu avea de gînd să renunţe, depărtîndu-se şi mai mult. Se opri cînd i se păru că distanţa e potrivită şi, chircindu-se, gata să ţîşnească, aşteptă.

Un înger coborî, fîlfîindu-şi aripile sfîşiate, rămase o clipă deasupra fetei, apoi se depărtă lin, contopindu-se cu solul ceva mai încolo. Apoi un altul făcu la fel. Şi încă unul. Strîngînd din dinţi, cu ochii aţintiţi spre chipul rugător al fetei, Gură se mai retrase puţin, aproape tîrîndu-se. Iar cînd următorul abur înaripat se apropie, ştiu că-l prinsese în capcană.

— Jos! urlă el, sărind înainte.

Doar îngerul îl mai vedea clar, ca pe-o ţintă mişcătoare, şi cînd, cu un ultim efort, reuşi să-i atingă una dintre aripi, băiatul simţi atingerea. Atingerea unui înger. Simţi moartea. Moartea lui şi a celorlalţi, a tuturor. Şi naşterea o simţi. Şi viaţa. Vieţile. Simţi totul. Pentru totdeauna. De la început pînă la sfîrşit. Uitarea. Totul învăluit într-un urlet cumplit.

Cînd îşi reveni, îngenuncheat, avea braţele pline. Un prunc încă însîngerat îi vestea cu toate forţele că era viu. Iar Năsuc fugea spre gura ascunzătorii, ţipînd cît o ţineau puterile:

— S-a oprit! Nu mai cade îngerii!

DESPRE AUTOR

Bogdan-Tudor Bucheru s-a născut la 1 septembrie 1972, în Moreni, judeţul Dîmboviţa. A absolvit Facultatea de Fizică a Universităţii Bucureşti în 1995, apoi două masterate în fizică şi unul în electronică. În prezent lucrează la Delta Energy Systems în Tucson, Arizona. Este unul dintre administratorii site-ului www.AtelierKult.com.

A debutat în 1996 în revista Anticipaţia, cu povestirea „Omul pe care l-am cunoscut".

Este prezent în antologiile România SF 2001 (ProLogos, 2001), KULT – Cronicile sîngelui (ProLogos, 2001), KULT – Vremea demonilor (revista Ficţiuni, nr.5/2001), Alte lumi, alte legende (Media-Tech, 2002), KULT – Radharc (Millennium Press, 2005), AtelierKult. Povestiri fantastice (Millennium Press, 2005), Dansînd pe marte și alte povestiri fantastice (Millennium Press, 2009).

Volume publicate: Atingerea (Omnibooks, 2001; ediția a 2-a Millennium Books, 2011), Anotimpurile (Millennium Books, 2011) - proză scurtă.

Antologii editate: Alte lumi, alte legende (Media-Tech, 2002), împreună cu Cătălin Sandu.